NIGHTINGALE'S LAMENT
Simon R. Green

SIMON R. GREEN
TÂNGUIREA PRIVIGHETORII

Traducere din limba engleză de Sorana Graziella Cornea

EDITURA VREMEA
BUCURESTI
2007

Coperta: Silvia Colfescu
Ilustrația: Hieronymus Bosch
Grădina Deliciilor
detaliu din panoul central: *Îmbăierea*

Redactor: Maria Giugariu
Tehnoredactor: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GREEN, SIMON R.
Tânguirea privighetorii / Simon R. Green;
trad.: Sorana Graziella Cornea. - Bucureşti: Vremea, 2007
ISBN 978-973-645-265-9

I. Cornea, Sorana Graziella (trad.)
821.111-31=135.1

Versiune ebook: [2.0] p1710

UNU - Frumoasa Fiică a Spânzuratului

În Zona Întunecată se găsesc tot felul de Puteri ce aleargă dezlănțuite, dar sursele sale de energie electrică trebuie să fie cât mai sigure, imposibil de accesat din exterior. Cineva trebuie să pompeze toată electricitatea aceea care menține neoanele arzând. Zona Întunecată, fiind un oraş într-un oraş, îşi ia energia din multe surse - unele dintre ele ilegale, altele nenaturale. Puterea este generată de sacrificii sângeroase şi zeități locale luate prizoniere, minți indivizibile şi mici găuri negre ținute captive în câmpuri de stază. Şi există şi alte surse, temute şi îngrozitoare, străine şi atât de *altfel*, că, dacă ai reuşi să înțelegi cum funcționează, ai înnebuni. Nu că i-ar păsa cuiva de aceste lucruri în Zona Întunecată, nu atâta vreme cât luminile ard şi trenurile circulă. Dar singura sursă de electricitate cu adevărat demnă de încredere era centrala electrică futuristă a Prometheus Inc. Poate că magia era mai sclipitoare, dar în Zona Întunecată super-ştiința a fost mereu la egalitate cu vrăjitoria.

Prometheus Inc. era o companie de succes destul de tânără. Înființată acum aproape şase ani, era cunoscută pentru siguranța sa şi pentru prețurile foarte mici, acestea transformând-o în compania care furniza 12% din electricitatea Zonei Întunecate. Aşa că, sabotajele şi distrugerile recente din centrala electrică strict păzită nu puteau fi lăsate să continue. Walker spusese asta foarte clar. Walker reprezintă Autoritățile, oamenii din umbră care conduc treburile aici, la fel ca oricine altcineva. Îmi mai dă uneori de lucru, când îi convine, pentru că sunt tăcut, de încredere şi, în plus, se poate lipsi de mine oricând.

Stăteam ascuns în umbre, la capătul străzii, studiind în tăcere uriaşul edificiu al Prometheus Inc. Nu prea aveai la ce să te uiți - doar un alt turn de sticlă şi oțel. La etajele superioare se găseau birourile, sectorul administrativ şi altele asemenea. La etajele din mijloc erau amplasate laboratoarele de cercetare şi dezvoltare. La parter era departamentul de relații cu publicul. Se presupunea că centrala în sine, minunăția aceea modernă, atât de eficientă şi cu un randament extraordinar, era pe undeva pe sub pământ. Spun „se presupunea" pentru că, din câte ştiam, numai o mână de oameni o văzuseră. Era în întregime automată, condusă de la un singur centru de comandă, şi, chiar şi după şase ani, nimeni nu ştia ce este sau cum funcționează. Şi nu e uşor să ții un secret în Zona Întunecată.

Prometheus Inc. dăduse lovitura în timp ce eu eram plecat, încercând - şi eşuând - să duc o viață obişnuită în lumea obişnuită. Acum mă întorsesem şi eram foarte interesat să văd ce se ascundea sub fațada Prometheus Inc. Îmi place să ştiu lucruri pe care nu le ştie nimeni. M-a ajutat să rămân în viață, de-a lungul anilor. Am ieşit din umbre şi m-am îndreptat către clădirea cu birouri. În jur se găseau câțiva agenți de pază şi câțiva polițişti, iar cei din apropierea uşii principale şi-au ridicat capetele şi şi-au fixat privirea asupra mea, în clipa în care m-au văzut apropiindu-mă. O grămadă de arme m-au țintit, astfel că sunetul piedicilor trase era aproape asurzitor. Dacă aş fi fost altcineva, mi-aş fi făcut, probabil, griji.

M-am oprit în fața uşii principale şi le-am zâmbit polițiştilor înşiruiți în fața mea, în uniformele lor atrăgătoare, de un albastru închis, cu vipuşcă argintie. I-am făcut semn cu capul ofițerului care se ocupa de caz, un bărbat înalt şi oarecum supraponderal, cu ochi reci şi ageri. Nu s-a mişcat şi nu a clipit, deşi, în spatele lui, amândoi i-am auzit pe subordonați rostindu-mi numele. Unii dintre ei au făcut semnul crucii sau alte vechi semne de protecție. Am zâmbit puțin mai larg, pentru că vedeam că îi deranjează. De

când dădusem de urma Graalului Nesfânt şi înfruntasem două armii de îngeri pentru a pune mâna pe el, reputația mea ajunsese la cote inimaginabile. Mai mult prostii, desigur, dar nu am făcut nimic ca să descurajez zvonurile, mai ales pe cele răuvoitoare. Nimic nu este mai de folos decât o bună - sau, mai bine spus, o proastă - reputație, ca să țină muştele la distanță.

– Mi s-a spus să legitimez pe toată lumea, a zis ofițerul. Şi să trag în oricine nu este pe lista aprobată.

– Ştii cine sunt, am spus eu, calm. Şi sunt aşteptat.

Ofițerul s-a relaxat puțin.

– Prima veste bună pe care o primesc pe ziua de azi. Bună, Taylor. Chiar mă bucur să te văd. Toată afacerea asta i-a cam speriat pe oamenii mei.

– A fost cineva ucis? am întrebat eu, încruntându-mă. Am înțeles că a fost vorba doar de un sabotaj.

– Nici un deces încă, dar foarte mulți răniți.

Ofițerul a mârâit.

– Oricine ar fi cel care se ocupă de distrugerea locului ăstuia, nu îi pasă dacă face şi victime. Am pierdut patruzeci dintre oamenii mei în ultimele trei nopți şi tot n-am nici un indiciu despre autor. Nimeni nu vede nimic decât când e prea târziu. Am închis locul ăsta mai bine decât o uşă ermetică, şi nemernicul ăla tot reuşeşte să intre.

– Cineva din interior? am întrebat eu, ca să-i arăt că eram atent.

– La asta m-am gândit şi eu inițial, dar nimeni nu a mai fost aici de o săptămână. Şeful i-a trimis pe toți acasă când au început problemele. El e singurul care a rămas în clădire. I-am verificat pe angajați oricum, dar nu am găsit nimic. Majoritatea nu lucrează de suficient timp ca să ajungă să acumuleze astfel de resentimente.

– Şi ce îi sperie pe oamenii tăi? am întrebat eu, încet. Dacă ar fi puțin mai încordați, s-ar împuşca între ei.

Ofițerul a sforăit.

– Ți-am spus. Nimeni nu vede niciodată nimic. Am o grămadă de oameni care păzesc clădirea la exterior, CCTV[1] înăuntru şi senzori cu infraroşii şi de mişcare, perfect funcționali. Şi oricine ar fi, vine şi pleacă fără a declanşa vreo alarmă.

– Sunt o grămadă de lucruri în Zona Întunecată care vin şi pleacă după pofta inimii, am remarcat eu.

– De parcă n-aş şti. Dar se presupune că aceasta este o zonă de înaltă tehnologie, fără prea multă magie. Dacă vreun magician de calibru greu ar fi apărut pe aici, ar fi declanşat toate alarmele. Oricine sau orice încearcă să ducă la închiderea acestui loc, depăşeşte toate lucrurile cu care m-am confruntat până acum, în ştiință sau magie.

Am încuviințat, străduindu-mă să iradiez încredere obişnuită.

– De asta m-au chemat. Pentru că găsesc răspunsurile pe care ceilalți oameni nu le pot găsi. Ne vedem mai târziu.

M-am despărțit de ofițer şi m-am îndreptat către uşa principală, oprindu-mă brusc în momentul în care unul dintre polițişti mi-a blocat drumul. Era un tip bine făcut, cu muşchi peste muşchi, şi, în mâinile lui uriaşe, arma semiautomată părea o jucărie. A mârâit la mine într-un mod care i se părea, cu siguranță, intimidant.

---

[1] Abreviere de la closed-circuit television - televiziune cu circuit închis, (n. red.)

– Toți sunt percheziționați, a pufnit el. Astea sunt regulile. Nu se fac excepții. Nici măcar pentru săriții de pe fix ca tine, Taylor.

Ofițerul a vrut să spună ceva, dat l-am oprit cu un gest rapid. În ziua în care nu mă voi mai putea ocupa de un polițist constipat, o să mă pensionez. I-am aruncat cel mai afurisit zâmbet al meu.

– Nu folosesc arme. Nu am folosit niciodată. Sunt mult prea limitate.

Mi-am ridicat încet mâinile, le-am deschis şi ochii polițistului s-au mărit în momentul în care am lăsat să cadă pe pământ, la picioarele sale, un pumn de gloanțe săltărețe şi zăngănitoare.

– Puşca ta e goală, am spus eu. Şi acum, dispari din calea mea, înainte să mă hotărăsc să fac ceva la fel de neplăcut cu organele tale interne.

A apăsat oricum pe trăgaci şi a scos un sunet gutural nefericit, când nu s-a întâmplat nimic. A înghițit cu noduri şi s-a dat înapoi. Am trecut pe lângă el de parcă nici n-ar fi existat. L-am auzit pe ofițer mustrându-l în momentul în care am pătruns în hol prin uşa principală, masivă.

Am intrat agale în luxoasa zonă de recepție, de parcă eram stăpânul locului, dar fără efect, pentru că era pustie. Am auzit încuietorile electronice închizându-se în spatele meu. Cineva ştia că eram acolo. M-am uitat prin hol şi am observat camerele de securitate ascunse în colțurile tavanului. Toate beculețele roşii pâlpâiau, aşa că am stat pe loc şi le-am permis să se uite atent la mine. Mă gândeam că arătam chiar bine. Trenciul meu alb era mai curat decât de obicei, şi eram aproape sigur că îmi adusesem aminte să mă bărbieresc. Aspectul poate fi atât de important. Dintr-un difuzor nevăzut a răsunat un pârâit scurt, apoi o voce familiară s-a făcut auzită în holul mare şi gol.

– John, sunt atât de bucuros că eşti aici. Haide în biroul managerului. Du-te la uşa albastră din capătul holului şi urmează săgețile. Nu te aventura în alte părți. Am pus capcane peste tot. Şi păzeşte-ți spatele. Nu se ştie când sabotorul va lovi din nou.

Am trecut prin uşa albastră şi am urmat săgețile strălucitoare care apăreau pe perete. După holul de primire luxos, interiorul Prometheus Inc. s-a dovedit a fi extrem de funcțional. Coridoare înguste cu pereți goi, uşi numerotate şi covoare roase. Peste tot era linişte, de parcă întreaga clădire era încordată, aşteptând să se întâmple ceva rău. Săgețile m-au condus, într-un sfârşit, la o uşă cu logoul companiei Prometheus pe ea, unde mă aştepta chiar proprietarul, Vincent Kraemer.

Şi-a înclinat capul, a zâmbit şi mi-a strâns mâna, dar era clar că mintea îi era altundeva. Preocuparea i se citea pe față. M-a introdus în birou, a privit rapid în lungul coridorului, apoi a închis şi a încuiat uşa. Mi-a făcut semn cu mâna să mă stau jos pe scaunul vizitatorilor şi s-a aşezat în spatele minunatului birou de mahon. Încăperea era confortabilă, vie. Imagini drăguțe pe pereți, covor foarte pufos şi un bar de înaltă tehnologie în colț. Toate semnele obişnuite ale succesului. Dar pe birou se găseau o grămadă de hârtii răvăşite, care aproape că îngropaseră cutiile cu documente, etichetate *Intrări* şi *Ieşiri*, şi un perete întreg era acoperit cu monitoare CCTV, care arătau mereu alte imagini ale interiorului centralei. Le-am studiat o vreme, ca să dau dovadă de interes, dar, pentru mine, nu erau decât nişte utilaje. Nu puteam distinge o turbină de un ceainic decât dacă unul dintre cele două obiecte ar fi avut o învelitoare care să-l dea de gol. Totul părea să funcționeze normal pentru moment, şi căile de acces erau pustii. Mi-am întors privirea către manager şi el mi-a aruncat un alt zâmbet preocupat.

Îl cunoşteam vag, de acum câțiva ani. Vincent Kraemer era unul dintre oamenii aceia mereu în mişcare, încercând să pună în aplicare afaceri cu bătaie lungă, precare, pe urmele unui loz câştigător, care l-ar fi făcut putred de bogat peste noapte. Până la urmă, reuşise, cu Prometheus Inc. Vincent era înalt, cu pielea închisă la culoare, cu o ținută imaculată, cu un chip ridat prematur şi complet chel. Costumul lui probabil că costase mai mult decât câştigurile mele pe un an.

– Mă bucur să te revăd, John.

Vocea îi era netulburată, cultivată, de un calm artificial.

– Am auzit lucruri interesante despre tine de când te-ai întors.

– Şi tu te-ai descurcat foarte bine, am spus eu, curtenitor. Bogăția şi succesul s-au dovedit a fi aşa cum îți doreai?

A râs scurt.

– În mare parte. Ce părere ai despre mândria şi bucuria mea, John?

– Impresionantă, dar nu mă prea pricep la aprecieri. Tehnologia a fost mereu un mister pentru mine. Trebuie să apelez la secretara mea ca să-mi seteze cronometrul la video.

A râs zdravăn.

– De celelalte capacități ale tale am nevoie, John. Vreau să afli cine încearcă să mă scoată din afaceri.

Şi apoi s-a oprit, pentru că a văzut că mă uitam la unica fotografie de pe biroul său. O scenă de nuntă, într-o ramă simplă, din argint. Mireasa, mirele, cavalerul de onoare şi eu. Acum şase ani, şi încă atât de vie în memoria mea, de parcă se întâmplase ieri. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața a doi tineri frumoşi, dar s-a transformat într-o tragedie despre care se mai vorbea încă. În mare parte, fiindcă nu se găsise încă nici un vinovat.

Mireasa era Melinda Apus, cunoscută şi ca Frumoasa Fiică a Spânzuratului. Mirele era Quinn, cunoscut şi ca Aruncătorul de Soare. Ea purta o rochie de mireasă de un alb strălucitor, cu o trenă lungă, crem. El purta cel mai frumos costum de cowboy al său, din piele neagră bătută cu o grămadă de ținte din oțel şi argint sclipitor. Şi, la stânga şi la dreapta cuplului fericit, străduindu-ne să părem relaxați în smochingurile noastre închiriate, Vincent Kraemer drept cavaler de onoare şi eu, cel mai vechi prieten al miresei. Melinda şi Quinn - urmaşii celor mai puternice şi mai vechi familii din Zona Întunecată. Căsătoriți şi ucişi în aceeaşi zi.

Nu sunt prea multe finaluri fericite în Zona Întunecată. Nici măcar cele mai mari celebrități şi cei mai puternici oameni nu sunt scutiți de tragedii. Melinda aparținea întunericului, şi puterile ei veneau din umbre şi din vrăjitorie. Quinn aparținea luminii, şi energiile mistuitoare pe care le controla veneau de la soare însuşi. Strămoşii lor, primul Spânzurat şi primul Aruncător de Soare, fuseseră duşmani de moarte cu câteva sute de ani în urmă, şi toate generațiile care urmaseră continuaseră dihonia, cultivându-şi ura de-a lungul timpului. Iar Melinda şi Quinn, ultimii avatari din această luptă permanentă, crescuți să se urască şi să se lupte unul cu celălalt până la moarte, s-au cunoscut în timpul unuia dintre rarele armistiții. Şi a fost dragoste la prima vedere.

Au continuat să se întâlnească pe ascuns timp de câteva luni, dar, într-un sfârşit, s-a aflat. Familiile lor au înnebunit de furie şi aproape că au declanşat un război. Dar Melinda şi Quinn nu au cedat, siguri pe puterile pe care le aveau, şi au amenințat să-şi dezonoreze familiile şi să fugă dacă nu li

se permite să se căsătorească. S-a dovedit a fi o nuntă superbă, la care au participat absolut toți membrii celor două familii, pe de o parte, pentru o paradă a puterii şi pe de alta, pentru a se asigura că partea opusă nu încearcă vreo scamatorie. Au fost invitate o grămadă de fețe binecunoscute şi de celebrități, şi Walker însuşi s-a ocupat de securitate. Ar fi trebuit să fie cel mai sigur loc din Zona Întunecată.

Vincent şi cu mine am lucrat şi ca plasatori, conducându-i pe oameni la locurile lor, percheziționându-i de arme, păstrând ordinea, mereu gata să sărim la oricine dădea impresia că plănuieşte ceva. Eram amândoi tineri pe atunci, şi încă ne construiam reputația. Îi spuneau lui Vincent Mecanicul, pentru că putea construi sau repara orice. Magia era bună pentru mărunțişuri, îi plăcea lui să spună, dar tehnologia va fi întotdeauna cea mai de încredere pe termen lung. Construise un aruncător automat de confetti, special pentru nuntă, şi tot dispărea ca să-l aranjeze atunci când nu era nevoie de serviciile sale. El şi cu Quinn fuseseră prieteni de când erau copii, şi îşi riscase de multe ori viața jucând rolul de intermediar pentru cei doi îndrăgostiți. Melinda era unul dintre puținii prieteni care îmi rămăseseră din copilărie, unul suficient de puternic şi de descurcăreț ca duşmanii mei să nu încerce să se pună cu ea.

Ceremonia de nuntă s-a desfăşurat fără incidente, familiile s-au comportat cum se cuvine, şi nimănui nu i s-a împleticit limba în gură şi nici nu a scăpat inelul. La sfârşit, toți au aclamat şi au aplaudat şi câțiva dintre noi au îndrăznit să creadă că poate, poate, lungul război se sfârşise. Mirele şi mireasa au ieşit din biserică împreună, radiind de fericire. De parcă erau suflete-pereche. De parcă se completau unul pe celălalt. Aruncătorul automat de confetti a funcționat perfect.

Toată lumea făcea poze, băuturile circulau, se consumau gustări, şi vechii duşmani îşi făceau semne din cap de la distanță, schimbând chiar câteva cuvinte politicoase. Mirele şi mireasa au acceptat cupa de nuntă, plină ochi cu cea mai fină şampanie, şi au toastat în cinstea familiilor lor şi a viitorului luminos care li se prefigura. Zece minute mai târziu, erau amândoi morți. Cupa fusese otrăvită. Totul s-a sfârşit atât de repede, că nici magia şi nici ştiința nu i-au mai putut ajuta. Oricine alesese otrava ştiuse ce face. Nu s-a observat nici un simptom până când Quinn nu a căzut secerat la pământ. Melinda a mai trăit suficient cât să-şi țină soțul mort în brațe, cu lacrimile scurgându-i-se pe fața acestuia, apoi s-a lăsat peste el şi şi-a dat sufletul.

Dacă Walker şi oamenii lui nu ar fi fost acolo, petrecerea de nuntă s-ar fi transformat într-un masacru. Ambele familii au explodat de furie, dând vina una pe cealaltă. Cumva, Walker a reuşit să le țină la distanță până când au plecat cu toții, jurând să se răzbune, apoi a organizat o investigație completă, folosindu-se de toate resursele lui. Nu a găsit nimic. Suspecți erau destui, căci mulți membri din ambele familii se împotriviseră nunții şi armistițiului, dar nu exista nici un fel de dovadă. Între timp, cele două familii s-au implicat în mai multe lupte în plină stradă, măcelărind fără milă pe toți cei care se nimereau să fie prinşi singuri. Într-un sfârşit, Autoritățile au intervenit şi au pus capăt întregii afaceri, amenințând să alunge ambele familii din Zona Întunecată. S-a încheiat un trist armistițiu armat, dar atât. Asta a fost acum şase ani. Melinda şi Quinn zăceau în morminte separate, şi încă nu se ştia cine şi de ce făcuse asta. Există o grămadă de teorii conspirative, dar apoi, acestea există mereu.

Aş fi făcut tot ce-mi stătea în putință ca să găsesc criminalul, dar, imediat după nuntă, existența mea s-a cam dus dracului, şi am sfârşit prin a părăsi Zona Întunecată în grabă, cu glonțul lui Suzie Armă-de-Foc în spate, jurând să nu mă mai întorc niciodată.

- O tragedie groaznică, a spus Vincent.

A ridicat fotografia şi a studiat-o.

– Încă îmi este dor de ei. Ca şi cum o parte din mine a murit atunci. Câteodată mă gândesc că păstrez fotografia asta pe birou ca să-mi aduc aminte de singurul moment când am fost cu adevărat fericit.

A pus fotografia jos şi mi-a zâmbit scurt.

– Aş fi vrut ca ei să vadă locul ăsta. Cea mai mare realizare a mea. Şi acum, cineva sau ceva încearcă să-l închidă. De aceea l-am rugat pe Walker să te contacteze, John. Mă poți ajuta?

– Poate, am spus eu. Încă încerc să simt ce se întâmplă aici. Povesteşte-mi de la început.

Vincent s-a lăsat pe spate în scaunul de manager şi şi-a împreunat degetele peste vesta lui scumpă. În timp ce vorbea, vocea îi era calmă şi uniformă, dar privirea îi rătăcea pe monitoarele CCTV.

– A început acum două săptămâni, John. Totul era ca de obicei, o zi ca oricare alta. Până când una dintre turbinele principale s-a oprit brusc. Oamenii mei au verificat şi şi-au dat seama că e vorba de un sabotaj. Nu era opera unui profesionist -întregul interior fusese... smuls, pur şi simplu. Oamenii mei au reparat-o şi au repus-o în funcțiune în mai puțin de o oră, dar, între timp, sistemele începuseră să se defecteze peste tot în centrală. Şi aşa se întâmplă de atunci. Nici nu reparăm bine ceva, că se strică altceva. Numai piesele de schimb ne costă o avere. Sabotajul nu are nimic sofisticat, doar distrugere brutală, fără sens.

Nimeni nu îl vede pe sabotor. Ai văzut câtă securitate am angajat, dar asta nu a schimbat cu nimic lucrurile. Am camere de supraveghere peste tot, dar nici ele nu detectează nimic. Am verificat banda video cu ajutorul unor experți, şi tot nimic. Nici măcar nu ştim cum intră şi cum iese ticălosul ăsta! Pagubele sunt tot mai mari. Reparațiile şi reconstrucțiile nu mai fac față. Nu va mai dura mult până când producția de energie va fi afectată. Şi o grămadă de oameni depind de electricitatea pe care o producem aici.

Şi, dacă Prometheus Inc. este distrusă, la fel se va întâmpla şi cu tine, m-am gândit eu, dar am fost suficient de politicos ca să nu spun asta cu voce tare.

– Dar concurența? am întrebat eu. Poate cineva din acelaşi domeniu de afaceri, căutând să profite pe cheltuiala ta?

– Concurența a existat dintotdeauna, a spus Vincent, încruntându-se. Dar nu e nimeni suficient de important ca să-mi ia locul, dacă dispar. Prometheus Inc. acoperă 12,4% din necesarul de electricitate din Zona Întunecată. Dacă ne prăbuşim, peste tot în Zona Întunecată vor apărea pene de curent şi căderi de tensiune, şi nimeni nu vrea asta. Celelalte companii ar trebui să se forțeze până dincolo de limită ca să preia deficitul.

– Bine, am spus eu. Dar oamenii care nu te plac, pur şi simplu? Ți-ai făcut ceva duşmani noi, în ultima vreme?

A zâmbit scurt.

– Cu o lună în urmă, aş fi spus că nu am nici un duşman. Dar acum...

S-a uitat din nou la fotografia de pe birou.

– Am avut vise... în care îmi apar Melinda şi Quinn, şi ziua în care au murit. Şi mă întreb... dacă nemernicul care i-a ucis nu vine cumva după mine.

Nu mă gândisem la asta.

– De ce tu? Şi de ce să aştepte şase ani?

– Poate că ucigaşul crede că ştiu ceva, deşi să fiu al naibii dacă ştiu. Şi poate că au reînceput toate fiindcă te-ai întors tu, John. O grămadă de duşmănii şi conflicte au reapărut la suprafață de când ai revenit în Zona Întunecată.

Avea dreptate aici, aşa că m-am hotărât să schimb subiectul.

– Hai să vorbim despre daunele produse. Ai spus că sunt... nesofisticate.

– Aşa este, a spus Vincent. Este clar să sabotorul nu deține cunoştințe tehnice. Există o grămadă de locuri în care ar fi putut acționa şi care ar fi dus la închiderea întregii centrale, şi asta fără prea mult efort. Dar acestea nu pot fi cunoscute de un nespecialist. Şi, desigur, mai există şi procesul secret din inima Prometheus Inc. care face ca toată această operațiune să fie posibilă. Eu l-am inventat. Dar este păstrat într-un subsol de oțel, protejat de sisteme de apărare excelente, de înaltă tehnologie. Nici măcar Autoritățile nu ar reuşi să ajungă la el, fără codurile de acces potrivite.

Vincent s-a aplecat înainte, peste birou, şi m-a fixat cu o privire rugătoare.

– Trebuie să mă ajuți, John. Nu vorbim numai despre confortul meu aici. Dacă Prometheus Inc. iese din joc, şi nivelul de energie scade peste tot în Zona Întunecată, oamenii o să înceapă să moară. Sute şi mii de vieți ar putea fi puse în pericol.

Ar fi trebuit să ştiu ce urmează. Dar mereu m-am lăsat impresionat de poveştile lacrimogene.

***

Vincent mi-a prezentat centrala, secțiunea subterană pe care cei din afară nu o văzuseră niciodată. Sclipea de curățenie şi era cufundată într-o linişte ciudată. Generatorii s-au dovedit a fi mult mai mici decât mă aşteptam, şi nu făceau nici un zgomot. Peste tot erau panouri şi indicatoare şi dispozitive electronice şi o grămadă de tehnologie performantă, dar toate astea nu-mi spuneau nimic, deşi eram atent să scot sunete de uimire la intervale regulate. Fiecare părticică fusese proiectată de Vincent, pe vremea când era Mecanicul şi nu Managerul. Mi-a explicat totul în timp ce vizitam centrala, dar cea mai mare parte din cuvintele lui îmi treceau pe lângă urechi, pe când încuviințam şi zâmbeam şi mă uitam atent după sabotor. Până la urmă, Vincent nu a mai avut ce să-mi arate şi ne-am oprit la capătul unui hol cavernos, în fața unei uşi masive şi închise, din oțel. S-a uitat la mine, aşteptând să spun ceva.

– Totul este... foarte curat, am spus eu. Şi foarte impresionant. Deşi îmi vine greu să cred că produci atât de mult din electricitatea Zonei Întunecate cu... asta. Mă aşteptam la ceva de zece ori mai mare.

Vincent a rânjit.

– Energia nu vine de la *asta*. Utilajul nu face decât să transforme energia produsă în - electricitate. Secretul constă în propriul meu proces special, din spatele uşii închise. O minune ştiințifică, dacă îmi este permis să spun aşa.

Am aruncat o privire tăioasă uşii de oțel.

– Dacă eşti pe cale să-mi spui că ai un reactor nuclear acolo...

– Nu, nu...

– Sau vreo ciudăţenie închisă...

– Nimic de genul ăsta, John. Procesul meu este foarte sigur, fără produse secundare nocive. Deşi mă tem că nu ţi-l pot arăta. Unele lucruri trebuie să rămână secrete.

Apoi s-a întrerupt şi amândoi ne-am întors brusc, în momentul în care am auzit ceva. Unul dintre utilajele din capătul îndepărtat al holului a început să se zdruncine violent, şi o coloană de fum negru a izbucnit deodată printr-o gură de aerisire, după care s-a declanşat o alarmă, şi utilajul s-a închis singur. Vincent s-a lipit de uşa de oţel.

– E aici! Sabotorul... Nu a ajuns niciodată atât de departe. Probabil că ne-a urmărit în tot acest timp... Eşti înarmat, John?

– Nu folosesc pistoale, am spus eu. Nu am simţit niciodată nevoia.

– Nici eu nu folosesc, în mod normal, dar, de când se întâmplă toate astea, m-am simţit mult mai sigur ştiind că am ceva cu care să aduc şansele la egalitate.

Vincent a scos un pistol sclipitor de argint din interiorul hainei. Era lucios şi mortal şi foarte futurist. Vincent l-a ridicat cu mândrie.

– E laser. Lumină amplificată ca să combată forţele întunericului. O altă invenţie de-a mea. Mereu am intenţionat să fac mai multe cu ea, dar centrala mi-a ocupat tot timpul. Nu văd pe nimeni, John. Tu?

Un utilaj din capătul coridorului a explodat dintr-odată. Şi mai mult fum negru, şi apoi bâzâitul celorlalte utilaje a devenit mai puternic, de parcă trebuiau să lucreze mai mult. Un al treilea utilaj s-a dezintegrat ca o grenadă, proiectând fragmente de oţel, cu margini ascuţite, pe tot coridorul. Câteva dintre luminile de deasupra capetelor noastre au pâlpâit şi s-au stins. Peste tot erau umbre acum, adânci şi întunecate. Câteva dintre celelalte utilaje au început să scoată sunete neplăcute, ameninţătoare. Şi tot nu se vedea nicăieri sabotorul.

Faţa lui Vincent era palidă şi transpirată şi mâna îi tremura în timp ce mişca pistolul cu laser înainte şi înapoi, căutând o ţintă.

– Haide, haide, a spus el, răguşit. Eşti pe teritoriul meu acum. Te aştept.

Cu colţul ochiului, am văzut o strălucire stinsă. M-am întors rapid, dar deja dispăruse. A apărut din nou, o frântură de alb în umbrele dintre două utilaje. Scânteia înainte şi înapoi, apărând şi dispărând într-o clipită, ţâşnind în sus şi în jos de-a lungul coridorului. Licăriri şi pâlpâiri albe, trecătoare ca lumina lunii, dar mi s-a părut că începusem să disting conturul unui chip palid, bântuit. Se mişca în umbre, fără să se aventureze la lumină. Dar se apropia gradat. Se îndrepta către noi sau poate către uşa de oţel din spatele nostru şi către inima secretă şi vulnerabilă a Prometheus Inc.

Primul meu gând a fost că e vorba despre un fel de stafie, poate un poltergeist[2]. Ceea ce ar fi explicat de ce camerele CCTV nu înregistraseră nimic. Stafiile puteau acţiona în zonele cu protecţie ştiinţifică sau magică, dacă motivaţia lor era suficient de puternică. Caz în care Vincent avea nevoie de un preot sau de un exorcist, nu de un detectiv particular. I-am sugerat asta lui Vincent şi el a dat din umeri, nervos.

- Oamenii mei au verificat foarte bine istoria locului ăstuia, înainte să începem să construim, şi nu au găsit nimic. Se presupune că întreaga zonă

---

[2] Spirit sau fantomă care se manifestă prin producerea de diverse zgomote sau deplasarea obiectelor, (n. trad.)

este complet neafectată de influențe magice sau paranormale. Tocmai de aceea am ridicat clădirea aici. Sunt Mecanicul, construiesc lucruri. E un talent, aşa cum tu te pricepi să găseşti lucruri, John. Nu ştiu nimic despre fantome. Tu eşti expertul în problemele astea. Ce facem?

– Depinde de ce vrea fantoma, am spus eu.

– Vrea să mă distrugă! Credeam că e evident. *Ce a-fost asta*?

Forma albă se aprindea şi se stingea în umbre, în toate părțile, apropiindu-se încet, tot mai mult. De un alb sclipitor, cu margini neregulate, cu brațe lungi, întinse, şi cu o privire întunecată şi răuvoitoare pe un chip fără trăsături. A făcut un gest brusc şi, deodată, toate fragmentele metalice de pe podea s-au ridicat şi ne-au lovit ca o ploaie cu grindină. Mi-am prins capul în mâini şi am făcut tot ce-mi stătea în putință ca să-l protejez pe Vincent cu trupul meu. Ploaia de obiecte a încetat la fel de brusc cum a pornit. Ne-am ridicat privirea şi am văzut ceva palid şi periculos, adunat peste unul dintre utilaje, rupându-l în bucăți cu o forță nenaturală. Vincent a urlat de furie şi a tras cu pistolul cu laser, dar figura dispăruse cu mult înainte ca fasciculul de lumină s-o atingă. M-am uitat în jurul meu, cu spatele lipit de uşa de oțel. Nu exista nici o altă ieşire, nici o altă cale de scăpare. Aşa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face. Mi-am folosit talentul.

Nu-mi place să-l folosesc prea des sau prea mult timp. Îi ajută pe duşmanii mei să mă găsească.

Am pătruns în mintea mea, concentrându-mă, şi cel de-al treilea ochi al meu, ochiul meu secret, s-a deschis încet. Şi atunci am putut-o vedea clar. De parcă vederea mea paranormală se fixase asupra ei, o făcuse vizibilă în sfârşit. A ieşit din umbre şi a păşit în lumină, stând în fața noastră. Mi-a făcut un semn cu capul, şi apoi s-a uitat la Vincent cu ochii ei negri şi adânci. Am recunoscut-o imediat, deşi arăta foarte diferit față de fotografia de la nuntă. Melinda Apus, moartă de şase ani, purtând încă minunata ei rochie de mireasă, deşi aceasta atârna, zdrențuită, pe trupul ei de o paloare cadaverică. Părul ei negru ca pana corbului i se revărsa în bucle groase pe umerii goi. Buzele îi erau de un vinețiu pal. Ochii îi erau negri ca smoala, două găuri negre pe chip. Părea furioasă, obsedată, rea. Fiica Spânzuratului, stăpâna forțelor întunecate, frumoasă încă, într-un fel rece, nenatural. Şi-a ridicat o mână şi a îndreptat-o acuzator către Vincent, o mână cu unghii mari, crescute cât timp fusese în mormânt. M-am uitat la el. Respira accelerat şi tremura din toate încheieturile, dar nu părea prea surprins.

Mi-am dezactivat darul, dar ea era încă acolo. Am făcut un pas înainte şi fantoma şi-a fixat privirea groaznică asupra mea. Mi-am ridicat mâinile, ca să-i arăt că sunt goale.

– Melinda, am spus, sunt eu, John.

Şi-a întors privirea. Nu eram important. Toată atenția şi toate mânia îi erau îndreptate către Vincent.

- Vorbeşte cu mine, Vincent, am spus eu, încet. Ce se petrece aici. Ai ştiut mereu cine şi ce era, nu-i aşa? Nu-i aşa? De ce e atât de supărată pe tine, suficient de supărată cât să se scoale din mormânt după şase ani?

– Nu am ştiut, a spus el. Jur că nu am ştiut!

– A ştiut, a spus Melinda.

Vocea îi era clară, dar tăcută, ca o şoaptă la urechea mea, de parcă trebuia să parcurgă o distanță imensă pentru a ajunge la mine.

– Ai ales bine locul ăsta, Vincent. Atât de departe pe cât puteai fugi de complotul familiei mele, şi rămâne totuşi în Zona Întunecată. Toate sacrificiile pe care le-ai realizat aici în secret, înainte de a începe construcția, sângele nevinovat pe care l-ai vărsat, promisiunile pe care le-ai făcut... ar fi ținut la distanță pe oricine, cu excepția mea. Sunt un avatar al întunericului, şi fiecare umbră este o uşă pentru mine. Mi-a luat şase ani ca să dau de tine. Dar nu m-ai fi putut ține la distanță la nesfârşit, nu atunci când singurul lucru care contează pentru mine e încă aici. O să mă răzbun, Vincent. Prietenul meu bun şi drag, Vincent. Pentru ceea ce ne-ai făcut, mie şi lui Quinn.

Şi atunci am înțeles, în sfârşit. M-am uitat la Vincent, prea şocat pentru a fi furios, pentru moment.

– Tu i-ai ucis, am spus eu. I-ai ucis pe Melinda şi pe Quinn. Dar erai prietenul lor...

– Cel mai bun prieten, a spus Vincent.

Se oprise din tremurat şi vocea îi era netulburată.

– Aş fi făcut orice pentru voi doi, Melinda, dar, în schimb, voi m-ați lăsat baltă. Aşa că am otrăvit cupa de nuntă. A fost necesar. Şi surprinzător de uşor. Cine l-ar fi suspectat pe cavalerul de onoare? Nimeni, nici măcar Walker.

M-a privit dintr-o dată, şi zâmbea.

– Eram aproape sigur că mica mea problemă e Melinda, dar aveam nevoie de tine aici ca să fiu sigur. De asta l-am rugat pe Walker să te contacteze, în numele meu. Pentru că talentul tău de a găsi lucruri o ține pe loc, o conturează. Nu trebuie decât să o reții aici, şi laserul meu o va dezintegra, o va rupe în bucăți atât de bine, că nu va mai avea cum să se refacă. Fă asta pentru mine, John, şi te fac partener la Prometheus Inc. Vei fi bogat şi puternic dincolo de orice imaginație.

– Au fost şi prietenii mei, am spus eu. Şi nu există nici o sumă în Zona Întunecată care să mă facă să mă întorc împotriva unui prieten.

– Fii prietenul meu, John, a spus Melinda.

Se apropiase foarte mult acum şi puteam simți răceala mormântului emanând din ea.

– Fii prietenul meu şi al lui Quinn, o ultimă dată. Găseşte sursa puterii lui Vincent. Sursa lui secretă.

Vincent a tras cu laserul în ea. Fasciculul de lumină a trecut prin forma ei sclipitoare, dar nu a arătat că ar fi rănit-o.

Mi-am activat din nou talentul, concentrându-mi ochiul meu interior, ochiul meu secret, de care nu se poate ascunde nimic, şi am ştiut imediat unde e secretul şi cum să ajung la el. M-am întors către uşa de oțel şi am tastat codurile de intrare corecte. Uşa masivă s-a deschis lent. Vincent a strigat ceva, dar nu l-am ascultat. Am trecut prin deschizătură, cu Melinda plutind după mine, şi acolo, în camera subterană, pe care Vincent o crease special pentru el, era motivul pentru care Vincent reuşise să producă energie atât de uşor. Era Quinn, Aruncătorul de Soare.

Arăta încă la fel ca în fotografia de la nuntă, dar, ca şi Melinda, suferise câteva schimbări. Quinn era încă îmbrăcat în piele neagră, deşi argintul şi oțelul erau murdare şi corodate. Trupul lui era închis într-o sticlă pentru spirite, o ecluză mare din sticlă, menită să prindă sufletele celor morți. Cablurile de curent intrau în părțile laterale ale sticlei, pătrunzând în orbitele ochilor lui Quinn, în gura lui întredeschisă şi în găuri săpate în

torsul său. Quinn, Aruncătorul de Soare, a cărui putere fusese să călăuzească şi să direcţioneze energiile solare, fusese transformat într-un acumulator. Sticla pentru spirite îi ţinea sufletul prins în trupul mort şi îl făcea controlabil. Cablurile îl secătuiau de putere, şi utilajele lui Vincent o transformau în electricitate, pentru a alimenta Zona Întunecată.

Ingenios. Dar, la urma urmei, Mecanicului nu îi fusese niciodată teamă de planurile măreţe.

Melinda plutea lângă sticla pentru spirite, uitându-se la ceea ce i se făcuse iubitului ei mort cu ochi plini de dor, incapabilă să-l atingă, în ciuda puterilor sale de fantomă. Am pipăit cu degetele sticla, testându-i rezistenţa.

– Pleacă de acolo, John, a spus Vincent.

M-am întors şi l-am văzut pe Vincent pătrunzând în încăpere, cu laserul aţintit asupra mea. A râs, puţin nesigur.

– Pistoalele obişnuite nu-ţi pot face nici un rău, John, ştiu asta. Ştiu totul despre trucul tău inteligent cu gloanţele. Dar acesta este un laser, şi te va omorî cu siguranţă. E un dispozitiv mic şi inteligent. Îşi ia puterea direct de la Quinn. Aşa că vei face exact ceea ce-ţi spun. O să-ţi foloseşti talentul pentru a o ţine pe Melinda într-un loc, într-o formă, cât timp eu o ucid. Sau te ucid pe tine. Încet şi foarte neplăcut.

– Cum o vei opri pe Melinda fără mine? am zis eu.

– O, sunt sigur că-mi va veni vreo idee, acum, că ştiu că e Melinda. Poate o să construiesc o altă sticlă pentru spirite, special pentru ea.

– Ce s-a întâmplat? am spus eu, atent să-mi păstrez vocea calmă şi mâinile liniştite. Voi trei aţi fost prieteni ani buni, mai apropiaţi decât o familie. Ce s-a întâmplat, Vincent? Ce te-a transformat într-un ucigaş?

– M-au dezamăgit, a spus el, anost. Când am avut nevoie cel mai mult de ei, nu au fost acolo pentru mine. Visam la centrala asta, vezi tu. În sfârşit, o modalitate de a furniza energie electrică fiabilă în Zona Întunecată. Un bilet la loterie. Marea mea lovitură, după atâta timp. Şi, pentru a o face să meargă, nu aveam nevoie decât de Quinn. Eram sigur că, dacă îi analizam puterile în laborator, aş fi putut construi ceva care să alimenteze centrala. Dar, când i-am spus, m-a refuzat. A zis că secretele lui sunt secrete de familie şi nu le poate împărtăşi. După toate câte am făcut pentru el! Am vorbit cu Melinda, am încercat s-o fac să-l convingă, însă nici ea nu mi-a dat atenţie. Ea şi cu Quinn vroiau să ia viaţa de la început, împreună, şi eu nu aveam loc în ea.

Dar îmi investisem deja toţi banii în proiectul ăsta, plus o sumă cu mult mai importantă, pe care o împrumutasem de la nişte oameni cam neplăcuţi. Nu m-am gândit niciodată că Quinn avea să mă refuze. Proiectul era deja demarat. Trebuia să continue. Aşa că i-am ucis pe Quinn şi pe Melinda. A fost vina lor, pentru că au pus fericirea lor egoistă deasupra nevoilor mele, a succesului meu. I-aş fi făcut parteneri. I-aş fi făcut bogaţi. După ce au murit, asociaţii mei au scos trupul lui Quinn din mormânt, lăsând o copie în loc, şi l-au adus aici. Unde a sfârşit prin a lucra oricum pentru mine. Partenerul meu... tăcut, ca să zic aşa.

Melinda s-a uitat la mine, pledând în tăcere. Sticla pentru spirite era plină de lumină, fără umbre de care să se poată folosi. M-am uitat gânditor la sticlă. Vincent şi-a îndreptat laserul către stomacul meu.

– Nici să nu te gândeşti, John. Dacă spargi sticla, conexiunile dintre Quinn şi utilajele mele vor fi întrerupte, şi toată centrala va fi închisă. Gata

cu electricitatea pentru Zona Întunecată. Căderi de tensiune peste tot. Ar putea muri mii de oameni.

– Nu zău, am spus eu. Şi ce au făcut ei vreodată pentru mine?

A fost cel mai uşor lucru din lume să găsesc punctul de intrare în sticlă cu darul meu şi să-l deschid doar puțin. De atât avea nevoie Quinn. Corpul lui mort s-a convulsionat şi a strălucit brusc. O lumină solară orbitoare, prea puternică pentru ochii umani. Vincent şi cu mine a trebuit să ne întoarcem capetele şi să ne protejăm ochii cu brațele. Sticla pentru spirite a explodat, incapabilă să rețină energiile eliberate ale Aruncătorului de Soare. Fragmentele de sticlă s-au împrăştiat pe podea. M-am forțat să-mi întorc privirea şi am văzut, uimit, cum Quinn ieşea de acolo, smulgându-şi cablurile din față şi de pe corp. Au căzut, încolăcindu-se, pe podea, ca nişte membre retezate.

Omul mort a privit fantoma şi cei doi şi-au zâmbit, reuniți pentru prima dată de la căsătorie. Şi Vincent s-a împleticit înainte, cu pistolul cu laser în mână. Încă nu vedea bine şi nu eram sigur către cine încerca să îl îndrepte, dar nu vroiam să risc. Aşa că m-am aplecat, am apucat unul dintre cablurile mişcătoare de pe podea şi m-am repezit înainte, ca să înfig un capăt al cablului în ochiul lui Vincent. A intrat în orbită, croindu-şi drum tot mai adânc, şi Vincent a urlat groaznic în momentul în care propriile lui maşinării au secătuit viața din el. A murit înainte să se prăbuşească pe podea.

Melinda Apus şi Quinn - Frumoasa Fiică a Spânzuratului şi Aruncătorul de Soare - morți, dar reuniți în sfârşit, dispăruseră deja, prea învăluiți unul în celălalt ca să le mai pese de răzbunare. Trupul lui Quinn zăcea nemişcat şi golit pe podea, lângă cel al vechiului său prieten, Vincent. M-am uitat la corpul lui Quinn şi m-am gândit dacă să-l duc înapoi la familia sa, pentru o înmormântare aşa cum se cuvine. Dar nu aveam nici o dovadă a ceea ce se întâmplase acolo şi, atâta vreme cât armistițiul armat dintre cele două familii continua, era mai bine să nu ințețesc focul. În fond, la cine s-ar fi dus Vincent mai întâi, pentru susținere financiară? Pe cine cunoştea, care să îi împrumute încă bani, după toate eşecurile sale, cu excepția câtorva ramuri din cele două familii?

Am ieşit din camera secretă, lăsând trecutul mort în urmă, şi mi-am folosit darul pentru ultima oară, ca să găsesc mecanismul de autodistrugere al centralei electrice. Ştiam că trebuie să existe unul. Vincent a fost mereu foarte atent cu secretele lui. Am calculat cât timp mi-ar fi trebuit ca s-o şterg de acolo şi apoi am dat drumul la cronometru. Le-am spus agenților de pază de afară să o ia la fugă, şi ceva din vocea şi din privirea mea i-a convins. Mă aflam la trei străzi distanță când Prometheus Inc. a sărit în aer, o explozie puternică, dar controlată. Am continuat să merg fără să mă uit înapoi.

Nu era cel mai reuşit caz al meu. Clientul meu murise, aşa că nu aveam să fiu plătit. Walker avea să fie, probabil, foarte furios că centrala fusese distrusă, şi numai Dumnezeu ştia cât de mult rău avea să facă dispariția ei din Zona Întunecată. Dar nimic din toate astea nu conta. Melinda Apus şi Quinn fuseseră prietenii mei. Şi nimeni nu-mi ucide un prieten fără să scape nepedepsit.

DOI - Între cazuri

Toată lumea are nevoie de un loc unde să se refugieze, atunci când lucrurile se transformă în dezastru. O văgăună unde să se adăpostească, până trece furtuna. Eu mă duc, de obicei, la Ciudații, cel mai vechi bar din lume. Un stabiliment (destul de) discret, ascuns în spatele lumii de dincolo, la capătul unei alei care nu este întotdeauna acolo. Ciudații este un loc bun pentru a bea ceva, a medita şi a te ascunde de tot felul de oameni, care nu s-ar lăsa văzuți nici morți într-un astfel de local. Era condus cu precizie malițioasă de către Alex Morrisey, care nu permitea necazurile în bar, mai ales din partea mea.

Am ales o masă într-un colț, ca să nu trebuiască să-mi păzesc spatele, şi mi-am comandat o sticlă de brandy de pelin. Are gust de lacrimi de top model şi este atât de concentrat, încât poate lua foc dacă cineva de la masa alăturată aprinde un chibrit. Mi-am vârât capul între umeri şi m-am uitat pe furiş în jur. Dacă mă observase cineva intrând, îşi controla foarte bine simțămintele. Nimeni nu se grăbea spre ieşire, ca să mă dea de gol. Poate că încă nu se aflase cât de regeşte o dădusem în bară de data asta. Existau o grămadă de oameni care aveau să fie foarte supărați pe mine când vor afla că distrusesem sursa de furnizare a 12% din energia Zonei Întunecate. Şi mai ales Walker, care îmi făcuse rost de caz. Am mimat o ridicare din umeri fără griji. Dacă nu ştiau să guste o glumă, nu trebuiau să mă angajeze pe mine.

La Ciudații era linişte. Toate becurile erau stinse şi localul era luminat de lumânări, felinare şi, din când în când, de câte o feştilă făcută dintr-o mână de om spânzurat. Toate acestea confereau locului o opacitate aurie plăcută, ca o fotografie veche din timpuri mai bune. Când mi-a adus băutura, Alex mi-a explicat că nu e curent în mai multe locuri din Zona Întunecată, şi eu am încuviințat şi am mormăit. Alex era foarte enervat de problemă şi de pierderea profiturilor, dar asta nu era ceva nou. Proprietarul şi barmanul de la Ciudații era un tip înalt şi slab, care purta mereu haine negre, din cauză că nimeni nu inventase încă o culoare mai întunecată. Avea o beretă fercheşă, dată pe spate, ca să-i ascundă chelia, şi îmbrăcăminte făcută la comandă, care să atenueze opinia lui generală despre lume.

Îmi este prieten. Uneori.

Muzica răsuna dintr-un CD player portabil, ridicându-se în aer, deasupra murmurului de conversații ale celor câțiva clienți fideli, care-şi sorbeau băuturile în separeurile din spate. Majoritatea celor care erau, de obicei, prin preajmă bântuiau probabil prin Zona Întunecată, profitând de căderile de curent pentru a-i prăda pe alții şi a scăpa uşor. Apărătorii Zonei Întunecate vor avea ceva de lucru, până când revenea curentul. Vulturul lui Alex era cocoțat pe tejghea, cloncănind pentru sine şi uitându-se urât la oricine părea că se apropie prea mult. Paznicii musculoşi ai barului, Betty şi Lucy Coltrane, îşi încordau muşchii la capătul tejghelei, încruntându-se atunci când muşchii se umflau şi venele apăreau peste tot pe corpurile lor lucrate. Michael cel Palid calcula în gând care dintre ele va leşina prima.

Şi secretara mea adolescentă, Cathy Barrett, dansa sălbatic pe o masă, pe melodia „ Honey Lingers" a grupului Voice of the Beehive. Blondă, vioaie şi plină de mai multă energie decât avea nevoie, Cathy se ocupa de afacerile mele. O salvasem dintr-o casă care încercase să o mănânce şi mă adoptase. Nu am avut ce comenta. În fața ei, pe aceeaşi masă, în haine de piele, cu capă şi mască, şi cu tocuri cui de şase inci, era Domnul Soartă, super-eroul travestit al Zonei Întunecate, un bărbat care se gătea ca o super-eroină, ca

să combată crimele şi să răzbune nedreptăţile. Şi chiar se pricepea, în felul său. Cathy şi Domnul Soartă dansau ca apucaţii, lovind cu tocurile masa, în ritmul melodiei „Monsters and Angels", şi m-au făcut să zâmbesc. Erau cele mai luminoase fiinţe din tot barul.

Mi-am umplut paharul cu lichidul de un mov tulbure şi am băut în memoria Melindei Apus şi a lui Quinn. Era bine că, în sfârşit, se odihneau, împreună, uciderea lor fiind răzbunată. Nu am prea mulţi prieteni. Fie îi omoară duşmanii mei, fie îi omor eu. Moralitatea se poate dovedi a fi un lucru schimbător, înşelător în Zona Întunecată, şi dragostea şi loialitatea ajung să fie îngropate în problemele mai mari. Cei câţiva vechi prieteni ai mei au încercat cu toţii să fie cât se poate de periculoşi, şi ajunseseră chiar să frizeze nebunia. Oameni ca Eddie Lamă şi Suzie Puşcă-de-Vânătoare... Ambii au încercat să mă ucidă în trecut. Nu le port pică. Prea mult. În Zona Întunecată, viaţa e dură, iar moartea şi mai dură, de obicei. Am sorbit din băutură şi am ascultat muzica. Nu mă grăbeam. Era încă suficient brandy în sticlă.

Nu mi-a venit niciodată uşor să jelesc pe cineva, deşi am avut suficiente ocazii.

M-am uitat prin bar, căutând ceva care să-mi distragă atenţia. Un marinar adormise pe tejghea şi tatuajele de pe spatele lui discutau în linişte probleme filozofice, printre sforăiturile sale. O mumie din celălalt capăt al tejghelei lungi de lemn bea gin tonic în timp ce îşi repara bandajele îngălbenite. Cam la jumătatea distanţei dintre cei doi, un beţiv binevoitor, într-un halat de laborator pătat de sânge, se chinuia să-i explice principiile retrofrenologiei dezinteresatului Alex Morrisey.

– Vezi tu, frenologia este ştiinţa asta victoriană veche, care pretindea că poţi determina trăsăturile dominante ale personalităţii unui om dacă studiezi cucuiele de pe capul lui. Dimensiunea şi poziţia acestor cucuie indică diverse trăsături de personalitate. Înţelegi? Acum, *retrofrenologiei* spune că de ce să nu schimbi personalitatea unui om lovindu-l în cap cu un ciocan, până când faci cucuiele corecte în locurile corecte?

– Unul dintre noi are nevoie de mult mai multă băutură, a spus Alex. Poate că aşa va pricepe ceva.

Cathy s-a prăbuşit brusc pe scaunul din faţa mea, transpirată şi respirând agitat. Mi-a aruncat un rânjet vesel. Luase un pahar de şampanie proaspătă de undeva şi sorbea din ea, însetată. Cathy bea mereu „şamp" şi găsea aproape întotdeauna o modalitate s-o treacă în contul meu.

– Îmi place la nebunie să dansez! a spus ea, zglobie. Câteodată mă gândesc că întreaga lume ar trebui pusă pe muzică şi făcută o coregrafie!

– Dat fiind că suntem în Zona Întunecată, cineva, undeva, lucrează cu siguranţă la asta, chiar acum, am spus eu. Unde ţi-e partenerul, Regina Dansatoare?

– A şters-o la toaletă, să-şi împrospăteze machiajul. Ştii, John, te-am văzut cât eşti de deprimat din partea cealaltă a încăperii. Cine a murit, de data asta?

– Ce te face să crezi că a murit cineva?

– Bei mizeria asta de pelin numai atunci când pierzi pe cineva apropiat. Nu l-aş folosi nici pentru a-mi curăţa pieptenii. Credeam că afacerea Prometheus e una fără probleme.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, Cathy.

– Nu, mai bine te bosumfli şi îţi plângi de milă şi poluezi atmosfera. Dacă nu eşti atent, o să ajungi ca Alex.

Cathy a reuşit întotdeauna să mă facă să zâmbesc.

– Nu mă tem de asta, nu fac parte din grupul celor ca Alex. Omul ăsta ar putea concura la olimpiadă şi câştiga medalia de bronz pentru plângerea de milă. El este motivul pentru care, la Ciudaţii, nu a existat nicicând o Oră Veselă.

Cathy a suspinat, s-a aplecat înainte şi mi-a aruncat cea mai exasperată privire a sa.

– Fă-ţi rost de alt caz, John. Ştii că eşti fericit doar atunci când lucrezi. Nu că asta ar fi prea sănătos, dat fiind cazurile în care eşti specializat. Trebuie să ieşi mai mult şi să cunoşti oameni, de preferat oameni care nu încearcă să te omoare. Ştii, am găsit ieri, pe Internet, site-ul ăsta nou şi grozav de întâlniri, pentru profesioniştii singuri...

Am dat din umeri.

– Am văzut câteva anunţuri de genul ăsta. *Bună! Sunt Trixi, şi am nişte boli atât de contagioase, că te poţi molipsi prin telefon! Nu trebuie decât să-mi dai numărul cardului tău de credit şi-ţi garantez că ochii îţi vor lăcrima în mai puţin de 30 secunde*! Nu, Cathy! Sunt mulţumit cu mâhnirea mea solitară. Îmi întăreşte caracterul.

Cathy şi-a strâns buzele şi apoi a dat din umeri. Nu putea sta nefericită pentru multă vreme. Şi-a terminat şampania, a sughiţat şi s-a uitat prin bar, în căutarea unui alt partener de dans. Nu aş recunoaşte-o niciodată în faţa ei, dar avea dreptate. Munca era singurul lucru care dădea sens vieţii mele. Dar, de când ultimul meu caz de succes îmi adusese un sfert de milion de lire, plus bonusuri, îmi permiteam să fiu mai selectiv în privinţa cazurilor pe care le acceptam. (Găsisem Graalul Nesfânt pentru Vatican, şi înfruntasem Raiul şi Iadul pentru asta. Erau bani *munciţi*). Poate că ar trebui să caut un caz nou, fie şi numai pentru a-mi scoate amintirea lui Prometheus Inc. din minte.

– M-am plictisit, m-a anunţat Cathy, lovind masa cu palmele, ca s-o dovedească. M-am plictisit să stau în biroul tău nou şi scump, fără să fac nimic. E foarte confortabil, desigur, şi îmi plac mult noile echipamente, dar o adolescentă nu-şi poate petrece toată viaţa vizitând site-uri porno pe Internet. Ca şi tine, trebuie să-mi ocup timpul. Să-mi câştig existenţa şi să-i lovesc pe cei necuraţi unde-i doare mai tare. Trebuie să fie ceva în toate mesajele pe care le-am primit, care să ţi se potrivească. Ce zici de cazul umbrelor dispărute? Sau de tipul care şi-a pierdut adolescenţa la un joc de cărţi aranjat?

– Stai aşa, am spus eu, cu severitate. Tocmai mi-a trecut prim minte un gând deranjant. Cine are grijă de lucrurile mele din biroul cel nou şi scump, cât timp tu dansezi şi chefuieşti în localuri dubioase?

– Ah, a spus Cathy, rânjind. Am încheiat o afacere cu adevărat bună pentru nişte computere din viitor. Se ocupă singuri de toate, în zilele astea. Pot chiar să răspundă la telefon şi să vorbească dispreţuitor cu creditorii noştri.

– Şi cât de performante sunt computerele astea? am întrebat eu, bănuitor. Vreau să spun, vorbim despre inteligenţă artificială? O să vrea să fie plătiţi?

– Relaxează-te! Sunt înnebuniţi după date. Zona Întunecată îi fascinează. De ce să nu-i rugăm să găsească ceva care să te intereseze?

– Cathy, am preluat cazul Prometheus doar ca să te fac să taci din gură...

– Nu-i adevărat! a spus Cathy, înfierbântată. L-ai preluat pentru că vroiai ca Walker să-ți fie dator cu o favoare.

I-am aruncat o privire posomorâtă şi m-am afundat în băutură.

– Mda, dar lucrurile n-au mers atât de bine precum sperasem.

– O, Doamne, a spus Cathy. Va trebui să zăvorăsc din nou uşile şi ferestrele şi să mă ascund sub birou, când e el prin preajmă?

– Cred că ar fi o idee mai bună dacă amândoi am sta departe de birou, cel puțin o vreme.

– Aşa de rău e?

– Cam da. Lasă-l pe Walker să se certe cu computerele, să vedem ce face.

A urmat o erupție bruscă de lumină strălucitoare, şi un om a picat de nicăieri la Ciudații. A căzut pe podea, chiar în fața tejghelei, cu hainele lui de mătase, în stil neo-romantic, numai zdrențe. Scântei statice s-au descărcat din fiecare obiect de metal din bar, şi în aer s-a răspândit un miros puternic de ozon - semnele obişnuite ale călătoritului în timp. Noul-venit a mârâit, s-a ridicat şi şi-a şters nasul însângerat cu dosul palmei. Era clar că fusese implicat într-o luptă grozavă recent, şi că pierduse. Îl cunoşteam, deşi, dacă l-aş fi întâlnit pe stradă, m-aş fi străduit să nu-l cunosc. Era Tommy Uitare, un detectiv particular coleg, deşi el era specializat în cazuri de natură existențială. S-a ridicat în picioare, s-a sprijinit cu spatele de bar, în timp ce-şi aduna mătăsurile rupte în jurul lui, şi apoi a văzut că îl privesc. Chipul lui lovit era roşu de mânie, şi a îndreptat un deget tremurător către mine.

– Tu! Taylor! E numai vina ta! O să te castrez pentru asta!

– Nu te-am văzut de câteva luni, Tommy, am spus eu, calm.

– Nu, dar mă vei vedea, pe viitor! Numai că de data asta voi fi pregătit, şi mult mai bine! Voi avea arme! Multe arme!

A continuat să mă înjure, dar nu m-a deranjat. M-am uitat la Alex şi el le-a făcut semn celor două gărzi de corp ale sale. Betty şi Lucy s-au năpustit înainte, bucuroase de acțiune. Tommy a făcut greşeala să le amenințe şi pe ele, şi cele două fete l-au doborât rapid la podea, l-au lovit într-un loc dureros şi l-au scos în şuturi din Ciudații. Cathy mi-a aruncat o privire grea.

– Despre ce era vorba?

– Crezi că ştiu? am spus eu, cinstit. Probabil că o să aflu. În timp.

– Scuzați-mă, a spus o voce cultivată, cu accent franțuzesc. Am onoarea de a mă adresa domnului John Taylor?

Cathy şi cu mine ne-am întors brusc. În fața noastră stătea un om de vârstă mijlocie, scund, corpolent, îmbrăcat într-un costum cu croială fină. Părea foarte elegant, cu părul perfect aranjat, şi zâmbetul său denota un farmec sofisticat. Nu ar fi putut intra în bar şi nu s-ar fi putut apropia de masa mea din colț fără să fie văzut, şi totuşi, era acolo, o prezență impunătoare, cu alură franțuzească. Mi-a făcut un semn curtenitor cu capul, i-a zâmbit lui Cathy şi i-a sărutat mâna întinsă. Ea i-a zâmbit larg la rândul ei. M-am decis să nu-l plac, doar aşa, din principiu. Nu-mi place ca oamenii să se strecoare pe la spatele meu. Îmi face rău la sănătate. I-am făcut semn francezului să-şi tragă un scaun. A studiat cu solemnitate scaunul gol un moment, după care a scos o batistă de un alb imaculat dintr-un buzunar interior şi a şters scaunul de câteva ori, înainte de a catadicsi să se aşeze. I-am aruncat cea mai intimidantă privire a mea, pentru a-i aduce aminte cine e şeful acolo.

- Sunt John Taylor, am mârâit eu. Sunteți cam departe de casă, monsieur. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

A dat din cap, neimpresionat în vreun fel.

– Mă numesc Charles Chabron şi sunt unul dintre cei mai respectați bancheri din Paris. Şi am venit de foarte departe ca să mă întâlnesc cu dumneata, domnule Taylor, şi să te întreb dacă pot solicita serviciile dumitale profesioniste.

– Cine m-a recomandat? am spus eu, cu atenție.

A zâmbit din nou fermecător.

– Un vechi prieten de-al dumitale, care nu vrea să-şi dezvăluie identitatea.

Nu am mai avut ce spune.

– Aud des asta, am recunoscut eu. Ce doreşti, domnule Chabron?

– Te rog, spune-mi Charles. Sunt aici din cauza fiicei mele. Poate că ai auzit de ea. În momentul de față, este noua atracție muzicală din Zona Întunecată, îşi spune Rossignol, deşi, desigur, acesta nu este numele ei adevărat. În franceză, Rossignol înseamnă privighetoare. Mai întâi s-a dus la Londra şi apoi a ajuns în Zona Întunecată, acum cinci ani, hotărâtă să-şi facă o carieră de cântăreață. Şi, anul acesta, a cântat cu mult succes în cluburile de noapte pline până la refuz din Zona Întunecată. Am înțeles chiar că se vorbeşte despre încheierea unui contract de înregistrare cu una dintre principalele companii. Ceea ce e foarte bine.

Cu toate acestea, de când cu impresarii ei cei noi, domnul şi doamna Cavendish[3], cântă la un singur club, Grota lui Caliban, şi s-a... schimbat. A întrerupt orice legătură cu vechii prieteni şi cu familia. Nu răspunde la telefon şi la scrisori şi noii săi impresari nu lasă pe nimeni să se apropie de ea. Spun că fac asta la cererea ei explicită şi o justifică în numele protejării ei de fanii prea zeloşi. Dar eu nu sunt chiar atât de sigur. Mama ei e înnebunită de grijă, convinsă că familia Cavendish a otrăvit mintea fiicei noastre împotriva propriei ei familii, şi că, poate, profită de ea. Aşa că am venit la dumneata, domnule Taylor, cu speranța că poți afla adevărul.

M-am uitat la Cathy. Atracțiile muzicale erau specialitatea ei. Nu ratase nici un club din Zona Întunecată, în toate băuse, dansase şi chefuise. Deja încuviința.

– Da, o ştiu pe Rossignol. Şi clubul Caliban, şi pe familia Cavendish. Conduc Proprietățile Cavendish. Şi-au băgat nasul în cam toate afacerile importante din Zona Întunecată. Dețineau o poziție importantă pe piața de imobiliare, până când afacerile li s-au dus naibii, după războiul cu îngerii. Mulți oameni au pierdut sume importante atunci. Domnul şi doamna Cavendish s-au orientat către divertisment, reprezentând cluburi, grupuri, oameni... nimic foarte mare încă, dar şi-au construit rapid o faimă apreciabilă. Alți impresari îşi fac cruce când îi văd pe cei doi Cavendish venind.

– Ce fel de oameni sunt? am întrebat eu.

Cathy s-a încruntat.

– Nimeni nu ştie dacă au şi prenume şi, oricum, nimeni nu le foloseşte. Nu ies prea mult, preferând să lucreze prin intermediari. Nu se dau în lături de la negocieri dure, dar în fond, oamenii drăguți nu rezistă prea mult în această industrie. Se zvoneşte că sunt frate şi soră, ca şi soț şi soție... Proprietățile Cavendish se bazează pe bani *vechi*, de acum câteva secole, dar

[3] În traducere, „cavendish" înseamnă „tutun presat", (n. trad.)

sunt multe zvonuri cum că actualii proprietari sunt foarte doritori de bani şi că nu prea fac nazuri la modul în care fac rost de ei. Se mai spune şi că a avut loc un scandal când au încercat s-o transforme pe Sylvia Păcat într-o cântăreață de senzație. Au cheltuit o groază de bani ca să muşamalizeze totul. Însă în Zona Întunecată circulă mereu zvonuri. Poate că au dat lovitura cu Rossignol. Sper doar ca impresarul ei să fi verificat ce scrie cu litere de-o şchioapă în contractul lor.

– Nu are impresar, a spus Chabron. Proprietățile Cavendish o reprezintă pe Rossignol. Cred că înțelegeți de ce sunt atât de preocupat.

L-am privit gânditor. Erau lucruri pe care nu mi le spunea. Vedeam asta.

– Ce a făcut-o pe fiica ta să meargă până la Londra şi apoi în Zona Întunecată? am întrebat eu. Şi în Paris te poți afirma, nu?

– Desigur. Dar la Londra trebuie să te duci, dacă vrei să devii o stea. Toată lumea ştie asta.

Chabron a suspinat.

– Nu i-am luat niciodată pasiunea pentru cântat în serios. Vroiam să aibă o ocupație mai respectabilă, ceva de viitor, care să-i asigure şi o pensie. Dar ea era interesată numai de cântat. Poate că am stresat-o prea mult. I-am aranjat un interviu, cu banca mea. O poziție de începător, dar cu şanse bune. Dar ea a fugit la Londra. Şi, când am trimis pe cineva să dea de urma ei, a dispărut în Zona Întunecată. Acum... are necazuri, sunt sigur de asta. Astfel de lucruri ajung să fie cunoscute... Vreau să-mi găseşti fiica, domnule Taylor, şi să verifici pentru mine că e bine şi fericită, şi că nimeni nu profită de ea. Nu-ți cer să o aduci înapoi acasă. Doar să te asiguri că totul este aşa cum ar trebui să fie. Spune-i că familia şi prietenii îşi fac griji pentru ea. Spune-i... că nu trebuie să vorbească cu noi, dacă nu vrea, dar i-am fi recunoscători dacă ar găsi o cale de comunicare, din când în când. E singurul meu copil, domnule Taylor. Trebuie să fiu sigur că e fericită şi sănătoasă. Înțelegi?

– Desigur, am spus eu. Dar nu văd de ce ai nevoie de mine. Oricine se poate ocupa de asta. Te pot pune în legătură cu un om numit Walker, de la Autorități...

– Nu, a spus Chabron, tăios. Te vreau pe dumneata.

– Nu pare a fi tipul meu de caz.

– Mor oameni, domnule Taylor! Mor, din cauza fiicei mele!

S-a oprit o clipă, pentru a se calma, şi apoi a continuat.

– Se pare că Rossignol a mea cântă numai cântece triste în zilele astea. Şi le cântă cu atâta înflăcărare, că unii dintre cei care o ascultă se duc acasă şi se sinucid. Sunt deja atât de mulți, că nici măcar impresarii ei nu mai pot ascunde asta. Vreau să ştiu ce i s-a întâmplat fiicei mele aici, în Zona Întunecată, ca să se ajungă la asta.

– Bine, am spus eu. Poate că e totuşi tipul meu de caz. Dar te avertizez, serviciile mele nu sunt ieftine.

Chabron a zâmbit, adus pe un teren familiar.

– Banii nu sunt o problemă, domnule Taylor.

I-am întors zâmbetul.

– Cel mai bun client. Tocmai mi-ai înveselit ziua.

M-am întors către Cathy.

– Du-te la birou şi pune minunatele tale computere în funcțiune. Fă o cercetare. Vreau să ştiu tot ce se poate şti despre domnul şi doamna Cavendish, despre compania lor şi despre situația lor financiară curentă.

Cine sunt cei care le sunt datori şi cui sunt ei datori. Apoi vezi ce poți găsi despre Rossignol, înainte să ajungă să lucreze pentru domnul şi doamna Cavendish. Unde a cântat, care au fost rezultatele, ştii tu. Domnule Chabron...

Dar nu mai era acolo. Nici un semn al prezenței lui nicăieri, deşi nu ar fi putut ajunge atât de repede la nici una dintre ieşiri.

– Drace, ce ciudat, a spus Cathy. Cum *face* asta?

- Se pare că domnul Chabron nu e ceea ce pare, am spus eu. Însă aşa stau lucrurile, în Zona Întunecată. Vezi ce poți afla despre el, dacă tot cauți informații, Cathy.

A încuviințat rapid, mi-a trimis un sărut şi a plecat. M-am ridicat şi m-am îndreptat către bar. Am împins dopul înapoi în sticla de brandy de pelin şi i-am întins-o lui Alex. Nu mai aveam nevoie de ea. A băgat-o sub tejghea şi mi-a aruncat un zâmbet infatuat.

– O ştiam pe Rossignol. Cam plăpândă pentru gusturile mele, dar foarte plăcută şi atrăgătoare. Am angajat-o acum câțiva ani, pentru cabaret, ca să dea ceva clasă locului ăsta. Nu a funcționat, dar barul ăsta este oricum o cauză pierdută. Nu l-ai putea schimba nici dacă i-ai da foc.

– Iar ai tras cu urechea, Alex?

– Desigur. Aud totul. E barul meu. Rossignol era suficient de drăguță, cu o voce bună, deşi necizelată, şi, cel mai important, lucra ieftin. În zilele acelea cânta oriunde, pe nimic, aproape, de dragul experienței. Avea nevoia asta, foamea asta, să cânte. O puteai citi pe chipul ei, auzi în vocea ei. Şi nu era numai mândria obişnuită de cântăreț. Era mai mult ca o misiune, în cazul ei. Pe atunci, nu aş fi spus că e specială, dar am ştiut întotdeauna că va ajunge departe. Talentul nu are nici o valoare dacă nu ai hotărârea să-l susții, şi ea avea destulă.

– Ce fel de cântece cânta pe atunci? am întrebat eu.

Alex s-a încruntat.

– Sunt sigur că erau propriile ei creații. Vesele, optimiste, ştii tu, chestii dulci, dar pe care le uiți. Nu au existat sinucideri când a cântat în localul meu, deşi trebuie să recunoaştem că publicul de aici e mult mai rezistent.

– Nu semăna cu diva mortală descrisă de tatăl ei?

– Nicidecum. Dar Zona Întunecată poate schimba pe oricine şi, de obicei, nu în bine.

Alex a făcut o pauză şi a şters tejgheaua, deşi nu era nevoie, ca să nu trebuiască să mă privească în ochi în timp ce vorbea.

– Se zvoneşte că te caută Walker, John. Şi că nu e prea încântat.

– Walker nu este niciodată încântat, am spus eu, cu o voce obişnuită. Dar, în cazul în care apare pe aici şi întreabă de mine, nu m-ai văzut, da?

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, a spus Alex. Hai, pleacă de aici, întuneci atmosfera.

Am ieşit de la Ciudații şi m-am afundat în noapte. Una câte una, firmele luminoase se aprindeau din nou, ca nişte indicatoare rutiere din Iad. M-am decis să o iau ca pe un semn bun şi am continuat să merg.

TREI - Vremuri triste în zona rezidenţială

Dacă vrei să te bucuri de adevărata viață de noapte din Zona Întunecată, trebuie să mergi în zona rezidențială. Acolo vei găsi cele mai bune stabilimente, cele mai fine plăceri, cele mai seducătoare damnări. Satisfacție garantată, atracții pe toate gusturile sau sufletul tău înapoi. În zona rezidențială totul este luat în serios, ceea ce, desigur, face parte dintre atracții. Aveam mult de mers de la Ciudații, aşa că mi-am făcut curaj, m-am apropiat de traficul neîncetat şi am închiriat o lectică.

Lectica făcea parte dintr-un lanț pe care l-am recunoscut, altfel nu m-aş fi suit în ea. Traficul neîncetat de pe străzile măturate de ploaie ale Zonei Întunecate putea fi un pericol pentru trup şi suflet. M-am aşezat confortabil pe bancheta moale de piele stacojie şi lectica a intrat cu încredere în trafic. Pereții înalți, din lemn, ai cabinei erau suficient de solizi, şi geamurile înguste aveau sticlă blindată. Rezistau şi la o grămadă de alte chestii. Nimeni nu purta lectica, în față sau în spate. Firma era deținută şi condusă de o familie de poltergeişti amabili. Se mişcau mult mai repede decât cărăuşii umani şi nu-i plictiseau pe clienți cu conversații nedorite. Poltergeiştii erau buni şi atunci când trebuiau să-şi protejeze lecticile de ceilalți participanți la trafic. Zona Întunecată atrage tot felul de lucruri umblătoare, din trecut, prezent şi viitor, multe dintre ele fiind animale de pradă. Există taxiuri care funcționează pe bază de vin pângărit, gloanțe de argint strălucitoare care merg cu lacrimi de demoni şi urină de îngeri şi lucruri care arată ca maşinile, dar care sunt mereu înfometate.

0 bandă de motociclişti fără cap au încercat să prindă lectica la înghesuială cu vehiculele lor tăioase, dar poltergeistul i-a îndepărtat ca pe nişte jetoane de poker. Traficul zgomotos ne-a făcut puțin mai mult spațiu după aceea şi, nu după multă vreme, ne plimbam prin zona rezidențială. Aproape că puteai simți mirosul emoțiilor, peste mirosul de sânge, sudoare şi lacrimi. Nicăieri nu străluceşte neonul mai puternic, neon negru şi tentații tehnicolore, firmele luminoase murdare pulsând ca o inimă momită. Aş fi pariat că luminile de aici nici măcar nu deveniseră mai slabe în urma căderilor recente de curent. Zona rezidențială era întotdeauna tratată preferențial. Dar, chiar şi aşa, aici este puțin mai întunecat, în lumea orei trei dimineața, unde plăcerile nopții nu se sfârşesc niciodată, dacă te țin buzunarele.

În zona rezidențială se găsesc cele mai bune restaurante, care servesc mâncăruri tradiționale ce nu au existat de secole, folosind rețete care ar fi interzise în locurile mai sănătoase. Există şi restaurante specializate, care oferă preparate din carne de animale dispărute sau imaginare. N-ai trăit cu adevărat până nu guşti copane de dodo, omletă din ouă de pasăre Roc[4], friptură de dragon de Kentucky, sushi din monstru marin, cu surprize, himera zilei sau ochi de vasilisc[5] (ăsta din urmă, pe răspunderea ta). În zona rezidențială se găseşte hrană mortală.

---

[4] În mitologia persană, creatură imensă, de culoare albă, despre care se spunea că poate purta în gheare chiar şi un elefant, (n.trad.)

[5] În legendele europene, inclusiv în mitologia românească, vasiliscul (numit şi *bazilisc*) este o reptilă fabuloasă, reprezentată de obicei ca o combinație de şarpe şi cocoş, având puterea de a ucide prin privire sau prin otrava răsuflării.

În librării sunt lucrări scrise pe ascuns de autori faimoşi, care nu au intenţionat să le publice vreodată. Cărţi scrise de fantomele autorilor care au murit prea repede. Volume despre pornografia spirituală şi despre arta crimei tantrice. Cunoştinţe interzise şi arte uitate, şi ghiduri pentru lumea de apoi. Într-o vitrină se făcea reclamă la noua ediţie a infamei opere *Regele în galben*, a cărei lectură îi înnebunea pe oameni, împreună cu o pereche specială de ochelari de citit de culoare trandafirie.

Oamenii se foiau pe străzi, atraşi de lumina în culorile curcubeului a neonului. Mirosurile mâncărurilor delicioase te trăgeau de nas, şi frânturi de muzică ispititoare se revărsau de dincolo de uşile uşor deschise. În faţa teatrelor şi a cluburilor de cabaret erau cozi lungi, oamenii aşteptând răbdători, şi standuri de ziare rotunde, aglomerate, unde se vindea ultima ediţie a *Night Times*. Indivizii mai secretoşi dispăreau în magazinele cu arme sau în bordeluri, unde, pentru preţul corect, te puteai culca cu femei faimoase de ficţiune. (Nu era real, desigur, dar în fond, nu este niciodată, în astfel de locuri). În zona rezidenţială găseai toate tipurile de distracţie pe care ţi le puteai închipui, dintre care unele te-ar fi mâncat de viu dacă nu erai suficient de atent.

Şi cluburi de noapte, de toate formele şi convingerile. Muzică şi băutură şi companie, toate puţin mai fierbinţi decât poţi suporta. Unele dintre cluburi sunt foarte vechi. Partidele Whig şi Tory[6] discută politică la o ceaşcă de cafea, apoi pun rămăşaguri la diverse meciuri cu mize ispititoare. Romanii se lăfăie pe canapele, savurând 20 de feluri de mâncare, între vizitele la vomitoriu. Alte cluburi sunt proaspete ca o zi de primăvară şi de două ori mai delicioase. Aţi fi surprinşi să aflaţi câte staruri şi-au început cariera cântând pentru un bol de mâncare în zona rezidenţială.

Străzile deveneau şi mai aglomerate, pe măsură ce lectica mă purta în inima neagră a zonei rezidenţiale. Chipuri îmbujorate şi ochi sclipitori peste tot, savurând viaţa şi dispuse să-şi arunce banii pe lucruri despre care au numai impresia că le sunt necesare. Printre jucătorii profesionişti, oamenii care îşi câştigau existenţa în cluburile şi cabaretele din zona rezidenţială se grăbeau să ajungă de la un stabiliment la altul, îndeplinind diversele servicii de care aveau nevoie pentru a-şi plăti chiria şi a-şi linişti sufletele. Cântăreţi şi actori, prestidigitatori şi comedianţi, stripări şi însoţitoare şi reprezentaţii specializate - toate prosperând cu ajutorul unui amestec de bârfe, băutură şi amfetamină. Şi, dându-se în spectacol sau stând în umbre, privind totul, doamnele nopţii, cu ochii lor daţi cu creion şi guri atrăgătoare, fiicele crepusculului care nu refuzau niciodată nimic, dacă se plătea bine.

Dar, fiindcă şi aici era Zona Întunecată, pentru cel neatent existau mereu capcane. Baruri pline de fum, unde week-end-urile pierdute se puteau întinde timp de mai mulţi ani, şi cluburi unde oamenii nu se puteau opri din dans, chiar şi atunci când picioarele lor lăsau urme sângerânde pe ring. Pieţe unde îţi puteai vinde orice parte a corpului, mintea sau sufletul. Sau pe ale altcuiva. Magazine magice care comercializau tot felul de articole şi obiecte de putere minunate, fără nici o garanţie că vor funcţiona ca în reclamă sau chiar că magazinul va mai fi acolo când te întorceai ca să faci reclamaţie.

---

[6] În Marea Britanie, Whig este denumirea generală pentru membrii şi susţinătorii Partidului Liberal, iar Tory este denumirea generală pentru membrii şi susţinătorii Partidului Conservator, (n. trad.)

Existau şi oameni fără adăpost, pe pragurile obscure şi la intrările pe alei, înveliți în haine ponosite sau pături zdrențuite, cu mâinile lor murdare întinse pentru mărunțiş. Prostituate şi vagabonzi, adolescenți fugari şi oameni care-şi risipiseră norocul. Majoritatea trecătorilor le lasă câte un bănuț sau îi alină cu o vorbă. Karma nu e doar un concept în Zona Întunecată şi un număr surprinzător de oameni ai străzii au fost Cineva, odată. În Zona Întunecată poți pierde totul atât de uşor! Aşa că nu era bine să îi enervezi, pentru că poate mai aveau încă o scânteie de putere în ei. Şi pentru că şi tu puteai ajunge aşa, într-o zi. Roata se învârte, cu toții ne înălțăm şi cădem, şi nicăieri nu se învârte roata mai repede ca în zona rezidențială.

Lectica m-a lăsat, într-un sfârşit, în fața Grotei lui Caliban. Am verificat contorul, am adăugat un bacşiş gras şi am pus banii în cutia indicată. Nimeni nu îi înşală pe poltergeişti. Tind să o ia ca o adevărată jignire şi să-ți transforme casa în moloz în timp ce eşti încă în ea. Lectica a intrat din nou în trafic şi eu am studiat clubul de noapte din fața mea, fără să mă grăbesc. Oamenii curgeau nerăbdători pe lângă mine, dar eu îi ignoram, concentrându-mă pe sentimentul locului. Era mare, scump şi exclusivist, genul de loc unde nu puteai intra, darmite primi o masă bună, dacă numele tău nu era pe lista cuiva. Grota lui Caliban nu era acolo pentru oricine, şi asta, desigur, făcea parte din atracții. Numele lui Rossignol era scris deasupra uşii cu litere gotice strălucitoare, indicând ora celor trei reprezentații ale sale pe noapte. Un afiş de pe uşa din față, închisă, indica clar că, în momentul de față, clubul era între spectacole şi că nu era deschis. Chiar şi cele mai luxoase cluburi trebuie să aibă timp să împrospăteze locul între spectacole. Un moment bun pentru ca unul ca mine să caute indicii. Dar, mai întâi, vroiam să mă asigur că nu era vorba de vreo înscenare.

Am duşmani care vor să mă vadă mort. Nu ştiu cine sunt sau de ce vor asta, dar au trimis emisari care să mă ucidă încă de când eram copil. Are ceva de-a face cu mama mea, care nu era o ființă umană şi care m-a părăsit. A dispărut la puțin timp după ce tatăl meu a descoperit adevărul, şi el şi-a petrecut restul vieții înecându-se în băutură. Îmi place să cred că eu sunt mai greu de doborât. Câteodată, reuşesc să nu mă gândesc la mama mea câteva zile bune.

Am studiat mulțimea care se foia în jurul meu, dar nu am văzut pe nimeni cunoscut. Şi lectica mi-ar fi spus dacă ar fi observat pe cineva urmărindu-ne. Dar poate că acest caz nu era decât o modalitate de a mă aduce aici, pentru a fi prins într-o ambuscadă. S-a mai întâmplat şi înainte. Singura modalitate de a mă încredința că nu aveam să cad într-o capcană era să-mi folosesc Vederea, darul meu special care îmi permite să găsesc orice sau pe oricine. Însă era o acțiune periculoasă. Atunci când îmi deschid cel de-al treilea ochi, ochiul meu secret, mintea mea arde intens în noaptea nesfârşită, şi tot felul de oameni mă pot vedea şi descoperi. Duşmanii mei stau mereu la pândă. Dar trebuia să ştiu, aşa că mi-am deschis mintea şi am Văzut lumea mai mare.

Chiar şi în Zona Întunecată există profunzimi neştiute, straturi ascunse, deasupra şi dedesubt. Puteam Vedea fantome peste tot în jurul meu, implicate în activitățile lor cotidiene, ca nişte bucle video sclipitoare, momente prinse în Timp. Liniile de putere ardeau atât de tare, încât nici eu nu le puteam privi direct, intercalându-se în modele strălucitoare, trecând prin oameni şi clădiri de parcă acestea nici nu ar fi fost acolo. În mulțime, pe

spatele oamenilor, atârnau lucruri întunecate şi pocite - obsesii, pofte şi vicii. Unele dintre ele m-au recunoscut şi mi-au arătat, sfidător, dinţii ca nişte ace, pentru a mă ţine la distantă. Uriaşii mergeau cu paşi mari, cu mult mai înalţi decât cele mai înalte clădiri. Şi, ici şi colo, Oamenii Luminii, mereu într-o misiune imposibil de aflat, lipindu-se din când în când de câte o persoană sau alta, fără vreun motiv aparent, însă fără să se amestece.

Dar ceea ce mi-a atras cu adevărat privirea au fost straturile de magie de protecţie care înconjurau Grota lui Caliban. Diverse formule magice aducătoare de ghinion, blesteme şi rune ofensive acopereau toate intrările şi ieşirile clubului, toate radiind energii malefice. Era magie de calibru greu, protecţie masivă, cu mult peste puterile celor mai talentaţi amatori. Ceea ce însemna că cineva îi plătise unui pro o mică avere, doar ca să protejeze o cântăreaţă faimoasă. Cu toate acestea, nici una dintre aceste apărători nu mă viza pe mine, în mod special, ceea ce îmi arăta că nu era o capcană. Mi-am închis Vederea şi m-am uitat atent la uşa închisă de dinaintea mea. Cât timp nu foloseam magia, apărătorile nu mă puteau vedea, aşa că... Trebuia doar să mă gândesc cum să trec de ele.

Din fericire, majoritatea apărătorilor magice nu sunt prea inteligente. Nici nu trebuie să fie. Am rânjit, am făcut un pas înainte şi am bătut puternic în uşă. În faţa mea a apărut un chip extrem de urât, conturându-se din lemnul uşii. Lacul a trosnit puternic atunci când chipul m-a privit ameninţător. Buzele de lemn s-au depărtat, dezvăluind un rând de dinţi mari, neregulaţi, din lemn.

– Las-o baltă. Pleacă. Dispari. Clubul este închis între spectacole. Artistele nu fac showuri private, nu dau autografe, şi nu, nu ţi se permite să stai la intrarea vedetelor. Dacă vrei bilete, agenţia se va deschide într-o oră. Revino atunci sau nu reveni. Mie nu-mi pasă.

A terminat ce avea de spus şi a început să se afunde în uşă. Am bătut din nou în fruntea largă şi faţa a clipit, surprinsă.

– Trebuie să mă laşi să intru. Sunt John Taylor.

– Chiar aşa? Felicitări. Acum marş la joacă cu traficul. E închis, nu deschis, aşa că nu văd de ce mai eşti pe aici.

Nimic nu e mai uşor de păcălit decât un simulacru agresiv, plin de importanţă de sine. I-am adresat feţei cel mai condescendent zâmbet al meu.

– Sunt John Taylor, am venit să vorbesc cu Rossignol. Deschide uşa sau o să-ţi fac tot felul de lucruri oribile. Intenţionat.

– Scuzaţi-mi existenţa, domnule *Voi fi Cineva într-o zi.* Am ordinele mele. Nimeni nu intră dacă nu este pe listă sau dacă nu ştie parola, şi mi-aş depăşi atribuţiile dacă aş face vreo excepţie. Chiar dacă mi-ar plăcea. Dar nu-mi place.

– Walker m-a trimis.

Merita să încerc. Oamenilor le era mai frică de Walker decât de mine. Pe bună dreptate.

Chipul din uşă a pufnit tare.

– Ai vreo dovadă?

– Nu fi prost. De când s-au deranjat Autorităţile cu dovezi?

– N-ai dovadă, nu intri. Pleacă acum. Ţopăie ca un iepuraş.

– Şi dacă nu o fac?

Două mâini mari şi noduroase au ţâşnit din uşă, încercând să mă apuce. Nu aveam cum să mă feresc de ele, aşa că nici n-am încercat. Din contră, am mai făcut un pas înainte şi mi-am înfipt o mână în faţa de lemn, apăsând

cu putere degetul mare într-unul din ochii săi. Fața a urlat de mânie. Am continuat să apăs şi mâinile au ezitat.

– Fii drăguț, am spus eu. Lasă brațele.

S-au retras în lemn şi au dispărut. Mi-am scos degetul din ochiul feței şi fața s-a strâmbat la mine, posacă.

– Vandalule! O să te spun! Să vezi de n-o fac!

– Lasă-mă să intru, am spus eu. Sau vor urma nişte... neplăceri.

– Nu poți intra dacă nu ştii parola.

– Bine, am spus eu. Care este parola?

– Tu trebuie să-mi spui.

– Tocmai ți-am spus.

– Nu, nu mi-ai spus!

– Ba da, ți-am spus. N-ai auzit? Care au fost cuvintele mele?

– Care? a spus fața. Care?

– Care este parola? am spus eu, cu asprime.

– Peşte-spadă!

– Corect! Acum mă poți lăsa să intru.

Uşa s-a deblocat şi s-a deschis. Fața se schimonosise şi mormăia pentru sine, pe un ton plângăreț, în timp ce uşa se închidea în spatele meu. Holul clubului era foarte somptuos, cel puțin partea pe care o puteam vedea în spatele căpcăunului mătăhălos care îmi bloca drumul. Înalt de opt picioare şi aproape tot atât de lat, purta un smoching uriaş şi papion. Căpcăunul şi-a contractat amenințător brațele musculoase şi şi-a pocnit încheieturile. Privind fruntea îngustă şi văzând absența bărbiei, mi-am dat seama că nu avea nici un rost să încerc să-l îmbunez cu vorbe. Aşa că am făcut un pas înainte, uitându-mă în ochii lui, şi l-am lovit cu putere în cea mai sensibilă zonă posibilă. Căpcăunul s-a văicărit o dată, ochii i s-au rotit în cap şi a căzut într-o rână, prăbuşindu-se pe podea. A rămas acolo, făcut ghem. Cu cât sunt mai mari, cu atât sunt mai uşor de doborât. Am trecut pe lângă el fără nici o problemă şi am parcurs holul până la uşile batante care mă duceau în club.

Majoritatea luminilor erau stinse aici, şi grota era întunecată şi plină de umbre. Pereți goi de piatră, un tavan mult prea jos, o podea ceruită şi lustruită, mese şi scaune elegante şi o scenă înălțată în capătul îndepărtat. Scaunele erau puse pe mese şi, în jurul lor, erau panglici multicolore, împrăştiate şi pe podea. Singura oază de lumină din club era barul, poziționat la dreapta, deschis acum numai pentru angajații şi artiştii clubului. Vreo duzină de păsări de noapte erau adunate la bar, ca nişte molii înnoroiate atrase de lumină.

Am traversat sala şi m-am îndreptat către ei. Nimeni nu m-a oprit. Au presupus că, dacă intrasem, trebuia să mă aflu acolo. Am făcut un semn politicos cu capul personalului de la curățenie, ocupat cu pregătirea locului pentru următoarea reprezentație - şase maimuțe în uniforme de valet, care țipau uşor în timp ce dădeau cu mopul, trecându-şi o țigară sucită cu mâna de la una la alta. Multe maimuțe care fac treburi gospodăreşti în Zona Întunecată în zilele astea. Unele mai au încă aripi.

La bar, doamnele, în halatele şi şalurile lor decolorate, nici măcar nu şi-au ridicat privirea. În aer plutea mirosul de gin şi de plictiseală de lume. La începerea spectacolului, aceste femei aveau să fie împopoțonate în costume strălucitoare, cu ciorapi-plasă şi tocuri înalte şi pene lungi fluturând deasupra capetelor, cu părul ondulat artificial, şi fețele machiate țipător...

dar asta era atunci, şi asta era acum. În crepusculul artificial al clubului gol, corul şi cântăreţele acompaniatoare şi însoţitoarele nu erau machiate, părul le era prins pe bigudiuri şi aveau o ţigară subţire în colţul unei guri rigide. Păreau nişte soldaţi care se odihneau în urma unui război nesfârşit.

Barmanul era un fel de elf. Nu i-am putut niciodată deosebi. M-a privit bănuitor.

– Relaxează-te, am spus eu. Nu sunt de la Imigrări. Doar un detectiv particular, care speră să plaseze cu succes nişte bani, în schimbul a ceea ce vrea să ştie.

Doamnele mi-au acordat toată atenţia lor. Ochi reci, guri ferme, care nu ar fi dezvăluit nimic dacă nu ar fi văzut banii, mai întâi. Am suspinat pentru mine, am scos un teanc de bani dintr-un buzunar interior şi l-am aşezat pe tejghea. Mi-am ţinut mâna peste el şi am ridicat o sprânceană. O blondă platinată, cu părul scurt, s-a aplecat înainte, lăsând partea din faţă a şalului să cadă şi permiţându-mi să mă uit bine în decolteul ei adânc, dar nu puteam fi distras atât de uşor. Deşi chiar *era* impresionant...

– Am venit s-o văd pe Rossignol, am spus eu, tare, străduindu-mă să nu-mi las ochii să fugă la blonda platinată. Unde o pot găsi?

O roşcată cu părul pus pe moaţe ieftine, din plastic, a fornăit puternic.

– Dacă ai noroc, dragule. Nu vorbeşte nici măcar cu mine, şi sunt principala ei acompaniatoare. E cam ţâfnoasă domnişoara asta.

– Drept, a spus blonda platinată. Prea bună ca să se amestece cu cele ca noi. Micuţa Domnişoară Superstar. Vorbeşte cu Ian, de pe scenă. E tehnicianul ei.

A făcut semn cu capul către scena întunecată, unde de-abia am putut distinge silueta unui om scund şi voinic, care aranja un set de tobe. I-am mulţumit femeii din cap, am luat mâna de pe teancul de bani şi m-am îndepărtat de bar, lăsându-le pe doamne să-şi împartă câştigul. Până să ajung la scenă, auzit numai zgomote de încăierare şi înjurături. Am ciocănit un lemn cu un deget, pentru a-i atrage atenţia tehnicianului. A lăsat tobele şi a înclinat capul în direcţia mea. Părea vesel, pentru un cocoşat. Se clătina lent în timp ce se apropia de mine, şi eu am urcat pe scenă. De aproape, era doar uşor încovoiat pe picioarele îndoite, şi avea braţe masive. Purta un tricou cu inscripţia *Cântă Lemmings blues*?

– Bună, amice. Sunt Ian Auger, tehnician pentru staruri, muzicant călător şi un talisman norocos Bunicul meu a adulmecat-o odată pe regina Victoria. Ce pot să fac pentru tine, boierule?

– Vreau să vorbesc cu Rossignol, am spus eu. Sunt...

– O, ştiu cine eşti, luminosule. Sângerosul de John Taylor, în persoană, afurisit şi impresionant. Detectiv particular şi viitor rege, dacă este să dai crezare zvonurilor, ceea ce eu nu prea fac. Ai venit pentru sinucideri, cred? Mă gândeam eu. Tot avea să se afle, până la urmă. I-am avertizat, le-am spus că nu se puteau aştepta să ţină totul secret pentru totdeauna, dar mă ascultă cineva vreodată? Tu ce zici?

A rânjit vesel şi şi-a aprins un trabuc puturos de la o brichetă de aur veche.

– Zi, John Taylor. Ai venit să-i faci necazuri fetiţei mele?

– Nu, am spus eu, cu atenţie.

În ciuda conversaţiei prietenoase, ochii albaştri ai lui Ian erau reci ca gheaţa, şi avea alura cuiva cu idei foarte clare despre cum se rezolvă o problemă. Şi probabil că ideile astea implicau instrumente boante.

– Vreau doar să aflu ce se întâmplă aici. Poate găsesc o soluție. Cu asta mă ocup.

– Da, cunosc lucrurile pe care le poți face.

S-a gândit la situație ceva vreme, după care a dat din umeri.

– Uite, amice. O ştiu pe Ross de multă vreme, sunt tehnicianul ei, aranjez echipamentul şi verific sunetul, cânt muzică pentru ea, mă ocup de toate lucrurile nasoale, pentru ca ea să nu trebuiască să o facă. Am grijă de ea, înțelegi? Fac munca a trei oameni şi nu pizmuiesc pe nimeni, pentru că ea merită. Am făcut pe tehnicianul pentru tot felul de oameni, la viata mea, dar ea e pe bune. O să ajungă departe, foarte departe. Am fost impresarul ei, la început. Primul care a văzut de ce este în stare şi unde poate ajunge. Am dus-o în diverse locuri din Zona Întunecată, i-am deschis uşa, dar am ştiut mereu că mă va lăsa în urmă. Nu contează. O voce ca a ei găseşti o dată în viață. Vroiam doar să fac parte din legenda ei.

– Credeam că impresarii lui Rossignol sunt familia Cavendish, am spus eu.

A dat din umeri.

– Am ştiut mereu că va avansa. Eu nu-i puteam deschide uşile pe care i le puteau deschide cei doi Cavendish. Sunt importanți, au *legături*. Dar...

– Continuă, l-am rugat eu, când pauza a devenit cam prea lungă.

S-a uitat urât, şi-a scos trabucul din gură şi l-a privit, ca să nu trebuiască să se uite la mine.

- Ăsta ar fi trebuit să fie succesul răsunător al lui Ross. Grota lui Caliban. Cel mai mare şi mai atrăgător local de noapte din zona rezidențială. Cel mai potrivit loc pentru a fi văzut, auzit, observat. Dar toate au mers prost. S-a schimbat de când a venit aici. Acum nu mai cântă decât cântece triste, şi cu atâta însuflețire, că oamenii din public merg acasă şi se sinucid. Câteodată, nici nu mai ajung până acasă. Numai Dumnezeu ştie câți au fost... Familia Cavendish face tot ce se poate ca să nu se afle, cel puțin până când se semnează contractul de înregistrare, dar zvonurile circulă. Mai ales în industria muzicală.

– Nu îi descurajează asta pe cei care vin aici? am întrebat eu.

Ian aproape că a râs.

– Nea, şi asta face parte din distracție, nu-i aşa? O face şi mai strălucitoare, pentru o anumită categorie de fani. Suntem în Zona Întunecată, şi aici senzațiile tari sunt apreciate. Şi ruleta rusească şi-a pierdut de mult farmecul...

– Ce face familia Cavendish ca să investigheze fenomenul?

– Ei? Nimic! Nici măcar nu-şi arată mutrele pe aici. Îşi trimit doar gărzile personale, ca să supravegheze lucrurile şi să-i țină la distanță pe jurnaliştii băgăreți care s-ar putea să dea târcoale.

A zâmbit uşor.

– Nici detectivii particulari nu le prea sunt pe plac, amice. Ai grijă de tine.

Am încuviințat, neimpresionat.

– Unde o pot găsi pe Rossignol?

– E încă fata mea, a spus Ian. Chiar dacă nu prea are timp pentru mine, zilele astea. Ai venit ca s-o ajuți, sau eşti interesat numai de afurisitul de *fenomen*?

– Sunt aici ca s-o ajut, am spus eu. Împiedicarea sinuciderii celor nevinovați ar trebui să fie în interesul tuturor, nu-i aşa?

– E în cabina ei, în spate.

Mi-a spus cum să ajung acolo şi apoi şi-a întors privirea, părând mâhnit şi nefiresc de trist.

– Aş vrea să nu fi venit niciodată aici, ea şi cu mine. Nu asta am vrut pentru ea. Dacă ar fi după mine, aş zice să dai naibii banii şi contractul, ceva e *greşit* aici. Dar nu mă mai ascultă. Nu prea mai iese din cabină. O văd numai când sunt pe scenă şi mă ocup de partea muzicală pentru ea.

– Unde merge când nu e aici?

– E mereu aici, a spus Ian, cu o voce anostă. Familia Cavendish i-a aranjat o cameră sus. Foarte confortabilă şi foarte luxoasă, dar nu e decât o amărâtă de cameră, până la urmă. Nu cred că Ross a mai ieşit din club, de când a venit aici. Nu are viața ei, nu îi pasă de nimic, în afară de următorul spectacol, următoarea reprezentație. Nu e sănătos, nu pentru o tânără fată ca ea, şi până la urmă cariera lui Ross nu mai arată deloc bine, de când i-a cunoscut pe afurisiții de Cavendish.

Deja mă îndepărtam, dar Ian m-a chemat înapoi.

– E o fată bună, dar... nu te aştepta la prea multe din partea ei, da? Nu mai este ea însăşi. Nu mai ştiu cine este, zilele astea.

***

Am găsit uşor cabina lui Rossignol. Cei doi gentlemeni imaculați care păzeau uşa nu erau gărzi de corp obişnuite. Familia Cavendish cheltuise ceva bani pe securitatea internă. Aceste gărzi purtau costume Armani, şi fiecare avea o ideogramă tatuată deasupra sprâncenei stângi, care indica faptul că erau proprietatea Clanului Dragonului Furios. Ceea ce însemna că erau magicieni, experți în arte marțiale şi criminali iscusiți. Genul de muşchi duri care îi păzeau, de obicei, pe împărați şi pe viitori Mesia. Un om înțelept s-ar fi întors rapid şi ar fi dispărut, dar eu am continuat să merg. Dacă m-aş fi lăsat intimidat de cineva, nu aş mai fi rezolvat niciodată nimic. M-am oprit în fața celor doi şi le-am zâmbit binevoitor.

– Bună. Sunt John Taylor. Sper să nu ne facem necazuri.

– Ştim cine eşti, a spus cel din stânga.

– Detectiv particular, înşelător, fanfaron şi lăudăros, a spus cel din dreapta.

– Rege în devenire, spun unii.

– Un om cu puțină magie şi multe cacealmale, spun alții.

– Suntem magicieni-combatanți, luptători mistici.

– Şi tu eşti doar un om, plin de vorbe goale şi de trucuri.

Mi-am ținut firea şi nu am spus nimic, zâmbind încă prieteneşte.

Bodyguardul din stânga s-a uitat către cel din dreapta.

– Cred că e timpul să bem o cafea.

Cel din dreapta m-a privit.

– Îți ajunge o jumătate de oră?

– Trei sferturi, am spus eu, doar ca să le arăt că puteam juca tare.

Cei doi magicieni-combatanți s-au înclinat uşor şi s-au îndepărtat fără grabă. Poate că m-ar fi putut înfrânge, dar nu mai aveau cum să afle asta. M-am priceput mereu la cacealmale, dar e bine că majoritatea oamenilor din Zona Întunecată nu sunt prea suspicioşi, în marea parte a timpului. Am bătut în uşa cabinei şi, fiindcă nu am primit nici un răspuns, am intrat.

Rossignol stătea pe un scaun, cu fața la oglindă, studiindu-se. Nu s-a întors când am închis uşa după mine. Chipul îi era calm şi trist, pierdut în adâncimile propriei sale priviri. M-am sprijinit cu spatele de uşa închisă şi am examinat-o cu atenție. Era micuță, de-abia dacă avea cinci picioare în

înălțime, subțire, cu alură îndrăzneață, îmbrăcată într-un tricou de un alb imaculat şi blugi spălăciți.

Avea părul negru lung, drept, o față palidă şi ascutită, care părea aproape fantomatică în lumina puternică şi neiertătoare din cabină. Pomeții îi erau proeminenți, nasul lung, buzele de un roz pal şi nici o urmă de machiaj. Dacă se gândea la ceva, nu se vedea. Mâinile îi erau adunate în poală, de parcă uitase că erau acolo. I-am rostit numele cu voce tare şi s-a întors încet către mine. M-am întrebat, pentru o clipă, dacă nu cumva fusese drogată, dacă nu i se administrase ceva care să o facă liniştită şi docilă, dar gândul mi-a dispărut din minte în momentul în care i-am întâlnit privirea. Avea ochii mari, de un căprui atât de întunecat, că erau aproape negri, plini de foc şi de pasiune. Mi-a zâmbit uşor, o slabă arcuire a gurii ei palide.

– Nu am prea mulți vizitatori zilele astea. Şi e bine aşa. Cum ai trecut de cei doi paznici de la uşa mea?

– Sunt John Taylor.

– Ah, asta explică multe lucruri. Eşti, poate, singura persoană din Zona Întunecată care are o reputație mai supărătoare decât mine.

Vorbea perfect engleza, cu un uşor accent franțuzesc, care o făcea fermecătoare.

– Şi acum, de ce ar fi infamul de John Taylor interesat de o biată cântăreață de club de noapte ca mine?

– Am fost angajat să veghez asupra bunăstării tale. Să mă asigur că eşti bine şi că nu se profită de tine.

– Ce drăguț. Cine te-a angajat? Nu familia Cavendish, mă gândesc.

I-am zâmbit şi eu uşor.

– Clientul meu nu doreşte să-şi dezvăluie identitatea.

– Şi mie nu mi se cere părerea?

– Mă tem că nu.

– Vorbim despre viața mea, domnule Taylor.

– Te rog, spune-mi John.

– Cum doreşti. Poți să-mi spui Ross. Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, John. Ce te face să crezi că am nevoie de ajutorul tău? Te asigur că sunt perfect în siguranță şi fericită aici.

– Şi atunci de ce eşti păzită de musculoşii ăia?

Gura ei s-a strâmbat puțin, a dezgust.

– Îi țin pe fanii prea porniți la distanță. Pe cei prea înflăcărați şi pe cei care m-ar urmări. Ah, publicul meu! Mi-ar umple fiecare moment al vieții, dacă ar putea. Am nevoie de timp pentru mine, să fiu eu însămi.

– Dar prietenii şi familia?

– Nu am nimic să le spun.

Ross şi-a încrucişat brațele pe piept şi mi-a aruncat o privire dură, mânioasă.

– Unde erau când am avut nevoie de ei? Nu au mai vrut să ştie de mine de ani buni, nu mi-au răspuns niciodată la scrisori sau la rugămințile mele pentru un ajutor cât de mic, pe care să mă pot baza până când mă lansam. Dar, în clipa în care am ajuns oarecum faimoasă, şi în aer s-a răspândit mirosul de bani, da, atunci, brusc, toată familia mea şi toți aşa-zişii mei prieteni m-au sufocat cu atenția lor, căutând un loc de muncă şi favoruri şi o şansă de a-şi croi şi ei drum în lumina reflectoarelor. Să se ducă dracului. Să se ducă dracului cu toții. Am învățat pe calea dură să nu am încredere în nimeni altcineva în afară de mine.

– Nici măcar în tehnicianul tău, Ian?
A zâmbit cu adevărat pentru prima dată.
– Ian, da. Un om atât de drăguț. A crezut în mine, chiar şi în vremurile negre, când îmi pierdusem încrederea. Va avea mereu un loc lângă mine, cât timp va dori asta. Dar, la sfârşitul zilei, eu sunt vedeta, şi eu hotărăsc care îi este locul.
A dat din umeri.
– Nici măcar cei mai buni prieteni nu pot urca uneori scara în acelaşi ritm. Unii vor rămâne mereu în urmă.
Am decis să schimb subiectul.
– Am înțeles că locuieşti aici, la club?
- Da.
Şi-a întors privirea şi a reînceput să se studieze în oglindă. Căuta ceva, dar nu ştiam ce. Poate că nici ea nu ştia.
– Mă simt în siguranță aici, a spus ea, încet. Protejată. Câteodată mi se pare că întreaga lume vrea o bucată din mine, şi nu cred că i-aş putea mulțumi pe toți. Nu e uşor să fii vedetă, John. Poți lua lecții de muzică şi dans, şi despre cum să faci un cântec să răsune perfect, dar nu te învață nimeni cum să ai succes, cum să te descurci atunci când ajungi faimos pe neaşteptate, când eşti căutat. Toată lumea vrea ceva... Singurii în care mai am încredere sunt impresarii mei, domnul şi doamna Cavendish. Sunt interesați doar de banii pe care îi pot face pentru ei... şi eu pot accepta asta.
- S-au auzit nişte poveşti în ultima vreme, am spus eu, atent. Despre nişte sinucideri misterioase, neexplicate...
M-a privit din nou, zâmbind trist.
- Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să ştii că sunt doar bârfe. Publicitate care a scăpat de sub control. Exagerări, ca numele meu să ajungă pe buzele tuturor. Toată lumea spune că a auzit povestea direct de la prietenul unui prieten, dar nimeni nu ştie numele celor care au murit. Zonei Întunecate îi place atât de mult să bârfească, şi preferă întotdeauna veştile rele. Sunt doar o cântăreață căreia îi place să cânte. Vorbeşte cu familia Cavendish, dacă chiar îți faci griji. Sunt sigură că vor putea să te linişească. Şi acum, dacă eşti bun să mă scuzi, trebuie să mă pregătesc. Am spectacol peste puțină vreme.
Cu asta şi-a reluat studiatul în oglindă, ținându-şi bărbia într-o mână, cu ochii pierduți în propriile ei gânduri. Am ieşit, şi ea nici măcar n-a observat când am dispărut.

PATRU - Proprietăţile Cavendish

Am revenit la bar, melodia „There's No Business Like Show Business" răsunându-mi sardonic în minte. Întâlnirea mea cu Rossignol nu fusese tot ceea ce ar fi putut fi, dar fusese... interesantă.
Primele mele impresii despre ea erau cel puțin amestecate. Păruse suficient de stăpână pe sine, mai ales din cauza vorbelor tăioase, dar nu puteam să neg că era ceva *în neregulă* cu Rossignol. *Lipsea* ceva... de parcă strălucirea vitală îi fusese luată sau redusă la tăcere.
Toate luminile erau aprinse, dar draperiile erau cam prea bine trase.

Nu părea să fi fost drogată, dar asta nu excludea controlul şi forţarea prin magie. Ca să nu mai vorbesc despre hoţii de suflete, intruziuni mentale şi chiar posedări.

Zona Întunecată nu duce lipsă de suspecţi. Deşi, ce-ar putea avea un jucător important cu o cântăreaţă la începutul carierei ca Rossignol...

La naiba, poate era doar nebună. Zona Întunecată nu ducea lipsă nici de nebuni. Până la urmă, totul se reducea la cântatul ei. Trebuia să revin, să o văd în timpul spectacolului, să ascult ce făcea cu vocea ei. Să văd ce efecte avea asupra publicului.

După ce mi-aş fi luat câteva măsuri de protecţie, desigur. Ceva apărători. Există tot felul de creaturi magice, în special de sex feminin, al căror cântat poate provoca orori şi moartea. Sirene, ondine, banshee[7], grupuri gen Bananarama[8]...

Am folosit telefonul de la bar pentru a lua legătura cu noul meu birou din Zona Întunecată şi a vedea cum se descurca tânăra Cathy cu informaţiile despre familia Cavendish. Barmanul elf nu a avut nici o obiecţie. M-a văzut venind şi s-a retras rapid în celălalt capăt al barului, unde şi-a făcut de lucru ştergând un pahar care nu avea nevoie să fie şters. Femeile îmbrăcate în halate aveau acum câte o sticlă de gin fiecare şi mârâiau aspru, ca nişte păsări ale paradisului decăzute, foarte prost dispuse. Una dintre ele adusese o copie a revistei *Duelling Strap-ons* şi acum toate făceau comentarii necuviincioase despre modelele din fotografii. M-am uitat dinadins în cealaltă direcţie şi am apăsat cu putere receptorul pe ureche.

Nu mai folosesc mobilul în Zona Întunecată. Cei care mă caută mă pot găsi mult prea uşor. În plus, semnalele tind să se întoarcă împotriva ta. Ajungi să fii conectat la tot felul de numere greşite, să vorbeşti cu oricine sau cu orice, din tot felul de dimensiuni, din trecut, prezent sau viitor. Şi, uneori, între apeluri, poţi auzi pe cineva şoptind adevăruri extrem de supărătoare... Îmi îngropasem ultimul mobil în pământ profan şi presărasem sare deasupra, ca să fiu sigur.

Secretara mea a răspuns la telefon după primul apel, ceea ce arăta că aşteptase să o sun.

– John, unde naiba eşti?

– O, pe aici pe undeva, am spus eu, atent. Ce s-a întâmplat? Probleme?

– S-ar putea spune şi aşa. Walker a trecut pe la birou. În felul lui calm şi tăcut nu este deloc mulţumit de tine, John. A început cu ameninţări, a trecut la atacuri directe şi a cerut să-i spun unde eşti. A pomenit ceva de închisoare şi de excomunicare, şi de ceva care cred că implică ulei fierbinte şi un coş vulcanic. Din fericire, i-am putut spune cu sinceritate că habar n-am pe unde umbli, pe moment. Nu mă plăteşti destul ca să-l mint pe Walker. Odată a făcut un cadavru să se ridice şi să-i răspundă la întrebări, ştii.

– Ştiu, am spus eu. Eram acolo. Unde-i Walker acum?

– Pe-aici pe undeva, te caută. A zis că are ceva pe numele tău, şi sunt sigură că nu este un mandat. Chiar ai lăsat fără lumină jumătate din Zona Întunecată? Ai nevoie de întăriri? Vrei să-i contactez pe Suzie Armă-de-Foc sau pe Eddie Lamă?

---

[7] În folclorul irlandez, femeie care anunţa, prin bocetul ei, moartea unor oameni, (n. trad.)

[8] Formaţie feminină din Anglia, creată în 1981. (n. trad.)

– Nu, mulțumesc, Cathy. Mă descurc singur cu Walker.
– În visele tale, şefu'.
– Spune-mi ce ai aflat despre familia Cavendish. Ceva util? Ceva apetisant?
– Nu prea multe, a recunoscut Cathy, fără tragere de inimă. Sunt foarte puține informații directe despre domnul şi doamna Cavendish. Nici măcar nu le-am putut afla prenumele. Nu găsesc nimic despre ei în bazele de date obişnuite. Au credința asta fermă că e bine să ştie numai ei despre ei, şi documentația lor de afaceri este protejată de firewall-uri[9] de care nici măcar computerele mele din viitor nu au putut trece. S-au posomorât şi se alină trimițându-i o groază de email-uri neprietenoase lui Bill Gates. Am tot dat telefoane, la toate sursele mele obişnuite, dar, numai ce-i menționez pe cei doi Cavendish, şi majoritatea îşi pun lacăt la gură, prea speriați ca să vorbească, chiar şi atunci când conexiunea este foarte sigură. Desigur, dat fiind că suntem în Zona Întunecată, se găseşte mereu câte unul care să spună ceva... Depinde de tine câtă încredere pui în astfel de oameni.
– Hai, zi odată, Cathy.
– Păi... Conform zvonurilor, se pare că, având în vedere genul de afaceri de care s-a ocupat familia Cavendish recent - vânzări de proprietăți, recuperat de datorii, investit în orice fel de afacere funcțională pe termen scurt, se prea poate să aibă o nevoie urgentă de bani. Bani lichizi, nu investiții. Se zice că fie o afacere importantă a dat chix şi nu va aduce profiturile sperate, fie au nevoie de bani ca să finanțeze o nouă afacere importantă. Sau ambele. Sunt indicii clare că familia Cavendish a renunțat la investițiile sale conservatoare în favoarea opțiunilor cu risc ridicat şi profit ridicat, dar poate că asta este tendința pieței.
– Când au intrat în divertisment?
– Ah, a spus Cathy. Şi-au petrecut ultimii ani devenind impresari, manageri şi promotori ai noilor talente. Au aruncat cu banii în stânga şi-n dreapta, fără prea mari rezultate până acum. Se mai spune şi că lucrurile au mers foarte prost cu încercarea lor anterioară de a promova o nouă cântăreață de succes la Grota lui Caliban. Sylvia Păcat chiar părea să fie ceea ce se aştepta. Chipul ei a fost pus pe toate revistele de muzică şi de viață mondenă anul trecut, dar apoi a fost dată dispărută şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci. Sylvia Păcat a ieşit din peisaj, ceea ce nu este prea uşor, în Zona Întunecată.
– Concluzia, Cathy!
– Bine. „Proprietățile Cavendish" este o afacere importantă, respectabilă şi foarte extinsă, majoritatea banilor fiind investiți în proprietăți şi acțiuni. Speculațiile lor comerciale din industria divertismentului sunt susținute de investiții serioase de capital, dar, deşi au o mulțime de artişti trecuți în agendă, se pare că Rossignol este singurul succes important. S-au pariat mulți bani că ea va da lovitura. Nu-şi pot permite să devină o a doua Sylvia Păcat.
– Interesant, am spus eu. Mulțumesc, Cathy. Sper să pot trece pe acolo mai târziu. Dacă revine Walker...
– Ştiu, mă ascund în toaletă şi mă prefac că nu-i nimeni acasă.

---

[9] *Firewall* - sistem de securitate care împiedică utilizatorii neautorizați să acceseze o rețea de calculatoare sau transferul de informații către şi de la o anumită rețea. (n. red.)

– Vezi că ştii, am spus eu. Acum, zi-mi unde să-i găsesc pe cei doi Cavendish.

***

Evident, următorul pas era să mă duc şi să-i scot pe cei doi Cavendish din vizuina lor şi să pun câteva întrebări impertinente, aşa că am părăsit Grota lui Caliban şi m-am afundat în noaptea lungă, îndreptându-mă către Zona de Afaceri. Nu aveam mult de mers, şi mulţimea se împuţina vizibil pe măsură ce mă îndepărtam de spectacole. Până la urmă, era ca şi cum ai trece peste graniţa dintre beteală şi strălucire, şi realitatea dură. Cluburile şi restaurantele luminoase şi strălucitoare au fost înlocuite de clădiri mai sobre, mai sumbre, şi gălăgia Zonei Întunecate care se distra a fost înlocuită de linişteа gânditoare a Zonei Întunecate care muncea. Zona de Afaceri se afla la periferia zonei rezidenţiale, şi era atât de respectabilă pe cât se putea, în Zona Întunecată. Toţi citadinii în costume elegante, cu serviete şi umbrele strânse. Dar tot trebuia să fii atent - în Zona Întunecată, oamenii de afaceri nu sunt întotdeauna oameni. Fiinţe din dimensiunile superioare şi inferioare îşi deschideau mereu câte un magazin aici, sperând să se îmbogăţească, şi faptul că bătăliile se dădeau în sălile de şedinţă nu însemna că erau mai puţin feroce.

Clădirea familiei Cavendish era exact acolo unde îmi zisese Cathy - un vechi edificiu victorian, cu un aspect încă sfidător, de modă veche, fără nici un nume sau număr. Fie aveai treabă aici, şi ştiai ce trebuie să faci, fie familiei Cavendish nu îi păsa deloc. Nu trebuiau să fie uşor de găsit. Nu aveau numai succes, erau şi exclusivişti, ca şi clubul lor. Am stat la ceva distanţă de uşa principală şi am examinat clădirea cu atenţie. Familia Cavendish îşi înconjurase micul său regat privat cu o grămadă de protecţii magice, majoritatea atât de puternice, că nici nu trebuia să-mi folosesc Vederea pentru a le detecta. Le simţeam, ca insectele care mi se târau pe piele. Era o tensiune în aer, ca o prezenţă teribilă şi nevăzută, un pericol îngrozitor iminent. Clădirea era clar protejată de Ceva, fie de Sus, fie de Jos. Sentimentul nu era suficient de puternic pentru a îndepărta pe cineva care avea treabă în clădire, dar era mai mult decât destul pentru a-i ţine la distanţă pe vizitatori sau chiar pe trecătorii nevinovaţi. Şi suficient pentru a-i face pe vizitatori atenţi, şi chiar cinstiţi.

Apărătorile clădirii nu aveau nimic subtil. Familia Cavendish dorea ca toată lumea să ştie că este protejată.

M-am apropiat cu încredere de uşa principală, de parcă aveam toate motivele din lume să fiu acolo, şi am deschis-o. Nu s-a întâmplat nimic. Am păşit în hol de parcă eram stăpânul locului, încercând din greu să ignor sentimentul că aveam o ţintă desenată pe frunte. Holul era mare, luxos, foarte confortabil. Tablouri pe pereţi, flori proaspete în vaze, oameni de afaceri ocupând scaune tapisate, citind *Night Times* şi aşteptând să fie chemaţi. M-am îndreptat către recepţie şi doi tineri, bărbat şi femeie, au înaintat imediat ca să mă intercepteze. Se părea că eram aşteptat. Cei doi magicieni-luptători de la club trebuie că dăduseră câteva telefoane. Le-am zâmbit celor doi, care se îndreptau către mine, am vrut să spun ceva inteligent şi m-am oprit. Nu avea nici un rost. Amândoi erau Somnambuli. Îmbrăcaţi în negru, cu feţele palide şi calme şi golite de expresie, cu ochii bine închişi. Dormeau tun amândoi. Somnambulii îşi închiriază trupurile adormite pentru ca acestea să fie folosite de alţii. De obicei, sunt servitori îndatoraţi, care îşi răscumpără datoriile. Nu au dreptul să obiecteze când se

întâmplă ceva cu trupurile lor, şi accidentele produse sunt problema lor. Proprietarii lor, sau mai bine zis mânuitorii de marionete, pot face orice doresc, îşi pot satisface orice dorință sau fantezie, cât timp durează contractul. Sau până când trupul nu mai rezistă. Astea sunt clauzele.

Problema, pentru cei ca mine, este că Somnambulii nu pot fi păcăliți sau distraşi prin cuvinte inteligente. Ceea ce însemna că dădusem de necaz. Aşa că am dat din umeri, am zâmbit şi le-am făcut semn cu capul, şi le-am spus „Duceți-mă la şeful vostru".

Bărbatul mi-a tras un pumn în cap. S-a mişcat atât de repede, că nici măcar nu l-am văzut. Am căzut pe podea şi femeia m-a lovit cu piciorul în coaste. Am încercat să mă îndepărtez, târându-mă, dar, într-o clipă, m-au acoperit, lovindu-mă atât de tare, că simțeam cum îmi pârâie coastele. Stăteau lângă mine, nelăsându-mi spațiu de scăpare, aşa că m-am făcut ghem, protejându-mi capul cât puteam. Atacul fusese atât de brusc şi de brutal, că nu-mi puteam aduna gândurile astfel încât să încerc una dintre metodele mele obişnuite de apărare. Nu puteam decât să rabd şi să-mi promit că mă voi răzbuna mai târziu.

Bătaia a continuat multă vreme.

Din când în când, îi zăream pe ceilalți oameni din hol, dar nici unul nu se uita în direcția mea. Nu vroiau să se amestece. Aveau afacerile lor cu cei doi Cavendish şi nici o intenție să le pună în pericol. Şi eu ştiam că nu e bine să strig după ajutor. M-am strâns şi mai mult, corpul meu tremurând la fiecare lovitură, blestemat să fiu dacă le-aş fi dat duşmanilor mei satisfacția de a mă auzi văicărindu-mă. Apoi o gheată mi-a tras un şut puternic în cap şi totul s-a întunecat pentru o vreme.

***

M-am trezit într-un lift care urca. Somnambulii mă flancau, cu fețele goale şi ochii închişi. Corpul îmi era plin de vânătăi. Stăteam liniştit, fără să fac ceva care le-ar fi putut atrage atenția. Mă durea peste tot, şi durerea era atât de intensă, că îmi era rău. Gândurile îmi erau lente şi împrăştiate. Am strâns încet degetele de la mână, apoi pe cele de la picioare, şi funcționau toate. Mă durea când respiram, ceea ce însemna că îmi fisuraseră sau chiar rupseseră nişte coaste. Gura îmi era plină de sânge. L-am lăsat să se scurgă într-o parte şi mi-am verificat dinții cu limba. Câțiva se mişcau, dar măcar erau acolo. Speram să nu fi făcut pe mine. Urăsc când se întâmplă asta. Trecuse multă vreme de când încasasem o astfel de bătaie. Probabil că voi urina sânge o săptămână. Uitasem prima regulă din Zona Întunecată - nu contează cât de rău crezi că eşti, există întotdeauna cineva şi mai rău. Cu toate acestea, vizita asta nu era un eşec total. Venisem să caut dovezi că familia Cavendish e vinovată de ceva, şi ceea ce-mi făcuseră era numai bun.

Liftul s-a oprit cu o smucitură care mi-a zguduit trupul şi durerea aproape că m-a făcut să țip. Uşile s-au deschis şi Somnambulii s-au aplecat, m-au ridicat şi m-au dus afară. Nu am încercat să mă opun. Parțial din cauză că nu eram deloc în stare s-o fac, dar mai ales pentru că eram sigur că mă duceau unde vroiam să ajung - la stăpânii lor, familia Cavendish. M-au târât printr-un birou şi m-au aruncat ca pe un sac cu gunoi în fața recepției. Covorul gros a atenuat cât de cât impactul, dar tot m-a durut ca dracu', şi am leşinat.

Când mi-am revenit, Somnambulii dispăruseră. Mi-am întors capul încet, cu atenție, şi am văzut uşa unui birou interior închizându-se. M-am relaxat puțin şi m-am forțat să mă ridic în patru labe. Simțeam dureri arzătoare la

fiecare mişcare, şi scuipam mereu sânge gros şi ațos pe covorul luxos. Am sfârşit într-o postură ciudată, cu coastele din partea stângă la vedere, sprijinindu-mă cu cealaltă parte de biroul de la recepție. Cineva o să plătească pentru asta.

Eram rănit, zdruncinat, amețit şi îmi era rău, dar ştiam că trebuie să-mi adun gândurile înainte ca Somnambulii să revină şi să mă ducă la cei doi Cavendish. Nu vroiau să mă omoare, cel puțin, nu încă. Bătaia avusese rolul de a mă intimida, înaintea interogatoriului. Au avut ghinion. Eu nu sunt moale. M-am întrebat ce credeau că ştiu... Am scos o batistă dintr-un buzunar, cu o mână tremurândă, şi mi-am şters uşor sângele de pe fața tumefiată şi bătută. Unul dintre ochi îmi era deja atât de umflat şi de vânăt, că nu mai vedeam cu el. Batista era atât de murdară când am terminat, că am lăsat-o să cadă, pur şi simplu, pe covorul scump. Să o curețe altcineva.

M-am uitat peste biroul de la recepție şi am văzut una dintre acele secretare minunat de reci, care sunt nelipsite din toate birourile mai de vază. Genul care şi-ar tăia mâna mai degrabă decât să te lase să treci fără programare. M-a ignorat total. A sunat telefonul şi ea a răspuns cu un ton rece, de afaceri, de parcă pe covorul ei nu s-ar fi aflat un detectiv particular pe jumătate mort, care sângera. Ar fi putut fi o altă zi obişnuită într-un birou oarecare, dintr-un loc oarecare.

M-am întors lent, strângând din dinți de durere, şi m-am sprijinit cu spatele de birou. După ce mi-am recăpătat suflul, mi-am dat seama că în birou mai erau şi alți oameni, în afară de mine. De fapt, erau chiar o mulțime, ocupaseră toate scaunele, stăteau cu picioarele încrucişate pe covor şi se sprijineau de pereți. Tineri, slabi, la modă şi aranjați în stil gotic, păreau că nu au nici o grijă, răsfoind reviste muzicale şi de stil, povestind încet şi comparându-şi tatuajele şi verificându-şi machiajele elaborate în oglinzile de mână. Purtau cu toții aceleaşi haine negre, aveau fețele palide şi ochii machiați puternic cu negru. Pielea ca şi creta, ochii ca găurile - clovnii Morții. Piercing-uri şi guri mov şi ankh-uri[10] de argint pe lanțuri. Una dintre fetele acelea slabe ca un fus, adunată pe un scaun, a văzut că îi privesc şi a lăsat la o parte revista *Bite Me* ca să se uite la mine fără nici un sentiment.

– Drace, dar ştiu că te-au bătut bine. Ce ai făcut, de i-ai enervat aşa?

– Eram doar eu însumi, am zis, încercând din greu să-mi păstrez tonul uşor şi normal. Am efectul ăsta asupra multor oameni. Ce faceți aici?

– Mai nimic. Ne ocupăm de comisioane, semnăm fotografiile pentru fanii starurilor, cam de toate, dacă este să ajutăm. În schimb, ne pierdem timpul prin preajmă şi auzim primii bârfele. Şi uneori chiar ajungem să cunoaştem artiştii, când vin pe aici. Preferata noastră este Rossignol, desigur.

– Desigur, am zis eu.

– E cea mai bună! Cântă ca un înger întunecat, dragostea şi moartea adunate în ceva atât de vizibil. Cântă de parcă ar fi fost acolo, şi totul se va sfârşi mâine... cu toții o adorăm pe Rossignol!

– Da, a spus un băiat cu chip ca de craniu, cu un mârâit sepulcral. Cu toții o iubim pe Rossignol. Am muri pentru ea.

– Ce o face atât de specială? am întrebat eu. Să merite să mori pentru asta?

M-au privit cu toții de parcă eram nebun.

---

[10] Cruci în formă de T, cu o buclă în partea de sus, folosite mai ales în Egiptul antic ca simbol al vieții. Cunoscute şi ca *ansante cross*. (n. red.)

– E atât de *cool*, omule! a spus o fată care de-abia dacă era majoră, aruncându-şi nervoasă părul negru şi lung pe spate, şi am ştiut că ăsta era singurul răspuns pe care aveam să-l primesc.

- Şi tu, a spus unul dintre ceilalţi, eşti cineva, cunoşti pe cineva?

- Sunt John Taylor, am zis eu.

M-au privit neinteresaţi şi s-au întors la revistele şi la conversaţiile lor. Dacă nu erai în industria muzicală, nu contai. Şi nici unuia nu i-a păsat de starea sau de situaţia mea. Nu ar fi riscat să facă ceva care ar fi dus la darea lor afară din birou şi la pierderea şansei de a se întâlni cu starurile. Fanii. Cum să nu-i iubeşti?

Uşa biroului interior s-a deschis şi Somnambulii şi-au făcut din nou apariţia. S-au îndreptat direct către mine şi am încercat să nu clipesc. M-au ridicat brutal şi m-au dus, mai mult târându-mă, în biroul interior. M-au aruncat din nou pe podea şi mi-a luat un moment ca să-mi recapăt suflul. Am auzit uşa închizându-se cu putere în spatele meu. M-am forţat să mă ridic în genunchi şi apoi două mâini s-au lăsat cu putere pe umerii mei, ca să mă ţină aşa. În faţa mea erau doi oameni impasibili, la fel de încruntaţi, dar eu mi-am întors intenţionat privirea. Biroul interior era, surprinzător, de modă veche, aproape victorian ca stil - cu mobilă grea şi confort sporit. Pe pereţi erau sute de cărţi identice, părând la fel de vechi şi de uzate ca şi mobila. Nu erau flori aici. Aerul era închis şi greu, ca hainele purtate prea mult.

Într-un sfârşit, m-am uitat la gazdele mele. Cei doi Cavendish semănau cu două sperietori deşirate, îmbrăcate în vechituri de la un antreprenor de pompe funebre. Chiar dacă nu se mişcau, aveau ceva ciudat şi dizgraţios, de parcă s-ar fi răsturnat dacă şi-ar fi pierdut concentrarea. Purtau haine de citadini, atât bărbatul, cât şi femeia - fără caracter, anonime, fără vârstă. Feţele lor aveau o paloare nesănătoasă, pielea nenatural de perfectă, fără cusururi sau pete, cu aspectul ăla întins şi spilcuit, dat, de obicei, de prea multe liftinguri. Nu credeam asta, în cazul lor. Feţele celor doi Cavendish nu aveau riduri pentru că nu trăiseră, probabil, nici o emoţie reală în viaţa lor.

Au făcut amândoi un pas înainte, brusc, oprindu-se în faţa mea, şi mişcările le erau sincronizate într-un fel ciudat. Domnul Cavendish avea părul negru şi scurt, o gură palidă, strânsă, şi o privire plană, aproape fără emoţie, de parcă eram mai mult o problemă care necesita soluţionare decât un duşman. Doamna Cavendish avea părul lung şi negru, o osatură frumoasă, o gură atât de subţire, că buzele aproape că nu se zăreau, şi exact aceiaşi ochi.

M-au făcut să mă gândesc la păianjeni, contemplând ce prinseseră în plasă.

– Nu ai ce căuta aici, a zis bărbatul, şi cuvintele îi erau tăioase. Nu ai. Nu-i aşa, doamnă Cavendish?

– Aşa este, domnule Cavendish, a zis femeia, cu o voce aproape identică. Nu cred că intenţiile sale sunt bune.

– De ce te bagi în afacerile noastre, domnule Taylor? a întrebat bărbatul.

– Trebuie să ne dai o explicaţie, a zis femeia.

Felul lor de-a vorbi era ciudat de identic, aproape fără inflexiuni. Privirea le era fixată în ochii mei, dură, fără să clipească. Am încercat să zâmbesc prietenos, şi un firicel de sânge mi s-a prelins din buza crăpată pe bărbie.

– Spuneţi-mi, am zis eu. Este adevărat că sunteţi soră şi frate, şi în acelaşi timp soţ şi soţie?

Mi-am strâns toată energia pentru a rezista bătăii, dar tot m-a durut ca naiba. Când Somnambulii s-au oprit, la un semnal nevăzut, numai prinsoarea lor m-a ținut drept.

– Folosim mereu Somnambuli, a zis bărbatul. Cei mai buni servitori. Nu-i aşa, doamnă Cavendish?

– Aşa este, domnule Cavendish. Fără înşelăciuni şi fără independență trădătoare.

– Un ajutor de nădejde este atât de greu de găsit în zilele astea, doamnă Cavendish. Mă tem că se schimbă vremurile.

– Aşa cum ai remarcat şi înainte, domnule Cavendish, şi pe bună dreptate.

Femeia şi bărbatul mă priveau în timp ce vorbeau, fără să se uite unul la celălalt.

– Am auzit de tine, John Taylor, a zis bărbatul. Nu suntem impresionați sau dispuşi să suportăm faimoasa ta insolență. Suntem familia Cavendish. Suntem Proprietățile Cavendish. Suntem oameni cu influență şi reputație şi nu vom suporta să se amestece cineva în treburile noastre.

– Chiar aşa, domnule Cavendish, a zis femeia. Nu însemni nimic pentru noi, domnule Taylor. În mod normal, nici nu te-am băga în seamă. Eşti doar un omuleț cu origini dubioase. Noi suntem o corporație.

– Cântăreața Rossignol este una dintre Proprietățile noastre, a zis bărbatul. Doamna Cavendish şi cu mine avem contractul ei. Ne ocupăm de cariera şi de viața ei, şi protejăm mereu ceea ce este al nostru.

– Rossignol ne aparține, a zis femeia. Suntem proprietarii tuturor lucrurilor şi persoanelor din agendele noastre, şi nu renunțăm niciodată la ceva ce este al nostru.

– Decât dacă obțineam un profit substanțial, doamnă Cavendish.

– Ai dreptate, domnule Cavendish, şi îți mulțumesc că mi-ai amintit. Nu ne place când cineva se amestecă brusc în felul în care ne conducem afacerile, domnule Taylor. Nu e treaba nimănui, doar a noastră. Mulți aşa-zişi eroi au încercat să se pună cu noi, de-a lungul anilor. Noi suntem încă aici, dar ei, nu. Un om înțelept ar trage învățăminte din aceste fapte.

– Cum vă gândiți să mă opriți? am întrebat eu, nu atât de tare pe cât aş fi vrut.

Buza inferioară îmi erau dureros de umflată.

– Frumoasele astea adormite nu mă pot urmări tot timpul.

– În general, nu ne place violența, a zis bărbatul. Este atât de... obişnuită. Aşa că îi punem pe alții să se ocupe de asta, după cum e nevoie. Dacă ne deranjezi din nou, dacă te mai apropii din nou de Rossignol, vei ajunge un olog. Şi, dacă alegi să ignori acest avertisment, vei fi ucis. Într-un mod suficient de neplăcut pentru a descuraja pe oricine altcineva s-ar gândi că poate să se amestece în afacerile noastre.

– Cu toate acestea, a zis femeia, suntem oameni înțelegători, nu-i aşa, domnule Cavendish?

– Oameni de afaceri, doamnă Cavendish, în primul rând şi cel mai important.

– Aşa că, să vorbim despre afaceri, domnule Taylor. Cât ceri ca să lucrezi numai şi numai pentru noi?

– Să devii unul dintre oamenii noştri, domnule Taylor.

– O parte importantă a Proprietăților Cavendish, şi astfel îndreptățit să te bucuri de bunăvoința, remunerarea şi protecția noastră.

– N-aveți nici cea mai mică şansă, am spus eu. Serviciile mele pot fi contractate, dar eu nu sunt de vânzare. Şi am deja un client.

Somnambulii s-au foit lângă mine şi eu am tresărit fără să vreau, aşteptându-mă să fiu lovit din nou. Un om rațional le-ar fi făcut jocul, dar eram prea furios pentru asta. Îmi luaseră mândria - tot ceea ce îmi rămăsese era sfidarea. Cei doi Cavendish au suspinat la unison.

– Ne dezamăgeşti, domnule Taylor, a zis femeia. Cred că le vom lăsa pe Autorități să se ocupe de tine, de data asta. L-am contactat deja pe domnul Walker, ca să ne plângem de prezența ta nedorită, şi a fost foarte interesat să afle locația ta actuală. Se pare că este foarte nerăbdător să te vadă. Vine încoace acum, în persoană, ca să-şi exprime nemulțumirea şi să te ia de pe capul nostru. Ce ai făcut, domnule Taylor, ca să-l superi aşa?

– Îmi pare rău, am spus eu. Nu sunt un pârâcios.

Somnambulii s-au agitat din nou şi eu mi-am băgat mâna într-unul din buzunarele interioare ale trenciului şi am apucat unul dintre pachetele pe care le țineam acolo în caz de urgență, recunoscându-l imediat după formă şi textură. L-am scos în momentul în care Somnambulii s-au aplecat peste mine, l-am rupt şi le-am aruncat piperul în față. Pulberea întunecată i-a lovit în nas şi în ochi, şi au aspirat-o amândoi, înainte să se mai poată opri. Şi apoi au început să strănute puternic, tare, strănuturi care le făceau trupurile să se zguduie de convulsii. Lacrimile le curgeau din ochii închişi şi s-au îndepărtat de mine, strănutând atât de puternic şi de des, că de-abia se mai țineau în picioare. Şi strănutatul continua, pe măsură ce piperul acționa, nemilos.

Ambii Somnambuli s-au îndoit de la mijloc, cu lacrimile curgându-le din ochii închişi, şi într-o clipă s-au trezit. Şocul din sistemele lor fusese prea puternic, forța reacțiilor fizice involuntare fusese suficientă pentru a anula somnul obligatoriu. Erau amândoi treji, şi urau asta. S-au agățat unul de celălalt şi s-au uitat în jur cu ochii umezi. M-am ridicat în picioare şi i-am privit pe amândoi.

– Sunt John Taylor, am spus eu, cu cea mai perfectă Voce a Morții. Şi sunt foarte supărat pe voi.

Cei doi Somnambuli treziți s-au uitat la mine, s-au uitat unul la celălalt, printre strănuturi, şi apoi s-au întors şi au fugit. Se luptau, practic, care să iasă pe uşă primul. Am rânjit, în ciuda faptului că buzele îmi erau crăpate şi umflate. Există momente când o reputație proastă se poate dovedi a fi extrem de utilă. La fel ca piperul şi sarea. Mereu am în buzunare pachete cu sare şi piper. Sarea este bună pentru zombi, pentru desenarea de cercuri de protecție şi de pentacle[11], şi ca purificator universal. Piperul are şi el multe utilizări practice. Am şi alte lucruri prin buzunare, unele dintre ele chiar afurisite, şi în momentul acela aveam chef să le folosesc pe toate pe cei doi Cavendish.

Aş vrea să pot spune că am aşteptat până am aflat tot ce se putea afla înainte de a folosi piperul, par adevărul este că îmi trebuise ceva vreme ca să găsesc voința de a-l utiliza.

---

[11] Stea în cinci colțuri, cu semnificație magică sau mistică, formată din cinci drepte ce unesc vârfurile unui pentagon şi includ un alt pentagon în figura astfel formată, (n. red.)

I-am fixat pe cei doi Cavendish cu o privire grea. Mi-au întors-o, în aparență neimpresionați, după care bărbatul s-a rotit brusc, a luat un clopoțel de argint de pe birou şi a sunat puternic din el.

Un pentaclu de transport a prins viață într-unul din colțurile biroului, forma sa strălucind cu linii actinice în timp ce se activa, şi într-o clipă a apărut şi altcineva în încăpere cu noi. Cineva pe care îl cunoşteam. Era îmbrăcat foarte formal, într-un smoching de un albastru închis, o cămaşă de un alb orbitor, cu papion, şi o capă de operă fluturândă, cu margini stacojii. Părul, aranjat elegant, era negru ca pana corbului, la fel ca şi barbişonul îngrijit. Ochii îi erau de un albastru înghețat, şi gura lui forma un rânjet arogant. Oricine altcineva ar fi fost impresionat, dar eu, nu.

– Bună, Billy, am spus eu. Îmi place costumația. De cât timp eşti chelner?

– Eşti varză, John, a zis nou-venitul, ieşind elegant din pentaclul de transport, care s-a stins în spatele lui. A verificat dacă manşetele îi stăteau drept şi m-a privit dezaprobator.

– Urât. Am spus mereu că o să dai odată de necazuri din care reputația ta nu te va mai scoate. Şi nu-mi spune Billy. Sunt Contele Entropie.

– Nu, nu eşti, am zis eu. Eşti Piază-Rea. Contele Entropie a fost tatăl tău, un om mult mai mare ca tine. Te țin minte, Billy Lathem. Am crescut împreună, şi erai un pierde-vară încă de pe atunci. Credeam că vrei să devii contabil.

– M-am hotărât că nu aş fi câştigat prea mult. Banii adevărați se fac atunci când lucrezi pentru oameni ca familia Cavendish. Sunt o rezervă foarte bună, tocmai pentru situații ca asta. Şi, de vreme ce tatăl meu este mort, i-am moştenit titlul. Sunt Contele Entropie. Şi mă tem că va trebui să te ucid acum, John.

Am pufnit.

– Nu încerca să mă impresionezi, Billy Lathem. Am îndepărtat chestii mai înspăimântătoare decât tine.

De ce li se întâmplă lucruri rele oamenilor buni? Pentru că ființele ca Billy Lathem profită de ei. În esență, puterea lui era aceea de a modifica şi controla probabilitățile. Piază-Rea putea vedea toate liniile interconectate ale destinului, modelele din haos, şi putea alege - şansa de unu la un milion pentru ca totul să iasă extrem de prost, transformând posibilitatea aceea unică într-una dominantă. Aducea ghinion şi se delecta cu dezastre. Distrugea vieți şi aneantiza într-un moment ceea ce alții construiseră într-o viață. Când era copil, o făcea de plăcere - acum o făcea pentru bani. Era Piază-Rea, şi nenorocirile celorlalți era hrana şi băutura lui.

– Nu eşti în stare să fii Contele Entropie, am spus eu, nervos. Tatăl tău era un instigator şi-un propagator, una dintre Puterile Majore, apreciat şi respectat în Zona Întunecată. A redirecționat marile energii ale universului.

– Şi la ce i-a folosit, până la urmă? a spus Billy, la fel de nervos. L-a transformat pe Nicolas Duh în duşman, şi Fiul Şarpelui l-a ucis de parcă ar fi ucis o muscă. Uită de nume şi de mângâiatul pe spate. Vreau bani. Vreau să fiu putred de bogat. Titlul este al meu acum şi Zona Întunecată va învăța să se teamă de el.

- Tatăl tău...

– E mort! Nu mi-e dor de el. Mereu a fost dezamăgit de mine.

– Săracul de tine! am spus eu. Mă întreb de ce.

– Sunt Contele Entropie!

– Nu. Nu vei fi niciodată mai mult decât Piază-Rea, Billy. Ghinionul tuturor, inclusiv al tău. Nu o să te ridici niciodată la nivelul tatălui tău, şi ştii bine asta. Visele tale sunt prea mici. Eşti doar Puştiul cu Ghinion, un omuleț de angajat.

Respira accelerat acum, cu fața congestionată, dar s-a controlat şi mi-a aruncat cel mai batjocoritor rânjet al său.

– Nu pari a fi cine ştie ce acum, John. Somnambulii ăia te-au aranjat chiar bine. Arăți de parcă ai putea fi doborât de o pală de vânt. Nu ar fi prea greu să-ți găsesc un cheag de sânge în inimă sau o venă crăpată în creier. Sau poate că voi începe de la extremități şi voi lucra de la exterior către interior. Sunt atâtea lucruri neplăcute pe care ți le pot face, John, atât de multe posibilități rele.

I-am zâmbit, arătându-i dinții însângerați.

– Nu te pune cu mine, Billy Lathem. Sunt într-o dispoziție foarte proastă. Ce-ai zice dacă mi-aş folosi darul şi aş găsi singurul lucru de care ți-e cu adevărat frică? Poate că, dacă aş încerca aşa cum trebuie... aş găsi ce a mai rămas din tăticul tău...

Chipul i s-a golit de sânge şi brusc a părut un copil îmbrăcat în haine de adult. Sărmanul Billy. Era, cu adevărat, foarte puternic, dar eu jucasem jocul ăsta de mult mai mult timp decât el. Şi am şi reputația asta... Le-am făcut semn cu capul celor doi Cavendish, m-am întors cu spatele la ei şi am ieşit din birou. Şi apoi am părăsit naibii clădirea cât de repede îmi permitea trupul meu zdrobit.

Nimeni nu a încercat să mă oprească.

CINCI - Cântăreaţa, nu cântecul

Cred că îmbătrânesc. Nu mai rezist la bătăi aşa ca înainte. Până să ies din clădirea familiei Cavendish, picioarele de-abia mă mai țineau şi fața îmi era scăldată în sudoare rece. La fiecare respirație simțeam de parcă cineva m-ar fi înjunghiat şi, în colțul ochilor, zăream o întunecime care se mişca înainte şi înapoi. În gură aveam sânge proaspăt. Nu era un semn bun. Am continuat să merg, printr-un efort considerabil de voință. Trebuia să mă asigur că sunt suficient de departe de cei doi Cavendish ca vrăjile de apărare a clădirii să nu mă atingă. Şi, când am fost sigur de asta, am continuat să merg, deşi trebuia să păşesc apăsat ca să simt pavajul sub mine. Atrăgeam privirile, cu fața mea tumefiată şi trenciul pătat de sânge, dar nu-mi puteam permite să par slab şi vulnerabil. Nu în Zona Întunecată. Aici sunt mereu vulturi care dau târcoale, gata să se arunce asupra a orice arată a pradă. Aşa că, privirea înainte şi spatele drept. Mi-am văzut reflexia într-o vitrină, pentru o clipă, şi am tresărit. Arătam aproape la fel de rău precum mă simțeam. Trebuia să dispar de pe străzi.

Aveam nevoie de vindecare şi de reparații generale şi de timp ca să-mi recapăt forțele. Dar eram departe de casă şi nu mă puteam duce la nici una dintre ascunzătorile mele obişnuite. Până acum, Walker sigur le supraveghea pe toate. Chiar şi pe cele despre care nu ar fi trebuit să ştie. Şi, dacă mi-aş fi sunat vreunul dintre prieteni sau aliați, puteam paria că Walker ar fi ascultat convorbirea. Omul ăsta era atât de minuțios.

Ei, când nu te poți duce la un prieten, du-te la un duşman.

Mi-am târât corpul lovit şi dureros pe stradă, uitându-mă urât la toată lumea, ca să-i țin la distanță, până am ajuns la o cabină de telefon. M-am chinuit să intru şi m-am sprijinit cu greutate de geamul lateral. Era atât de bine să mă pot odihni puțin că, pentru o clipă, am uitat de ce eram acolo, dar m-am fortat să ridic telefonul. Tonul de apel era puternic şi convingător. În Zona Întunecată cabinele de telefon publice nu prea sunt distruse de vandali. Se apără singure şi se ştie că au mâncat oameni care s-au băgat în ele din alte motive decât acela de a da un telefon.

Nu ştiam numărul curent al lui Pew. E mereu în mişcare. Dar lasă întotdeauna cartele în cabinele de telefon, pentru ca oamenii să-l poată găsi în caz de urgență. M-am uitat cu ochii împăienjeniți la cartela familiară (de un alb strălucitor, cu un crucifix în relief, de culoarea sângelui) şi am tastat numărul cu degete nesigure. Nu mai vedeam cu un ochi şi mâinile îmi erau îngrijorător de amorțite. M-am relaxat un pic când am auzit că sună. Am studiat celelalte cartele lipite de geam, în fața mea. Amestecul obişnuit - farmece şi poțiuni şi vrăji, zeițe ale iubirii disponibile cu ora, transformării şi inversiuni, şi cum să-i faci lucruri oribile unei capre de distracție şi pentru profit.

Cineva a ridicat telefonul la celălalt capăt şi a spus „Ar fi bine să fie ceva important".

– Bună, Pew, am zis eu, străduindu-mă să par natural, deşi buzele îmi erau umflate. Sunt John Taylor.

– Ce dracu' s-a întâmplat, de mă suni pe mine?

– Sunt rănit. Am nevoie de ajutor.

– Trebuie că lucrurile au mers foarte prost, dacă sunt ultima ta şansă. De ce eu, Taylor?

– Pentru că spui mereu că îl serveşti pe Dumnezeu. Se presupune că îi ajuți pe oamenii care au necazuri.

– Pe oameni. Nu pe monstruozitățile ca tine! Nimeni din Zona Întunecată nu va avea linişte până când nu vei fi mort şi îngropat în pământ nesfințit. Dă-mi un singur motiv valabil pentru care să intervin pentru tine, Taylor.

– Păi, dacă milostenia nu ajută, Pew, ce zici de asta? În starea mea de acum, sunt vulnerabil la tot felul de atacuri, inclusiv la posedări. Chiar vrei să te confrunți cu ceva din Gheena, în corpul meu, cu darul meu?

– Asta-i lovitură sub centură, naiba să te ia, a spus Pew.

Îl auzeam cum se gândea.

– Bine, îți trimit o uşă. Chiar şi numai pentru că nu pot fi niciodată sigur că ai murit decât atunci când te termin eu însumi.

A închis şi eu am aşezat receptorul în furcă. Nu e nimeni mai apropiat, în afară de familie şi prieteni, decât un vechi duşman.

M-am întors, lent şi cu durere, am deschis uşa cabinei şi am privit afară. În fața mea se afla o uşă, în mijlocul trotuarului. Doar o uşă, singură, veche şi scorojită, cu vopseaua cojindu-se în fâşii lungi, şi o gaură prin care se vedea lemnul, în locul în care fusese numărul. Probabil că era furată. Pew alesese să trăiască în cartierele mai dure, unde simțea că predicile sale sunt cel mai binevenite. Am ieşit din cabină şi m-am îndreptat către uşă cu ultimele puteri. Din fericire, trecătorii îi lăsau suficient spațiu, probabil fiindcă era atât de ponosită, că nici măcar nu le atrăgea atenția. Am lovit uşa cu umărul şi s-a deschis în fața mea, dezvăluind numai întuneric. M-am aruncat înainte şi am ajuns imediat în salonul lui Pew. Uşa s-a închis cu putere în urma mea.

***

M-am îndreptat către masa goală din fața mea şi m-am lăsat să cad pe ea, în timp ce îmi recăpătăm suflul. După un timp, am privit în jur. Nu era nici urmă de Pew, dar locuința lui părea foarte simplă şi curată. O masă din lemn, nelăcuită. Două scaune, din lemn, cu spătarul drept. Linoleum ros pe podea, tapet pătruns de umezeală şi o fereastră unsă cu săpun, ca oamenii să nu poată privi înăuntru. Fereastra era singura sursă de iluminat. Pew lua jurămintele de sărăcie şi simplitate foarte în serios. Pe un perete erau numai rafturi, pe care se găseau diversele articole pe care le vindea. Tot felul de chestii utile, disponibile la prețuri mai mult decât rezonabile, ca să te ajute să supraviețuieşti în locurile periculoase.

Uşa din capătul îndepărtat al salonului s-a deschis şi în prag era Pew, cu capul său mare înclinat în direcția mea. Pew - vicarul pungaş, teroristul creştin, războinicul sfânt al lui Dumnezeu.

– Să nu faci ceva rău pe aici, monstruozitate! Acesta este locul Domnului! Te supun în numele Lui, să nu aduci răul aici!

– Linişteşte-te, Pew, am zis eu. Sunt singur. Şi sunt atât de slăbit acum, că n-aş putea bate nici măcar un pisoi. Pace?

Pew a pufnit tare.

– Pace, diavole.

– Bun. Acum, te superi dacă stau jos? Las picuri de sânge peste tot pe podeaua ta.

– Stai, stai! Dar nu sângera pe masă. Mănânc pe ea.

M-am aşezat cu greutate şi am scos un suspin puternic, de om rănit. Pew a înaintat, bâjbâind cu toiagul său alb. Purta o robă simplă de vicar, pe sub o manta gri, ponosită şi plină de petice. Gulerul îi era alb, şi banderola cenuşie care îi acoperea ochii morți era la fel de imaculată. Avea capul mare, cu fruntea lată, părul cărunt ca o coamă de leu, fălci puternice şi o gură care părea că nu schițase niciodată un zâmbet. Umerii îi erau largi, deşi părea mereu că e nemâncat. A luat celălalt scaun şi s-a aşezat confortabil în capătul opus al mesei. Şi-a pus toiagul lângă piciorul acesteia, pentru a-l putea găsi uşor, şi a pufnit tare.

– Îți pot mirosi durerea, băiete. Cât de rău eşti rănit?

– Destul de rău, am spus eu.

Vocea mea suna obosită, chiar şi pentru mine.

– Sper să fie numai răni superficiale, dar coastele mele sunt de altă părere şi am amețeala asta în cap. Am fost bătut bine, Pew, şi nu mai sunt chiar atât de tânăr.

– Puțini mai sunt, băiete.

Pew s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat fără şovăială către rafturile pe care îşi ținea marfa. Poate că era orb, dar asta nu îl încetinea. S-a mişcat la dreapta şi la stânga de-a lungul peretelui, atingând cu mâinile diversele obiecte, căutând ceva. Speram că nu un cuțit. Sau un bisturiu. Îl auzeam bodogănind încet.

– Omag galben, picioare de cioară, apă sfințită, rădăcină de mătrăgună, cuțite de argint, gloanțe de argint, țăruşi de lemn... puteam să jur că mai am ceva usturoi... baghete de radiestezie, penis murat, baghetă de radiestezie făcută din penis murat, medalioane cu efigii... a!

Pew s-a întors către mine, ținând triumfător o sticluță cu lichid de un albastru pal. Şi apoi s-a oprit, cu gura strâmbă, şi cealaltă mână i-a căzut pe rozariul din falange umane care îi atârna la centură.

– Cum s-a ajuns la asta? Tu, singur şi neajutorat în casa mea, în puterea mea... Ar trebui să te ucid, copil al Iadului. Urgia tuturor celor aleşi...

– Nu mi s-a permis să-mi aleg părinţii, am spus eu. Şi toţi spun că tatăl meu a fost un om bun, la vremea lui.

– Da, a fost, a spus Pew, pe neaşteptate. Nu am lucrat cu el, dar am auzit poveştile.

– Ai întâlnit-o vreodată pe mama mea?

– Nu, a spus Pew, dar am văzut sorţii imediat după ce te-ai născut. Nu am fost mereu orb, băiete. Am renunţat la vedere pentru cunoaştere, şi mult bine mi-a făcut. Ne vei aduce tuturor moartea, John. Dar conştiinţa mea prostească nu mă lasă să te ucid cu sânge rece. Nu atunci când vii din proprie voinţă, implorându-mă să te ajut. Nu ar fi... onorabil.

A dat încet din capul lui mare, a înaintat şi s-a oprit lângă masă. A pus fiola de lichid albăstrui deasupra, în faţa mea. M-am uitat la ea, în timp ce el se ducea înapoi, către scaunul său, târşâindu-şi picioarele. Nu avea nici o etichetă, nimic care să-mi spună dacă era un medicament sau o otravă sau altceva. Pew aduna tot felul de lucruri din călătoriile sale.

– Vin vremuri grele, a zis el, dintr-odată, aşezându-se. Zona Întunecată este foarte veche, dar nu eternă.

– Spui asta de ani buni, Pew.

– Şi e încă adevărat! Ştiu lucruri. Văd mai multe fără ochi decât am văzut vreodată cu ei. Dar, cu cât mă uit mai departe, cu atât mai neclare devin lucrurile. Salvându-te pe tine astăzi, aş putea condamna toate celelalte suflete din Zona Întunecată.

– Nimeni nu este chiar atât de important, am spus eu. Şi mai ales, nu eu. Ce e în fiolă, Pew?

A sforăit.

– Ceva cu un gust îngrozitor, dar care îţi va vindeca toate rănile. Dă-o pe gât toată odată şi apoi ia ceva dulce, să-ţi treacă. Dar magia are preţul ei, John, mereu a avut. Ia asta şi vei dormi 24 ore. Şi, când te trezeşti, toate rănile vor fi dispărut, dar vei fi cu o lună mai bătrân. Preţul pe care îl plăteşti pentru o astfel de vindecare accelerată este o viaţă cu o lună mai scurtă decât ar fi trebuit să fie. Eşti gata să renunţi la asta, doar ca să te vindeci repede?

– Trebuie s-o fac, am spus eu. Sunt în mijlocul unui caz, şi cred că cineva are nevoie de ajutorul meu acum, nu mai târziu. Şi, cine ştie, poate voi găsi o cale să recapăt luna pierdută. S-au întâmplat lucruri mai ciudate în Zona Întunecată.

Am făcut o pauză şi m-am uitat la Pew.

– Nu erai obligat să mă ajuţi. Mulţumesc.

– Să ai o conştiinţă îţi poate aduce numai necazuri, uneori, a spus Pew, solemn.

Am deşurubat capacul ruginit de metal şi am adulmecat conţinutul. Lichidul gros şi albăstrui mirosea a violete, un miros dulce, care acoperea ceva mai neplăcut. Am sorbit lichidul uleios dintr-o înghiţitură şi de-abia am avut timp să reacţionez la gustul adevărat, oribil, înainte ca totul să se întunece. M-am trezit întins pe masă, pe spate. Primul meu sentiment a fost cel de uşurare. Deşi încercasem din răsputeri să par încrezător, exista şansa ca Pew să se fi decis să mă termine cât putea. Încercase de suficiente ori în trecut. M-am ridicat încet. Eram înţepenit, dar nu mai simţeam nici o durere. Pew îmi scosese trenciul şi-l făcuse pachet, transformându-l într-o

pernă pentru cap. Mi-am coborât picioarele pe o parte a mesei şi le-am întins uşor. Mă simţeam bine. Chiar bine. Nici o durere, nici febră, până şi gustul de sânge îmi dispăruse din gură. Mi-am dus mâna la faţă şi am fost uimit să găsesc o barbă. Trecuse o lună de când dormeam... M-am ridicat în picioare, m-am dus la rafturile de pe perete şi am scormonit printre lucrurile lui Pew până am găsit o oglindă de mână. Imaginea mea m-a surprins, ba chiar m-a şocat. Aveam o barbă stufoasă, neregulată, în care erau deja câteva fire albe, şi părul îmi era lung şi dezordonat. Arătam... sălbatic, necivilizat, intimidant. Nu-mi plăcea noua mea înfăţişare. Nu-mi plăcea să cred că pot arăta astfel. Ca cineva pe care Pew ar avea dreptul să-l hăituiască şi să-l ucidă.

– Vanitate, vanitate, a spus Pew, intrând în cameră. Ştiam că ăsta va fi primul lucru pe care îl vei face. Pune oglinda de unde ai luat-o. Sunt foarte scumpe.

N-am lăsat-o din mână.

– Arăt ca naiba!

– Să fii mulţumit că mi-am adus aminte să te mai şterg de praf din când în când.

– Ai vreun brici, Pew? Barba asta trebuie să dispară. Are fire albe în ea. Îmi trădează vârsta şi nu e bine.

Pew a rânjit urât.

– Am un brici drept. Vrei să te bărbieresc eu?

– Nu cred, am spus eu. Nu am încredere în nimeni atât de aproape de gâtul meu cu o lamă ascuţită.

A chicotit şi mi-a înmânat un brici drept, cu mâner de perle. M-am bărbierit, cu ajutorul oglinzii de mână, şi mi-am recăpătat înfăţişarea. Nu am făcut-o prea bine sau prea uniform, dar mă plictisisem să mă crestez. I-am dat înapoi briciul şi apoi am făcut câteva întinderi şi câteva genuflexiuni. Eram gata să dau din nou piept cu lumea. Pew stătea pe scaun ca o statuie, ignorându-mă.

– După ce pleci de aici, a spus el, posac, eşti din nou în bătaia puştii.

– Desigur, Pew. Nu ai vrea ca oamenii să creadă că ai devenit blând.

– O să te omor într-o zi, băiete. Semnul bestiei e pe fruntea ta. Îl pot Vedea.

– Ştii, am spus eu, gânditor, schimbând subiectul, mi-ar fi de folos un ultim ajutor...

– Doamne mântuieşte-ne, nu am făcut destule? Ieşi, ieşi, înainte să-mi distrugi cu totul reputaţia!

– Am nevoie de o deghizare, am zis eu, ferm, fără să mă mişc. Trebuie să-mi reiau cazul, şi nu-mi pot permite să fiu recunoscut. Hai, trebuie să ai ceva simplu, pe care să-l pot împrumuta temporar...

Pew a pufnit resemnat.

– Să-mi fie de învăţătură. Să nu ajuţi niciodată un străin pribeag, pentru că nu va face decât să profite, afurisitul. Unde trebuie să mergi acum?

– La un club de noapte numit Grota lui Caliban.

– Îl ştiu. Un bârlog al fărădelegilor, şi preţurile de la bar sunt scandaloase. Ar fi bine să te costumez în got. Sunt atât de mulţi păgâni de soiul ăsta pe acolo, că unul în plus nu ar trebui să fie observat. O să te învălui într-o vrajă, o iluzie simplă. Nu va dura decât câteva ore, şi sigur nu va păcăli pe nimeni cu Vedere...

Umbla din nou printre rafturi, ridicând lucruri şi punându-le înapoi până când a găsit un os de cangur australian, folosit pentru blesteme. L-a

scuturat de două ori în direcția mea, a rostit ceva scurt şi în dialect local, şi a pus osul înapoi pe raft.

– Atât? am întrebat eu.

Pew a dat din umeri.

– Pot să-ți dau și varianta cu invocații şi gesturi, dacă vrei, dar de obicei o păstrez pentru clienții care plătesc. E doar de fațadă. Când ajungi să o înțelegi, magia nu este mai mult decât putere şi intenție, indiferent de sursă. Uită-te în oglindă.

L-am ascultat şi, din nou, m-a privit cineva nou. Chipul îmi era ascuns sub o mulțime de tatuaje negre înflorite, linii groase care se întretăiau şi alcătuiau o serie de modele de origine maură veche. Împreună cu părul zburlit, noua înfățişare mă făcea complet de nerecunoscut.

– O să ai nevoie şi de altă haină, a spus Pew. Trenciul tău e un dezastru.

A ridicat o geacă uzată de piele, de culoare neagră, cu cuvintele *Doamne, dă-mi putere* scrise pe spate, din ținte de oțel.

– O poți lua pe asta.

Am încercat geaca. Îmi era puțin mare, dar, unde mergeam eu, nu conta. Mi-am luat la revedere de la Pew şi uşa locuinței s-a deschis în fața mea, dezvăluind un întuneric familiar. Am pătruns în întuneric şi am revenit imediat în zona rezidențială, la câteva minute distanță de Grota lui Caliban. Am auzit uşa închizându-se bine în urma mea şi am ştiut că dispăruse înainte ca să mă întorc şi să mă uit. Am zâmbit. Pew crezuse probabil că mă va putea vrăji cumva, dacă păstra trenciul meu. Un articol personal, îmbibat de propriul meu sânge, ar fi fost un minunat dispozitiv de atac pentru tot felul de magii. Pew l-ar fi putut folosi pentru a-mi trimite tot felul de grozăvenii. Tocmai de aceea luasem cu mine o mică asigurare, cu mult timp în urmă, sub forma unei vrăji de autodistrugere a trenciului. După ce ajungeam la o distanță perfect sigură, haina avea să se aprindă singură. Şi Pew cred că afla asta tocmai acum.

Desigur, fusesem atent să-mi transfer toate articolele utile din haină în geaca mea cea nouă, înainte să plec.

Pew era bun, dar eu eram şi mai bun.

***

Până să ajung înapoi la Grota lui Caliban, deja se formase o coadă pentru următoarea reprezentație a lui Rossignol. Nu văzusem niciodată atât de mulți goți strânşi la un loc. Haine negre şi fețe întunecate, ca o adunare de nori de ploaie. Vorbeau despre tot felul de nimicuri, umplând noaptea cu o gălăgie care trăda anticiparea şi nerăbdarea. Din când în când, cineva se apuca să scandeze numele lui Rossignol, şi o duzină de alte persoane preluau ideea şi o amplificau, până se stingea de la sine.

Vânzătorii de bilete de mişcau pe lângă coadă, bătându-se între ei, care să-i agațe primul pe întârziați, oferind bilete furate la prețuri enorme. Clienții nu lipseau. Mulțimea în creştere nu era formată numai din goți. Erau prezente şi câteva celebrități, cu propriul lor anturaj şi înconjurate de gură-cască. Puteai recunoaşte întotdeauna celebritățile după felul în care îşi roteau neîncetat capul înainte şi înapoi, în căutarea fotografilor. La urma urmei, ce rost avea să te duci la un eveniment monden dacă nu erai văzut acolo?

Coada se întindea până în josul străzii, dar asta nu mă deranja. M-am dus direct în față şi m-am înfipt acolo de parcă era locul meu. Nimeni nu m-a deranjat. Ați fi uimiți să vedeți ce avantaje ai dacă emani încredere şi te

uiți feroce la oricine pare gata să-ți pună întrebări despre prezența ta acolo. Unul dintre vânzătorii de bilete a fost suficient de nesimțit încât să facă nişte comentarii acide despre tatuajele mele, aşa că m-am lovit de el intenționat şi i-am sustras unul dintre cele mai bune bilete. Câteodată, îmi place să cred că sunt un mecanic al karmei.

Grota lui Caliban şi-a deschis în sfârşit uşile, şi coada s-a năpustit înainte. Familia Cavendish angajase o franchiză de securitate importantă, Neanderthalienii Iadului, care să se ocupe de uşă şi de mulțime, dar chiar şi ei aveau probleme cu presiunea exercitată de multitudinea de fani hotărâți ai lui Rossignol. Aceştia se împingeau mereu înainte, strigând şi îmbrâncindu-se, şi Neanderthalienii şi-au dat rapid seama că acesta era genul de mulțime care s-ar fi putut transforma într-o gloată furibundă dacă era oprită. Veniseră să o vadă pe Rossignol, şi nimeni nu le-ar fi putut sta în cale. Aşa că Neanderthalienii Iadului s-au mulțumit să ia biletele şi să-i lase pe oameni să intre. Le-aş fi dat ordine stricte să percheziționeze pe toată lumea, dar era clar că orice încercare de a-i încetini acum pe fani ar fi putut provoca o revoltă. Fanii erau aproape de țelul lor, de eroina lor, şi erau înfometați.

În interiorul clubului, toate mesele şi scaunele fuseseră scoase pentru a crea un spațiu mare în fața scenei înălțate, din capătul îndepărtat al încăperii. Mulțimea l-a umplut, pălăvrăgind entuziasmată, şi într-o clipă, de la un perete la altul, era o mare de oameni. M-am lăsat dus de val şi până la urmă am ajuns exact în fața scenei, cu coatele strânse pe lângă trup şi cu respirația fierbinte şi greoaie a cuiva în ceafă. În club era deja groaznic de cald, transpiram puternic cu toții, şi m-am uitat cu jind către bar, cu personalul său suplimentar, dar mi-ar fi luat o veşnicie să-mi croiesc drum prin mulțimea aceea. Nimeni altcineva nu părea interesat de bar. Mulțimii nu îi păsa decât de Rossignol. Diva întunericului.

În club erau mult prea mulți oameni, strânşi ca sardelele. Nu mă surprindea. Cei doi Cavendish nu mi se păruseră genul de persoane cărora să le pese de lucruri ca măsurile de siguranță şi degajarea ieşirilor de incendiu. Nu atunci când puteau câştiga bani frumoşi.

În lumina unui singur reflector strălucitor, o pasăre stilizată uriaşă, de culoare neagră (probabil ideea cuiva despre o privighetoare) acoperea majoritatea peretelui din spatele scenei. Arăta amenințătoare, sălbatică, de rău augur. M-am uitat în jur şi am văzut modelul peste tot, pe tricourile, gecile, tatuajele şi totemurile de argint de pe lanțurile de argint ale fanilor. Le-am văzut şi pe celebrități, prinse în mulțime ca oricine altcineva, persoanele care le însoțeau străduindu-se să formeze cercuri de protecție în jurul lor. Nu erau propagatori sau instigatori adevărați, dar puteam vedea câte o persoană faimoasă ici şi colo. Sebastian Sclipire-de-Mormânt, Protagonistul Fracturat. Izbăvire Wilde, consultant de modă al Zânelor. Şi Sandra Ocazie, Necromantul. Şi la vedere era şi supergrupul Nazgul, în prezent în turneu de revenire în Zona Întunecată, cu noul lor solist vocal. Păreau la fel de agitați şi de entuziasmați ca toți ceilalți.

Şi totuşi, cu tot entuziasmul şi cu toată pasiunea din aer, atmosfera generală era clar nesănătoasă. Anticiparea era nepotrivită, ca foamea animalelor care aşteaptă ora de masă. Aerul fierbinte şi transpirat îți dădea sentimentul că asişti la un accident rutier şi aştepți ca răniții să fie scoşi afară. Oamenii ăştia nu veniseră numai ca să audă pe cineva cântând - aceasta era o adunare care pulsa de dorința morții, simțită la nivel erotic.

Starea era magică. Magie neagră, reverențioasă, din toate locurile ascunse ale inimii.

Mulțimea începuse să se potolească, scandările stingându-se, în timp ce anticiparea creştea. Nici măcar eu nu eram imun la ea. Ceva avea să se întâmple, şi o puteam simți cu toții. Ceva măreț, ceva neobişnuit, ceva ce doream atât de fierbinte. Aveam nevoie de el. Şi, dacă acel ceva avea să fie bun sau rău, nu mai conta. Eram o congregație, celebrând-o pe zeița noastră. Mulțimea a tăcut dintr-odată, şi toate privirile s-au ațintit asupra scenei, goală, cu excepția instrumentelor şi a suporturilor pentru microfoane, care aşteptau. Aşteptau, aşteptau, şi acum respiram cu toții la unison, ca o creatură mare şi înfometată, ca nişte lemingi mari atraşi de marginea unei stânci de ceva pe care nu îl puteau denumi.

Trupa lui Rossignol a apărut alergând pe scenă, zâmbind şi făcând cu mâna, şi mulțimea a înnebunit, fluturându-şi mâinile, încurajând şi dând din picioare. Muzicanții au luat instrumentele care îi aşteptau şi au început să cânte. Fără introducere, fără încălzire, aşa, direct. Ian Auger, tehnicianul cel vesel şi cocoşat, cânta la tobe. Şi la bas şi la pian. Erau trei Ian. Mi se părea că e posibil să fi spus asta mai demult. Apoi a apărut un cvartet de cântărețe, îmbrăcate în costume de can-can demodate, cu părul prins sus, frumoase şi strălucitoare, cu buze de un roşu aprins şi ochi sclipitori. S-au alăturat instrumentiştilor, într-o armonie sonoră perfectă, acompaniind muzica, bătând din picioare şi scuturându-şi volanele, anunțând o furtună. Şi, când a apărut Rossignol, urletele mulțimii aproape că au acoperit sunetul instrumentelor. Purta o rochie neagră scurtă, cu mănuşi lungi de seară, de culoare neagră, care îi făceau pielea palidă să arate şi mai cadaverică. Gura îi era dată cu negru, şi la fel îi erau ochii, aşa că părea o fotografie veche, în alb şi negru. Era desculță, cu unghiile de la picioare date cu ojă neagră.

A prins microfonul din mijlocul scenei cu ambele mâini şi s-a agățat de el de parcă era singurul lucru care o susținea. Pe durata spectacolului, nu i-a dat decât rareori drumul, atunci când îşi aprindea câte o țigară. Nu s-a mişcat din loc, cu buzele lipite de microfon, ca o iubită, unduindu-se într-o parte şi într-alta. Avea o țigară în colțul gurii când a intrat pe scenă şi a fumat-o între melodii şi, uneori, chiar în timp ce cânta.

Cântecele pe care le oferea mulțimii erau creațiile ei. „Învinşii binecuvântați", „Toți oamenii drăguți" şi „Trandafirii negri". Melodia era puternică şi frumoasă, cântată bine, cu profesionalism, dar nimic din toate astea nu conta. Era vocea ei, vocea ei plină de suferință care tăia publicul ca un cuțit. Cânta despre iubiri pierdute şi şanse ultime, despre vieți mărunte în odăi strâmte, despre vise trădate şi corupte, şi o făcea cu atâta convingere, de parcă fusese acolo, de parcă ea cunoscuse toată durerea posibilă, toate întunecimile sufletului omenesc, toată speranța care conta cu atât mai mult cu cât ştia că nu este reală, că nu avea să ajute. Şi tot abandonul şi toate durerile sufleteşti de pe pământ îi umpleau vocea şi aduceau în puterea ei pe toți cei care o ascultau.

Multe chipuri erau înlăcrimate, chiar şi al meu. Rossignol mă impresionase şi pe mine. Nu mai auzisem, nu mai simțisem nimic asemănător cu cântecele ei, cu vocea ei. În Zona Întunecată e mereu ora trei dimineața, ora lungă şi întunecată a sufletului - dar numai Rossingol o putea exprima în cuvinte.

Şi totuşi, în ciuda a ceea ce simțeam sau a ceea ce mă făcea ea să simt, nu mi-am pierdut de tot controlul. Poate pentru că sunt mai obişnuit cu

întunericul decât majoritatea oamenilor sau poate pentru că aveam o treabă de făcut. M-am forțat să-mi iau privirea de la Rossignol, mi-am băgat mâna în buzunarul gecii şi am scos un medalion cu efigie. Trebuia să strălucească puternic în prezența influențelor magice, dar, când l-am ridicat cu fața către Rossignol, nu s-a întâmplat nimic. Aşadar, Rossignol nu fusese vrăjită sau posedată sau influențată magic. Ceea ce făcea venea de la ea şi de la vocea ei.

Publicul era fermecat, liniştit şi fascinat şi tăcut, sorbind-o pe diva lui din ochi şi din urechi, afundându-se în emoții atât de ascuțite şi de melancolice şi de apăsătoare, că nu mai puteau face altceva decât să stea acolo şi să le absoarbă. Nu mai puteau decât să o aplaude între cântece. Cei trei Ian Augeri şi cvartetul de cântărețe acompaniatoare păreau obosiți şi traşi, cu fețele ude de sudoare în timp ce se străduiau să țină pasul cu Rossignol, dar mulțimea nu avea ochi decât pentru ea. Se ținea de suportul microfonului de parcă era un cordon al vieții, fumând țigară după țigară, interpretând un cântec după altul, de parcă numai pentru asta trăia.

Şi apoi, în momentul în care s-a oprit, la finalul unui cântec, ca să-şi aprindă o altă țigară, un bărbat nu prea departe de mine s-a apropiat de marginea scenei, un bărbat care se uitase plin de adorație la Rossignol încă de când apăruse pe scenă, i-a zâmbit în timp ce lacrimile îi curgeau încă pe obraji şi a scos un pistol. Vedeam ce se întâmplă, dar orice încercare de a opri totul ar fi fost sortită eşecului. Nu am putut decât să mă uit cum bărbatul şi-a dus pistolul la tâmplă şi şi-a zburat creierii. Pe picioarele goale ale lui Rossignol.

La auzul împuşcăturii, cei trei Ian Augeri şi-au ridicat rapid privirea. Cântărețele din fundal s-au lipit una de alta, cu ochii şi gurile căscate. Rossignol se uita fără nici o expresie la bărbatul mort. Era încă acolo, pentru că apăsarea mulțimii nu îl lăsa să cadă, deşi jumătate din cap îi lipsea. Şi, în tăcerea plină de ecouri, mulțimea şi-a revenit încet. De parcă fuseseră treziți brusc dintr-un vis adânc şi întunecat, unde toți se îndreptau, plutind, către... ceva. Ştiam pentru că şi eu simțisem asta. O parte din mine a recunoscut-o.

Şi apoi mulțimea a înnebunit. Au început cu toții să țipe, să strige şi să urle de şoc sau mânie şi s-au năpustit cu hotărâre *înainte*. Vroiau, trebuiau să ajungă pe scenă, la *ea*. Se luptau unii cu ceilalți, folosindu-şi mâinile şi coatele, mârâind ca animalele. Oamenii erau zdrobiți, târâți pe jos şi călcați în picioare. Cei care erau chiar lângă bărbatul mort l-au sfâşiat în bucăți, membru cu membru, împrăştiind bucățile însângerate printre ei ca nişte ofrande de sacrificiu. Mulțimea degaja un sentiment groaznic de... celebrare. De parcă asta era ceea ce aşteptau, chiar dacă nu ştiuseră până atunci.

Deja sărisem pe scenă şi mă ferisem din calea lor. Rossignol şi-a revenit, s-a întors şi a fugit de pe scenă. Mulțimea a văzut-o dispărând şi a urlat de mânie şi nemulțumire. Au început să se cațere pe scenă. Cântărețele acompaniatoare s-au repezit către marginea scenei şi au început să-i lovească cu putere pe cei care vroiau să urce. Cei trei Ian Augeri s-au apropiat şi le-au susținut pe cântărețe cu lovituri puternice de pumn. Dar erau atât de puțini, şi mulțimea era aşa de numeroasă, şi aşa de hotărâtă. Neanderthalienii Iadului şi-au croit drum prin mulțime din spate, lovindu-i pe oameni şi aruncându-i către ieşire, fie că vroiau să meargă, fie că nu. M-am luat după Rossignol. Unul dintre cei trei Ian Augeri a vrut să mă înşface, dar aveam prea multă experiență în a mă feri de mâinile neprietenoase. M-

am îndreptat către culise, în timp ce primul val de oameni trecea marginea, fierbând.

***

În culise, nimeni nu a încercat să mă oprească. Toți cei de acolo aveau propriile lor probleme, şi, din nou, odată ce am degajat încredere şi am arătat că am un scop şi dreptul de a fi acolo, nimeni nu mi-a dat nici o atenție. I-am văzut pe cei doi magicieni-luptători venind şi m-am ascuns după o uşă laterală. M-au depăşit în grabă, scântei negre trosnind deja în jurul pumnilor lor, pe măsură ce se pregăteau de un soi de măcel magic. Ar fi trebuit să poată ține la distantă mulțimea, presupunând că Sclipire-de-Mormânt şi Ocazie nu se implicau. Dacă o făceau, ar fi putut avea loc neplăceri serioase. Am aşteptam până am fost sigur că magicienii au plecat şi apoi m-am îndreptat către cabina lui Rossignol.

Era singură, din nou, cu spatele la oglindă, de data asta. Ochii îi erau sălbatici, defocalizați, în timp ce se străduia să accepte ceea ce tocmai se întâmplase. Încerca să şteargă sângele şi mizeria de pe picioarele ei goale cu un prosop mic. Şi, cu toate că era afectată, mi se părea că nu o văzusem niciodată mai vie. Şi-a ridicat brusc privirea, în momentul în care am intrat şi am închis uşa după mine.

– Ieşi afară! Ieşi afară de aici!

– E în regulă, Ross, am spus eu, repede. Nu sunt un fan.

M-am concentrat şi am făcut să dispară vraja făcută de Pew. În fond, era una mică. Rossignol m-a recunoscut în momentul în care tatuajele mi-au dispărut de pe față şi s-a prăbuşit, obosită.

– Slavă Domnului. Aveam nevoie de un chip prietenos.

A început brusc să tremure, din toate încheieturile, pe măsură ce şocul o cuprindea. Mi-am scos geaca de piele şi i-am aşezat-o uşor pe umeri. M-a prins de mâini, strângându-mă tare, de parcă vroia să ia o parte din forța şi căldura mea în ea, şi apoi mi s-a aruncat în brațe, ținându-se de mine ca o femeie care se îneacă, cu fața plină de lacrimi lipită de pieptul meu. Am ținut-o şi am liniştit-o cât puteam. Cu totii avem nevoie de puțină mângâiere din partea unui semen, din când în când. Într-un sfârşit, mi-a dat drumul, şi eu am făcut la fel. Am îngenuncheat, am ridicat prosopul şi am şters ultimele urme de sânge de pe picioarele ei, ca să-i las timp să se reculeagă. Până să termin şi să caut un loc unde să arunc prosopul, părea că se calmase puțin.

M-am ridicat, m-am aşezat pe masa de toaletă şi am lăsat prosopul să cadă lângă mine.

– S-a mai întâmplat aşa ceva până acum, Ross?

– Nu. Niciodată. Adică, au fost zvonuri, dar... nu. Niciodată chiar în fața mea.

– Îl cunoşteai pe tip?

– Nu! Nu îl mai văzusem până atunci! Nu mă amestec cu... publicul meu. Familia Cavendish nu este de acord. Face parte din construirea imaginii, a misticii, spun ei. Nu am dat niciodată crezare zvonurilor... Credeam că e doar publicitate, poveşti inventate de familia Cavendish, ca să creeze frenezie... Nu mi-am închipuit niciodată...

– De parcă am face vreodată aşa ceva, dragă Rossignol, a spus o voce rece şi familiară din spatele meu.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors, şi în uşa cabinei erau domnul şi doamna Cavendish. Înalți şi aristocratici, şi de două ori mai aroganți. S-au

strecurat înăuntru ca două păsări mari de rău augur, ignorând-o pe proprietatea lor, Rossignol, ca să se uite la mine cu o privire rece şi gânditoare.

– Pari foarte sănătos, domnule Taylor, a spus bărbatul. Nu-i aşa, doamnă Cavendish?

– Ba da, domnule Cavendish. Chiar plezneşte de sănătate.

- Poate că unele dintre poveştile despre tine sunt totuşi adevărate, domnule Taylor.

Am zâmbit şi nu le-am răspuns. Lasă-i să se întrebe. Îmi sporea reputaţia.

– Credeam că ţi-ai învăţat lecţia, domnule Taylor, a spus femeia.

– Mă tem că nu, am spus eu. Învăţ cam greu.

– Atunci va trebui să încercăm ceva şi mai dur, a spus bărbatul. Nu-i aşa, doamnă Cavendish?

Rossignol se uita de la unul la altul, confuză.

– Vă cunoaşteţi?

– Desigur, a spus bărbatul. Toţi cei din Zona Întunecată ne caută, până la urmă. Nu-ţi face griji, draga mea. Şi, mai ales, nu-ţi bate capul cu incidentul nefericit din timpul spectacolului. Doamna Cavendish şi cu mine ne vom ocupa de tot. Lasă-ne pe noi să ne facem griji în locul tău. Pentru asta ne dai 40%.

– *Cââârttt*? am spus eu, clar enervat.

– Profesionalismul nostru câştigat cu atâta efort nu este ieftin, domnule Taylor, a spus femeia. Nu că asta ar trebui să te privească. Nu-i aşa, dragă Rossignol?

A părut că se micşorează sub privirile lor şi a pus capul în pământ, ca un copil certat.

– Ba da, a spus ea, cu o voce de-abia auzită. Aşa este.

– Ce se întâmplă în club? am întrebat eu.

– Clubul este evacuat, a spus bărbatul. E aşa de păcat că spectacolul a trebuit să fie întrerupt, dar am specificat clar că preţul biletelor nu va fi returnat sub nici o formă.

– Sunt sigură că se vor întoarce, pentru următoarea reprezentaţie, a spus femeia. Toţi sunt atât de disperaţi să o audă pe Rossignol cântând.

– Vreţi să o puneţi să cânte din nou, după tot ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Desigur, a spus bărbatul. Spectacolul trebuje să continue. Şi draga noastră Rossignol trăieşte doar ca să cânte. Nu-i aşa, copilă dulce?

– Ba da, a spus Rossignol, uitându-se încă în podea. Trăiesc ca să cânt.

– Mor oameni! am spus eu, tare, încercând să obţin o reacţie din partea ei. Nu numai aici, nu numai acum. Aceasta este doar cea mai recentă sinucidere, şi cea mai vizibilă. Oamenii îşi iau viaţa auzind ce cântă Rossignol!

– Zvonuri, a spus femeia. Speculaţii. Simplă trăncăneală.

– Şi fanatici vor exista mereu, a spus bărbatul. Suflete tulburate, care se apropie prea mult de flacăra care îi atrage. Nu-ţi face griji, dragă Rossignol. Clubul va fi eliberat în curând, şi se vor face pregătiri pentru următoarea ta reprezentaţie. Vom aduce securitate suplimentară şi vom lua toate precauţiile necesare pentru a-ţi garanta siguranţa. Lasă totul în seama noastră.

– Bine, a spus Rossignol.

Vocea îi era gravă acum, aproape pe jumătate adormită. Prezența celor doi Cavendish fusese suficientă pentru a o aduce în aceeaşi stare inertă în care o găsisem prima dată. Nu mai avea rost să vorbesc cu ea. Aşa că am dat din umeri în mintea mea şi am luat geaca de pe spatele ei. Nu a reacționat. Am pus-o pe mine şi familia Cavendish s-a dat înapoi, aşteptând să-mi iau tălpăşița. M-am îndreptat către uşă de parcă eu alesesem asta şi cei doi Cavendish s-au dat uşor în lături, ca să mă lase să trec. Aproape că ieşisem din cameră când vocea lui Rossignol m-a oprit. M-am întors cu fața către ea. Îşi ridicase din nou capul şi vocea îi era liniştită, dar hotărâtă.

– John, află ce se întâmplă. Trebuie să ştiu adevărul. Fă asta pentru mine. Te rog.

– Sigur, am spus eu. Doar mă ocup cu salvarea domnişoarelor la ananghie.

ŞASE - La naiba cu toate ştirile

Orice musafir înțelept ştie că nu e bine să stea într-un loc mai mult decât este de dorit. Mai ales dacă este un musafir nepoftit şi gazdele îi vor capul pe tavă. Aşa că m-am retras încet, amestecându-mă neobservat în haosul general şi în isteria din spatele scenei şi am ieşit printr-o uşă din spate, nepăzită. Aleea era surprinzător de curată, ca să nu mai spun bine luminată, deşi am surprins şase maimuțe de la curățenie prinse într-un joc de zaruri înfocat. Mi-am cerut scuze şi am trecut în grabă pe lângă ele. Maimuțele pot deveni foarte afurisite dacă le strici norocul.

M-am dus dincolo de colțul clubului şi m-am uitat de-a lungul aleii laterale care conducea înapoi în strada principală. Era goală, pentru moment, dar de pe stradă se auzea zgomotul de necazuri şi de încăierare. Am înaintat cu atenție, aruncând priviri furişe peste umăr, până am ajuns în partea din față a Grotei lui Caliban. Cineva deja distrusese stâlpul de iluminat de acolo, aşa că am privit din umbră cum dezordinea începea să pună stăpânire pe zona de la ieşirea din clubul de noapte.

În fața Grotei lui Caliban, tulburarea maselor gălăgioase şi foarte mânioase începuse să se transforme într-un adevărat scandal. Publicul dat afară era foarte nervos şi deranjat de faptul că nu fusese lăsat să urmărească spectacolul până la sfârşit, şi chiar şi mai indispus din cauza politicii *fără rambursări* a conducerii. Câțiva oameni din mulțime, printre care şi celebritățile, nu erau obişnuiți cu astfel de tratamente categorice, şi mulți îşi manifestaseră nemulțumirea distrugând partea frontală a clubului. Ferestrele erau sparte, plintele sfărâmate şi tot ceea ce era fragil a fost făcut fărâmițe, peste tot pe trotuar. Personalul de securitate, depăşit ca număr, s-a retras în club şi a încuiat uşile principale. Mulțimea tot mai furioasă a considerat că e o provocare şi s-a apucat să spargă uşile. Câțiva au ridicat chiar câteva blocuri de piatră, cu intenția de a le folosi ca proiectile sau berbeci.

S-a format şi o altă mulțime, mai numeroasă, care o privea pe prima. Distracția gratuită a fost mereu foarte apreciată în Zona Întunecată, mai ales atunci când implică violență şi şanse de schilodire. La aflarea motivului revoltei, unii dintre nou-veniți şi-au exprimat solidaritatea alăturându-li-se, şi curând o armată de chipuri mânioase ataca partea din față a Grotei lui

Caliban cu tot ceea ce le cădea în mână. Şi e surprinzător de cât de multe lucruri distrugătoare te poţi folosi în Zona Întunecată în astfel de situaţii.

Zgomotul motocicletelor turate la maxim a anunţat sosirea întăririlor de securitate. Marginile exterioare ale mulţimii uriaşe şi clocotitoare s-au întors şi au văzut aproape o sută de Neanderthalieni ai Iadului oprindu-se pe motocicletele lor, făcute manual şi cu tehnologie minimă. S-au dat jos rapid şi s-au năpustit înainte, scoţând urlete de bătălie monosilabice şi agitând ameninţător tot felul de arme necomplicate. Mulţimea s-a pregătit să îi înfrunte, bucuroasă şi dornică să-şi reverse furia asupra unor ţinte vii. Cele două părţi s-au ciocnit cu fervoare egală, şi jumătate din stradă a devenit rapid zonă de război, corpurile zburând în toate părţile şi sângele curgând în valuri în canale. Privitorii s-au retras la o distanţă sigură şi i-au huiduit pe nou-sosiţii care le stricaseră distracţia.

Am considerat că e momentul potrivit ca să dispar, mai ales că atenţia celor doi Cavendish era îndreptată asupra problemelor mai urgente. Am ocolit mulţimea înfierbântată, refuzând cu fermitate toate invitaţiile de a mă implica şi m-am îndreptat, din nou către centrul de afaceri din zona rezidenţială. Îmi adusesem aminte de altcineva de la care puteam primi nişte răspunsuri. Atunci când ai îndoieli, du-te la cei care ştiu totul, chiar dacă nu pot dovedi nimic. Şi anume, la ziarişti, la redactorii rubricii de bârfe şi la toţi ceilalţi angajaţi băgăreţi ai *Night Times*, ziarul propriu al Zonei Întunecate.

***

Nu mi-a luat multă vreme să ajung la Victoria House, edificiul acela mare şi confortabil care găzduia *Night Times*. Era o clădire masivă şi impozantă pentru că aşa trebuia. Dincolo de zidurile cenuşii şi grele de piatră, ziarul era scris, editat, publicat, imprimat şi distribuit în fiecare zi, totul sub supravegherea remarcabilului său proprietar şi redactor-şef, Julien Advent. Legendarul Aventurier Victorian în persoană. Advent trebuia să ţină totul la un loc pentru că aceasta era singura modalitate de a garanta siguranţa şi independenţa ziarului. M-am oprit în faţa uşii de la intrare ca să mă uit la balaurii care îmi aruncau priviri sarcastice de pe acoperiş. Unul dintre ei se scărpina apatic, dar, în rest, nu mi-au acordat atenţie. Am luat-o ca pe un semn bun. Balaurii au fost întotdeauna primii care să-ţi arate că ziarul nu te place, şi unii dintre ei aveau scopuri ciudate şi nu se sfiiau deloc atunci când era vorba să te înveţe minte.

Night Tunes se mândrise întotdeauna cu faptul că spunea numai şi numai adevărul, în totalitatea sa, şi toate bârfele permise. Acest lucru nu le-a prea convenit instigatorilor şi propagatorilor din Zona Întunecată, cei mulţi şi puternici, şi au încercat fiecare, în decursul timpului, să desfiinţeze ziarul prin magie, forţă fizică, presiune politică şi de afaceri. Dar *Night Times* nu a cedat, avea acum o vechime de peste două secole, şi era la fel de hotărât să transmită publicului larg unde erau îngropate secretele. Câteodată, la propriu. Ziarul avea un număr aproape egal de prieteni şi de duşmani. Ultima dată când un biet suflet a încercat să oprească difuzarea *Night Times*, trimiţând o mică armată de bătăuşi să-i intimideze pe vânzători, Surorile cele Mici ale Ferăstrăului Imaculat cu Lanţ îşi făcuseră una dintre rarele lor apariţii în public ca să se ocupe de problemă şi i-au terminat pe bătăuşi în asemenea hal, că a trebuit să treacă trei zile până când apa din canale să se limpezească din nou.

M-am apropiat de uşa de la intrare cu mare atenţie, gata să mă feresc şi să fug în orice clipă. De obicei, eram binevenit la *Night Times*, dar asta nu

însemna că trebuia să renunț la precauții. Victoria House avea nişte apărători magice de calibru greu, atât de complexe şi de afurisite, că ar fi pus în umbră apărătorile celor doi Cavendish. Straturile se depuseseră de-a lungul a două sute de ani, ca o ceapă otrăvită. O vrajă de evitare subsonică îi ținea pe toți oamenii care nu erau pe lista aprobată sau nu aveau treburi acolo la o distanță considerabilă. Nu spun că nu aş fi putut intra dacă ar fi trebuit, dar cred că ar fi fost nevoie de un pistol la ceafă ca să mă convingă să încerc. Ultima dată când un idiot a încercat să bage o bombă în Victoria House, apărătorile l-au transformat în ceva. Nimeni nu ştia sigur în ce, căci nu-l puteai privi mai mult de o clipă sau două fără să dai afară tot ce ai mâncat vreodată, inclusiv în viețile anterioare. Mi s-a spus că el - sau mai degrabă arătarea - lucrează acum în canalizare, şi că populația de şobolani s-a redus foarte mult.

Am împins uşa de la intrare şi aceasta s-a deschis în fața mea. Eram încordat, dar apoi m-am relaxat, când am văzut că nu mi se întâmplă nimic groaznic. Mi-am numărat oricum degetele, şi apoi am pătruns în hol, zâmbind de parcă nu aveam nici o grijă sau nici un secret vinovat. E important să păstrezi aparențele, mai ales în fața ziariştilor. Era un hol larg, care permitea un atac din toate părțile, şi recepționera stătea într-o cabină de sticlă blindată, înconjurată de un pentaclu cu linii albastre, care străluceau slab. Mulți spuneau şi majoritatea credeau că puteai detona întreaga clădire şi recepționera n-ar fi pățit nimic.

Bătrâna şi-a lăsat croşetatul când m-a văzut venind, m-a studiat pe deasupra ochelarilor ei de bunicuță şi mi-a zâmbit dulce. Mulți vedeau în ea o persoană drăguță, în vârstă, dar eu ştiam că acele de croşetat erau făcute din femururi umane şi că, dacă zâmbea suficient de larg, puteai vedea că dinții îi erau extrem de ascuțiți.

– O, bună ziua, domnule Taylor. Îmi pare bine să te revăd. Arăți neschimbat. Dacă nu mă înşel, ai venit să schimbi vreo două vorbulițe cu patronul?

– Aşa este, Janet. Poți, te rog, să-l suni pe Julien şi să vezi dacă mă poate primi?

– O, nu e nevoie să fac asta, micuțule nemernic. Veştile despre noile tale aventuri au ajuns deja la urechea domnului Advent, şi este foarte nerăbdător să afle toate detaliile de la tine, cât timp nu ți s-au şters din minte.

A scuturat din capul ei mare şi încărunțit şi a scos un țâțâit trist.

– Eşti un băiat aşa de neascultător, domnule Taylor, mereu te bagi în necazuri.

Am zâmbit şi am încuviințat, deşi nu eram deloc sigur despre ce vorbea. Doar nu aflase Julien deja despre rolul jucat de mine în distrugerea Prometheus Inc.? Janet a apăsat pe butonul ascuns care deschidea uşile liftului din capătul holului. Era singura care putea deschide uşile din partea asta, şi îşi lua responsabilitatea foarte în serios. Unii spuneau că nu-şi părăsea niciodată cabina. Cu siguranță, nimeni altcineva nu fusese văzut în locul ei. Am traversat holul, fără să mă grăbesc, ca să nu par prea nerăbdător, şi am intrat în liftul care mă aştepta. Uşile de oțel s-au închis fără zgomot şi am apăsat pe butonul pentru etajul superior.

La etajul superior era redacția. Mai fusesem acolo de multe ori, suficient cât apariția mea neaşteptată să nu provoace panică. Adunasem informații pentru redactorul-şef, pe când eram mai tânăr, înainte să trebuiască să părăsesc Zona Întunecată în grabă. Darul meu de a găsi lucruri s-a dovedit a

fi foarte util atunci când Julien Advent trebuia să dea de urma martorilor sau a oamenilor care se ascundeau. Nu făcusem nimic pentru el recent, dar îmi era încă dator cu câteva favoruri... Nu că i-aş fi forțat mâna. În trecut, am fost mereu atent să păstrez relația noastră strict la nivel de afaceri, pentru că marele Aventurier Victorian fusese întotdeauna un om extrem de onest, de o moralitate ireproşabilă, şi astfel de oameni m-au tulburat întotdeauna. Tind să nu fie de acord cu cei ca mine, odată ce ajung să mă cunoască.

Nu am fost niciodată sigur cât de multe ştia Julien despre diversele mele afaceri dubioase. Şi nu am vrut să întreb niciodată.

Uşile liftului s-au deschis cu un clinchet vesel şi eu am ieşit pe coridorul simplu şi gol care ducea la redacție. Singurele decorațiuni erau reprezentate de faimoasele foi de titlu din lunga istorie a *Night Times* închise cu atenție în spatele unor geamuri de sticlă. Majoritatea erau de dinainte ca eu să apar pe lume dar m-am uitat la câteva dintre exemplarele mai recente în timp ce mă îndreptam către spațiul de lucru. *Războiul îngerilor se încheie cu o remiză, Comoara însângerată descoperită de Beltane, Noua frică de castitate, Cine le supraveghează pe Autorități*? Şi, din scurta vreme ca ziar de scandal, *Sandra Ocazie mi-a mâncat celulele haploide*! (Julien Advent fusese în concediu în luna respectivă). M-am oprit în fața birourilor ca să citesc faimosul motto al *Night Times*, zugrăvit cu mândrie deasupra uşii.

TOATE ŞTIRILE, LA NAIBA.

Uşa masivă din oțel era acoperită cu un amestec dezordonat de rune şi sigilii gravate. Era sigilată la tot felul de niveluri, dar m-a recunoscut imediat şi s-a deschis politicoasă. Nebunia generală din interior mi-a lovit urechile ca un tunet, şi mi-am strâns toate forțele înainte de a intra de parcă aveam tot dreptul să fiu acolo. Încăperea lungă era plină de oameni, lucrând la birouri şi strigând unul la celălalt. Câțiva alergau de la un birou la altul, purtând notițe şi actualizări importante, şi chiar mai importanta cafea fierbinte care îi ajuta pe toți să se țină pe picioare. Spațiul de lucru funcționa la maxim, non-stop, în trei ture a câte opt ore, ca să fie sigur că ştie tot de îndată ce se întâmplă. Computerele nu erau oprite niciodată şi scaunele nu apucau să se răcească. Mai mulți dintre cei prezenți s-au întors în momentul în care am intrat, au zâmbit ori s-au strâmbat şi şi-au reluat munca. Nu era un loc unde să stai degeaba - toți îşi luau lucrul în serios.

Locul nu se schimbase deloc în cei cinci ani de când lipsisem. Tot în dezordine era. Birourile gemeau sub greutatea echipamentelor computerizate, a vrafurilor de cărți grele şi a accesoriilor magice şi de înaltă tehnologie. Tone de hârtie acopereau sertarele cu Intrări şi Ieşiri, şi telefoanele sunau mereu. Ecranele mereu în mişcare de pe peretele îndepărtat prezentau orele şi datele tuturor Găurilor în timp prezente în acel moment în Zona Întunecată, în timp ce o hartă mare prezenta granițele Zonei Întunecate, care se contractau şi se dilatau constant. Câte un detaliu de pe hartă sclipea şi se stingea imediat, în timp ce realitatea se rescria. Ventilatoarele din tavan, cu mişcările lor lente, făceau tot posibilul pentru a disipa fumul de țigară. Nimeni nu încercase vreodată să interzică fumatul aici - jurnalismul, în Zona Întunecată, era o meserie foarte stresantă.

Am înaintat pe culoarul central, făcându-le semn cu capul şi zâmbind fețelor familiare, majoritatea ignorându-mă. Reporterii juniori mă atingeau

uşor în timp ce alergau înainte şi înapoi, încercând să se facă auziţi între ei. O oază de linişte magică înconjura secţiunea de comunicaţii, separată de restul încăperii, unde oamenii urmăreau cele mai recente poveşti la telefon, în globuri de cristal şi efigii din ceară. M-am oprit în momentul în care băiatul care făcea munca necalificată s-a îndreptat către mine, ca un vârtej. Otto era un poltergeist tânăr şi simpatic, care se manifesta ca o trombă bine controlată. Sălta în fata mea ca o tornadă în miniatură, aruncând hârtiile pe care le purta în sertarele cu Intrări şi în mâinile care aşteptau cu o precizie nefirească.

– Bună, bună, domnule Taylor! Îmi pare bine că ai revenit printre noi. Îmi place geaca. Ai venit să-l vezi pe şef, nu-i aşa?

– Ai ghicit, Otto. E înăuntru?

– Bună întrebare, nu-i aşa? E în biroul lui, da, dar dacă e pentru tine... Stai aici, că mă strecor până acolo şi verific.

A ţâşnit către cabina de sticlă izolată fonic din capătul spaţiului de lucru, cântând frânturi de melodii. De-abia îl zăream pe Julien Advent stând în spatele biroului său de redactor-şef şi făcând ultimele retuşuri grăbite la o poveste, în timp ce corectorul se mişca frenetic în faţa lui. Julien a terminat, în sfârşit, şi corectorul a smuls paginile de pe birou şi a zbughit-o la tiparniţă. Julien şi-a ridicat privirea în momentul în care Otto s-a învălătucit în biroul lui, şi apoi s-a întors către mine.

Mi-am rotit privirea prin zona de lucru. Nimeni nu m-a privit. În ciuda lucrurilor pe care le făcusem în trecut pentru *Night Times*, nu mă considerau unul dintre ei. Nu le împărtăşeam pasiunea sfântă de a căuta ştiri. Şi, în ceea ce îi priveşte pe ziarişti, ei mereu se confruntau cu lumea întreagă. Nu-ţi puteai permite să te împrieteneşti cu cineva despre care, poate, va trebui să scrii odată un articol.

Nu tot personalul era uman. Redactorul-şef le oferea tuturor şansa de a lucra acolo. O fantomă semi-transparentă vorbea cu lumea spiritelor prin memoria unui telefon de modă veche. Doi corbi, pe nume Adevăr şi Amintire, zburau înainte şi înapoi prin încăpere. Erau obişnuiţi să stea până târziu şi lucrau ca verificatori de fapte. Un spiriduş homosexual, îmbrăcat în haine de femeie, concepea horoscoapele pentru ziua următoare. Peruca lui blondă şi ciufulită contrasta cu coarnele. Îi era probabil de ajutor faptul că era un maniac depresiv cu un umor negru. Rubrica lui era uneori supărătoare, dar niciodată plictisitoare. Mi-a făcut semn cu capul şi m-am îndreptat către el. Şi-a aranjat partea de jos a rochiei scurte, de culoare verde aprins, şi a zâmbit larg.

– Ei, John! Cine a fost neascultător? Ciudatul ăla de Walker te-a căutat aici mai devreme, şi nu era deloc încântat.

– E vreodată? am spus eu, calm. Sunt sigur că este doar o neînţelegere. Ai vreo idee de ce vrea să mă vadă redactorul-şef?

– Nu a zis, dar el nu zice niciodată. Ce-ai mai făcut?

– Oh, una, alta. Ceva preziceri de viitor interesante?

- Spune-mi tu, dragule. Eu doar lucrez aici.

Am râs împreună şi apoi s-a întors la rubrica lui, punând laolaltă ceva cu adevărat supărător pentru Fecioare, pe ziua de mâine. M-am îndreptat către cabina redactorului-şef, cât de lent puteam, fără să pară că o fac intenţionat. Nu ştiam ce ştia Julien sau ce credea că ştie, dar nu aveam nici o intenţie să-i spun ceva ce nu era obligatoriu. Cunoaşterea însemna putere aici, ca peste tot în Zona Întunecată. O grămadă de angajaţi se prefăceau că nu mă

observă, dar sunt obişnuit cu asta. Maşina de scris bântuită bătea ocupată la stânga mea, acționată de un jurnalist ucis acum câțiva ani, dar care nu lăsase un lucru minor, precum moartea, să-l țină din lucru. Unul dintre cei câțiva scriitori cu adevărat fantomatici de la *Night Times*.

Aproape că ajunsesem la cabina redactorului-şef, când redactorul care se ocupa de rubrica de bârfe a ziarului şi-a dat scaunul în spate, ca să-mi blocheze calea. Argus cel cu o Mie de Ochi îşi putea schimba înfățişarea. Putea fi oricine sau orice şi, astfel, se putea infiltra chiar şi la cele mai bine păzite petreceri. Vedea totul, auzea totul, şi spunea aproape totul. Avea o curiozitate nestăvilită şi nici un pic de ruşine. Numărul de amenințări cu moartea pe care le primea în fiecare săptămână depăşea numărul total primit de toți ceilalți angajați. Motiv pentru care Argus nu îşi dezvăluise adevărata formă sau identitate nimănui. Zvonurile despre complicata sa viață sexuală erau scandaloase. Pe moment, îl întruchipa pe faimosul reporter Clark Kent, jucat de Christopher Reeve în filmele cu Superman.

– Spune-mi, a zis el. E adevărat, despre Suzie Armă-de-Foc?

– Probabil, am spus eu. Pe cine se mai zice că a omorât acum?

– O, e mult mai suculent decât asta. Conform unei surse de mare încredere, drăguța de Suzie a ascuns nişte secrete cu adevărat delicioase despre familia ei...

– Nu intra pe terenul ăsta, am spus eu, tern. Dacă nu te omoară Suzie, te omor eu.

A rânjit şi s-a transformat brusc într-o copie fidelă a mea.

– Poate ar trebui să mă duc şi să o întreb eu, cu chipul tău.

L-am prins strâns de gât şi l-am ridicat de pe scaun, ca să-l pot privi de aproape, cu fața lipită de a lui. Sau, mai bine spus, de a mea.

– Nu o face, am spus eu. Nu e prea bine să fii eu, în cea mai mare parte a timpului, şi nu am chef să-mi încurci treburile.

– Pune-l jos, John, a spus Julien Advent.

M-am întors şi l-am văzut în uşa deschisă a cabinei.

- Ştii că nu-l poți ucide cu nimic inferior unui aruncător de flăcări. Şi acum treci încoace. Am ceva de vorbit cu tine.

L-am lăsat pe Argus să cadă înapoi pe scaun. A scos limba la mine şi s-a transformat într-o copie fidelă a lui Walker. Mi-am notat în minte să cumpăr un aruncător de flăcări şi m-am alăturat lui Julien. A închis bine uşa biroului în spatele meu şi mi-a făcut semn să ocup scaunul vizitatorilor. Ne-am aşezat amândoi şi ne-am uitat gânditori unul la celălalt.

– Îmi place geaca, John, a spus el, într-un sfârşit. Te schimbă.

– Asta de la un om care nu şi-a schimbat înfățişarea din secolul al XIX-lea.

Julien Advent a zâmbit şi eu i-am întors zâmbetul. Poate că nu eram prieteni, nu eram de acord unul cu celălalt, dar cumva reuşiserăm să ne înțelegem bine. Poate pentru că aveam mulți duşmani comuni.

Julien Advent era Aventurierul Victorian, cel mai mare erou al timpurilor sale. Curajos şi îndrăzneț, se luptase cu toate relele din vremea Reginei Victoria şi nu a pierdut niciodată. Era înalt şi suplu, extrem de grațios, într-un fel masculin, cu părul şi ochii negri ca smoala şi un chip palid. Frumos ca orice stea de cinema, efectul era cumva stricat de privirea lui serioasă şi de zâmbetul forțat. Julien arăta mereu ca un om care nu crede în lucruri frivole, cum ar fi distracția sau celebritățile. Purta încă îmbrăcămintea formală din alb şi negru, la modă pe vremea sa, singura pată de culoare fiind

cravata mov din jurul gâtului, fixată cu un ac de argint dat de Regina Victoria în persoană. Şi trebuia să spun, Julien arăta de departe mult mai elegant decât Piază-Rea. Julien avea stil.

Se scriseseră o grămadă de cărți şi se făcuseră o grămadă de filme şi chiar un serial de televiziune despre marele Aventurier Victorian, majoritatea dintre ele teorii conspiraționiste despre motivul dispariției sale bruşte, tocmai atunci când faima lui atinsese cote maxime, în 1888. Şi apoi a uimit pe toată lumea reapărând dintr-o Gaură în timp în Zona Întunecată, în 1966. S-a dovedit că fusese trădat de singura femeie pe care o iubise vreodată, şi care îl ademenise într-o capcană pregătită de cei mai mari duşmani ai săi, perechea aceea soț-soție malefică, cunoscută ca Măştile Crimei. Cei trei l-au atras într-o Gaură în timp pregătită de dinainte, şi apoi s-a trezit catapultat în viitor.

Fiind o persoană atât de impozantă, Julien Advent s-a restabilit rapid. S-a apucat să lucreze ca ziarist la *Night Times* şi a ajuns un investigator de renume - pe de o parte, fiindcă nu îi era frică şi nu se lăsa impresionat de nimeni, şi pe de alta, pentru că avea o reputație şi mai înfricoşătoare decât nemernicii pe care îi urmărea fără oprire. Julien combătea încă răul şi îi pedepsea pe cei vinovați - doar că o făcea într-un stil nou. A fost ajutat să se adapteze timpurilor noi de bogăția lui venită pe neaşteptate. Lăsase bani într-un cont bancar secret, atunci când dispăruse în 1888, şi minunile dobânzilor s-au tradus prin aceea că nu trebuia să-şi mai facă niciodată griji în privința banilor. Într-un final, Julien a ajuns redactor-şef şi apoi proprietarul *Night Times*, iar ziarul acesta combativ devenise conştiința oficială a Zonei Întunecate şi un ghimpe în coasta tuturor celor care erau mulțumiți de starea lucrurilor.

Cu toate acestea, cu toții citeau *Night Times*, chiar şi numai pentru a se asigura că nu se scrisese nimic despre ei.

Julien Advent era, din toate punctele de vedere, un om care reuşise pe cont propriu. Nu pornise ca erou şi aventurier. Fusese doar un chimist cercetător neînsemnat, care lucra într-un mic laborator cu un salariu modest. Dar cumva a reuşit să creeze o poțiune transformatoare, cum nu mai exista, un compus nou şi misterios, care putea debloca toate extremele secrete ale minții umane. O poțiune care îl putea face pe un om să devină bunătatea întruchipată sau răul absolut. Ar fi putut deveni un monstru, o creatură care trăia numai pentru a se desfăta cu violența şi cu viciul, dar, fiind un om bun şi plin de moralitate, Julien Advent a băut poțiunea şi a devenit un erou. Înalt şi puternic, cu mişcări rapide şi gândire ascuțită, curajos şi magnific şi extrem de galant, a ajuns cel mai remarcabil aventurier din vremea sa.

Un om atât de perfect, că ar fi de nesuportat dacă n-ar fi fost atât de fermecător. Încercase să recreeze formula de-a lungul timpului, dar nu avusese succes. Vreun ingredient necunoscut îi scăpa, vreo impuritate necunoscută dintr-una din sărurile originale... şi Julien Advent a rămas singurul de felul său.

Nu a descoperit niciodată ce se întâmplase cu Măştile Crimei. Cuplul acela teribil, soț-soție, care se ocupa de toate crimele organizate din Zona Întunecată victoriană, cu fețele ascunse sub măşti de piele roşie, dispăruse... Din ei rămăsese doar o notă de subsol în istorie. Erau ținuți minte doar ca principalii adversari ai legendarului Aventurier Victorian. Unii spuneau că progresul a schimbat Londra şi Zona Întunecată atât de repede, că nu au

putut ține pasul sau că au fost distruşi de alții de felul lor. Iar alții spuneau că îmbătrâniseră şi se plictisiseră şi o lăsaseră mai moale, şi că lupii mai tineri îi terminaseră. Julien încercase să afle care le fusese soarta, folosindu-se de toate resursele considerabile ale *Night Times*, dar Măştile Crimei se pierduseră în cețurile istoriei şi legendei.

Femeia care îl trădase pe Julien nu ajunsese nici măcar să fie o legendă, numele fiindu-i dat uitării. Julien obişnuia să spună că aceasta era cea mai bună pedeapsă la care s-ar fi putut gândi pentru ea. Altfel, nu o pomenea deloc.

Şi acum stătea în spatele biroului său de redactor-şef, studiindu-mă atent cu ochii lui negri şi cu zâmbetul lui sardonic. Julien era încă un om care vedea lumea numai în alb şi negru, şi, în ciuda experienței sale de viață în Zona Întunecată actuală, tot nu suporta tonurile de gri. Ca urmare, nu era prea sigur cum să mă ia.

– Scriu un articol despre căderile de curent din ultima vreme, a spus el, brusc. Nu ştii nimic despre ele, bănuiesc.

– Bănuieşti bine.

– Şi apariția lui Walker aici, căutându-te, numai foc şi pară, nu este decât o coincidență.

- N-aş fi putut zice mai bine, Julien. Sunt prins cu un caz nou pe moment, investighez familia Cavendish.

Julien s-a încruntat puțin.

– A, da, domnul şi doamna Cavendish, secretoşii. O pereche afurisită, deşi, cumva, mereu apărați de lege. În ciuda influenței lor de netăgăduit în Zona Întunecată, nu am decât zvonuri şi bârfe lipsite de substanță. Probabil că e timpul să scriu un alt articol despre ei, doar ca să văd în ce mizerii s-au mai băgat. Nu m-au dat în judecată de o veşnicie. Dar nu schimba subiectul, John. De ce te caută Walker?

– Nu mă întreba pe mine, am spus eu, emanând sinceritate. Walker mă caută mereu pentru ceva, ştii asta. O să-i spui că am fost aici?

Julien a râs.

– Nici vorbă. Îmi este mai nesuferit decât tine. Omul ăsta are prea multă putere şi prea puțină inteligență în exercitarea ei. Cred sincer că nu se ghidează după nici un fel de indicator moral. Într-una din zilele astea o să găsesc vreo dovadă incriminatoare, şi apoi o să scot o ediție specială numai despre el. L-am întrebat dacă ştie ce a provocat penele de curent, dar nu mi-a spus nimic. Ştie mai multe decât zice... dar în fond, asta se întâmplă mereu.

– Cât de grave au fost penele de curent? am întrebat eu, precaut.

– Grave. Aproape jumătate din Zona Întunecată a raportat întreruperi de curent, unele dintre ele dezastruoase. Pagube de milioane de lire şi afaceri pierdute, şi mii de răniți. Nu s-a confirmat nici un deces până acum, dar primim încontinuu rapoarte noi. Oricine este responsabil de asta a ştiut unde să lovească Zona Întunecată. Noi nu am fost afectați, desigur. Victoria House are propriul său generator. Face parte din independența ziarului. Ai fost văzut la Prometheus Inc., John, chiar înainte să explodeze.

Am dat din umeri.

- Se zvonise că fusese sabotată, şi am fost chemat în calitate de consultant în probleme de siguranță. Dar au amânat prea mult. Am avut noroc că am ieşit de acolo în viață.

- Şi sabotorul?

Am dat din nou din umeri.
– Nu cred că mai avem cum să aflăm.
Julien a suspinat obosit.
– Nu m-ai putut duce niciodată de nas, John.
- Ştiu, am spus eu. Dar aceasta este poziția mea oficială legat de ceea ce s-a întâmplat şi nu mi-o schimb.
M-a fixat cu privirea lui gânditoare.
– Te-aş putea forța în toate chipurile, John.
Am rânjit.
– Ai putea încerca.
Am râs amândoi încet şi apoi uşa s-a deschis brusc şi a intrat Otto, făptura lui zurlie trosnind de energie. O fotografie de opt inci pe zece inci a ieşit de undeva din el şi a aterizat pe masă, în fața lui Julien
– Îmi pare rău că vă întrerupt, domnule, dar redactorul de la imagini vrea să ştie dacă fotografia asta a lui Walker este bună pentru ediția următoare.
Julien de-abia dacă s-a uitat la ea.
– Nu. Nu arată prea perfid. Spune-i redactorului să caute prin arhivele cu poze şi să găsească ceva care să-l facă pe Walker să arate necinstit. Nu ar trebui să fie prea greu.
– Nici o problemă, şefu'.
Otto a smuls fotografia şi a ieşit din birou, trântind uşa după el.
M-am gândit că ar fi bine să-i distrag lui Julien atenția de la Prometheus Inc., aşa că i-am spus că fusesem la Grota lui Caliban când unul dintre fanii lui Rossignol s-a împuşcat chiar în fața ei. Chipul lui Julien s-a luminat imediat.
– Ai fost acolo? Ai văzut şi bătaia?
– Am văzut tot, Julien.
Şi apoi, desigur, a trebuit să mă întrețin cu unul dintre reporterii lui şi să-i spun totul, cât timp detaliile îmi erau încă proaspete în minte. Nu m-am împotrivit, pe de o parte, fiindcă trebuia să-l distrag pe Julien, şi pe de alta, pentru că urma să-i cer o favoare înainte să plec, şi vroiam să-l fac să se simtă dator. Julien a ținut mereu să-şi plătească obligațiile şi datoriile. Eu, nu. Julien a folosit interfonul pentru a chema un reporter în biroul lui, o tânără numită Annabella Peters. Am încercat să-mi ascund disconfortul. O ştiam pe Annabella, şi ea ştia mult prea multe despre mine. Publicase deja o serie de articole despre întoarcerea mea în Zona Întunecată, după o pauză de cinci ani, şi speculase foarte mult pe seama motivelor reîntoarcerii mele şi a posibilelor consecințe pentru Zona Întunecată. Unele dintre presupunerile ei fuseseră deranjant de adevărate. A dat buzna în biroul lui Julien cu un reportofon micuț gata pregătit, o tânără vioaie, îmbrăcată în haine de lână de diverse culori, cu o față lungă, un zâmbet mânzesc şi o privire ascuțită, nemiloasă. Mi-a prins mâna şi a scuturat-o cu putere.
– John Taylor! Mă bucur să te văd! Îmi face atâta plăcere să stau şi să vorbesc cu tine.
– Zău? am spus eu. În ultimul tău articol, ai spus că sunt o amenințare pentru stabilitatea întregii Zone Întunecate.
– Păi, eşti, a spus ea, natural. Ce făceai la Prometheus Inc., John?
– Am trecut de asta, am zis eu, ferm. Acum discutăm despre bătaia de la Grota lui Caliban.
– O, despre sinucidere! Da! Super, super! Creierii omului chiar s-au împrăştiat pe picioarele ei?

– Veştile rele circulă repede, am remarcat eu.

Annabella s-a aşezat în faţa mea şi a pornit reportofonul. I-am spus povestea, reducând implicarea mea cât mai mult posibil. Am sugerat, cât de mult puteam fără să pară prea evident, că eram acolo numai fiindcă făceam o investigaţie despre cei doi Cavendish, şi nu din cauza lui Rossignol. Nu discut niciodată despre cazurile mele cu ziariştii. În plus, dacă familia Cavendish apărea ca eroii negativi, mi-ar fi fost mai uşor să-i cer lui Julien favoarea aceea. Noi doi colaboraserăm în trecut la câteva cazuri care ne interesau pe amândoi, dar nu fusese niciodată uşor. Am încheiat povestea spunându-i cum am fost târât afară împreună cu restul publicului evacuat şi cum am văzut măcelul rezultat de la distanţă. Julien a încuviinţat, de parcă nu se aşteptase la nimic altceva din partea mea. Annabella a oprit reportofonul şi a zâmbit larg.

– Mulţam tare mult, John. O să iasă un articol grozav, după ce îl aduc la dimensiunea potrivită. Păcat că n-ai fost mai implicat în violenţe.

– Îmi pare rău, am spus eu. O să mă străduiesc mai tare data viitoare.

– O ultimă întrebare...

A pornit din nou reportofonul, pe furiş, şi eu m-am făcut că nu am observat.

– Am auzit nişte zvonuri, cum că Zona Întunecată a fost creată cu un anume scop, şi că asta are cumva de-a face cu adevărata natură şi identitate a mamei tale dispărute. Poţi adăuga ceva la zvonurile astea?

– Îmi pare rău, am spus eu. Nu plec niciodată urechea la bârfe. Dacă afli adevărul, să mi-l spui şi mie.

Annabella a suspinat, a închis reportofonul şi Julien a ţinut uşa deschisă pentru ea. S-a dus să scrie articolul şi Julien a închis uşa şi a revenit lângă mine.

– Nu-ţi stă în fire să fii atât de cooperant cu presa, John. Să îndrăznesc să presupun că eşti pe punctul de a-mi cere o favoare?

– Nimic care să-ţi încarce conştiinţa, Julien. Nu te-ar deranja dacă i-aş reduce la tăcere pe cei doi Cavendish, nu-i aşa?

– Nu. Sunt nişte gunoaie. Paraziţi. Corup Zona Întunecată prin simpla lor prezenţă. Ca şi Măştile Crimei, pe vremea mea, numai că fără stil. Dar sunt foarte importanţi şi foarte bogaţi, şi au extrem de multe legături. Ce te face să crezi că le poţi face rău?

– Poate că am descoperit ceva, am spus eu, atent. E legat de noua lor cântăreaţă, Rossignol. Ce-mi poţi spune despre ea?

Julien s-a gândit o clipă, după care şi-a folosit interfonul pentru a-l chema pe Argus, cel care se ocupa de rubrica de bârfe. Schimbătorul de formă a intrat în birou cu înfăţişarea lui Kylie Minogue. Îmbrăcată în haine de călugăriţă. S-a aşezat lângă mine, aranjându-şi veştmântul astfel încât să lase la vedere un picior gol şi perfect. Julien s-a uitat fix la Argus şi el s-a îndreptat şi i-a acordat atenţie.

– Scuze, şefu'.

– Rossignol, a spus Julien, şi aceasta a fost singura indicaţie de care a avut nevoie Argus.

– Păi, am auzit despre sinucideri, desigur, toată lumea a auzit, toate legate, se zice, de cântatul lui Rossignol, dar nimeni nu a adus încă vreo dovadă solidă. O vreme îndelungată am crezut cu toţii că e o scamatorie pentru publicitate. Şi, de vreme ce nu a murit încă nimeni faimos, nimeni care să conteze cu adevărat, Autorităţilor nu le pasă nici cât negru sub

unghie. Nu le pasă niciodată, până când nu sunt obligate. Dar... se zice că familia Cavendish a pariat mulți bani pe succesul lui Rossignol. Trebuie să dea lovitura. Şi încă tare. Situația lor financiară actuală este mult mai precară decât pare. Au investit o groază de bani în proprietățile din Zona Întunecată, multe dintre ele fiind distruse în timpul războiului cu îngerii. Şi, desigur, asigurarea nu acoperă intervențiile dumnezeieşti. Sau pe cele diavoleşti. Sau pe cele ale îngerilor acestora. Era scris cu litere mici. Cei doi Cavendish ar fi trebuit să se uite.

După cum stau lucrurile, Rossignol este noua lor vacă de muls şi nu-şi pot permite să dea greş cu lansarea ei pe scena muzicală. Mai ales având în vedere ce s-a întâmplat cu încercarea lor anterioară de a promova o nouă senzație în materie de muzică, Sylvia Păcat. Nu ai cum s-o ții minte, John. S-a întâmplat cât timp ai fost plecat. Sylvia Păcat urma să fie noua Stea. Avea o voce minunată, un chip de înger şi nişte sâni criminali. Putea înflăcăra o mulțime ca nimeni alta. Dar a dispărut, în circumstanțe misterioase, chiar înainte de grandiosul spectacol de lansare. Nimeni nu ştie pe unde se învârte acum. O groază de zvonuri, desigur, dar nimeni nu a mai văzut-o de peste un an.

– Ar fi putut avea totul, a spus Julien. Faimă, bani, succes. Dar ceva a făcut-o să fugă şi să se îngroape pe undeva, unde să n-o găsească nimeni. Ceea ce nu este uşor, în Zona Întunecată.

Şi acela a fost momentul în care s-a dezlănțuit iadul în spațiul de lucru. Toate alarmele de avertizare împotriva chestiilor supranaturale s-au declanşat simultan, dar era deja prea târziu. Julien şi cu mine am sărit imediat în picioare, uitându-ne prin peretele de sticlă al biroului, pentru a vedea o figură întunecată care se mişca mugind prin spațiul de lucru, aruncând la o parte birourile şi mesele, răsturnând şi distrugând din când în când echipamentele computerizate. Jurnaliştii şi ceilalți angajați s-au ascuns imediat. Adevăr şi Amintire zburau prin încăpere, țipând ascuțit. Argus s-a uitat peste umărul meu, cu ochii săi de Kylie măriți. Figura cea întunecată s-a oprit un moment, căutând ținte noi, şi atunci mi-am dat seama că era Rossignol. Arăta mică şi strânsă în rochița ei neagră, şi foarte periculoasă. Expresia de pe fața ei nu avea nimic uman. M-a văzut pe mine şi pe Julien privind, a ridicat un birou masiv de lemn şi l-a aruncat în lungul încăperii. Ne-am dat la o parte în momentul în care biroul a trecut prin sticla cabinei şi s-a izbit de peretele opus, înainte de a cădea pe podea cu o bufnitură.

Julien şi cu mine ne-am întors rapid la geamul spart. Argus s-a ascuns sub biroul redactorului-şef.

– Cum dracu' a reuşit să treacă de apărătorile noastre? a țipat Argus.

– Limbajul, te rog, a murmurat Julien, fără să se întoarcă. Un singur răspuns - cineva probabil că te-a urmărit de la club până aici, John. Ai adus-o cu tine.

– Oh, haide, Julien. Cred că aş fi observat.

– Asta nu e Rossignol, a spus Julien, ferm. Nici un om nu e atât de puternic. E un trimis, probabil de la cei doi Cavendish, ghidat de ceva pus asupra ta.

– Nimeni nu a pus nimic pe mine! am spus eu, mânios. Nimeni nu e atât de bun!

M-am căutat oricum prin buzunare, acordând o atenție specială gecii date de Pew, dar nu am găsit nimic care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Falsa Rossignol a avansat amenințător către un grup de ziarişti care

încercau să construiască o baricadă între ei şi ea, şi Julien a decis că e destul. A ieşit din birou şi s-a îndreptat direct către Rossignol. Poate că, acum, era un redactor-şef, dar nu uitase să fie erou. Am ezitat şi apoi m-am dus după el. Nu înțelegeam cum aş fi putut aduce creatura acolo, dar Julien mă făcuse să mă simt responsabil. Se pricepe la asta. Argus n-a ieşit din ascunzătoare.

Rossignol bântuia înainte şi înapoi prin spațiul de lucru, distrugând monitoare de computer cu lovituri rapide de pumnişori. Angajații alergau dintr-o parte într-alta, încercând să nu-i stea în cale. Cei care nu erau răniți. Avea o forță enormă, imposibilă, de parcă se mişca printr-o lume făcută din hârtie. Zâmbetul nu i s-a şters niciodată de pe față, şi ochii nu i-au clipit. Un jurnalist nu s-a mişcat suficient de repede şi ea l-a prins de umăr cu o mână şi l-a izbit de perete atât de tare, că am auzit cum i s-au frânt oasele. Julien aproape că ajunsese la ea. A aruncat corpul inert şi s-a întors brusc cu fața către el. L-a atacat şi Julien de-abia s-a ferit de o lovitură care i-ar fi smuls capul de pe umeri. Julien a făcut câțiva paşi înainte şi a lovit-o drept în bărbie, dar capul ei de-abia dacă s-a mişcat de la lovitură.

Otto poltergeistul mi s-a alăturat, în timp ce înaintam cu precauție.

– Trebuie să o opreşti, domnule Taylor, înainte să distrugă totul!

– Sunt deschis la sugestii, am spus eu, tresărind în timp ce o altă lovitură afurisită a trecut razant pe lângă capul lui Julien. Mă tem că, dacă rănim sau distrugem lucrul ăsta drăcesc, o să rănim sau distrugem persoana reală.

– O, nu-ți face griji pentru asta, a spus Otto. Nu e reală. Adică, este, în sensul că îl bate măr pe stimatul nostru redactor-şef în momentul ăsta, dar lucrul ăsta nu are nimic omenesc. E o tulpa, o formă-gând trezită la viață în forma persoanei pe care o reproduce. Probabil că ai adus ceva cu tine care provine de la adevărata Rossignol, ceva atât de mic, că nici n-ai observat.

M-am gândit bine. Eram sigur că Rossignol nu îmi dăduse nimic, ceea ce însemna că, orice era, fusese totuşi pus asupra mea. Mi-am verificat din nou buzunarele şi nu am găsit nimic. Julien țopăia şi se rotea, trăgând lovituri de pumn care o făceau pe Rossignol să se clatine, dar fără a o răni. Spiriduşul homosexual a prins-o brusc pe Rossignol din spate şi i-a răstignit mâinile în lături. Julien a ridicat cu greu un birou şi i l-a aruncat în cap. Rossignol nici măcar n-a clipit. S-a eliberat din strânsoarea spiriduşului cu o lovitură puternică de cot, care l-a lăsat fără aer, şi s-a dus iar după Julien. Nici măcar nu i se accelerase respirația. Am decis, fără nici o tragere de inimă, că trebuia să mă implic.

M-am strecurat în spatele lui Rossignol, am ridicat un prespapier greu şi am lovit-o cu el în ceafă. S-a întors ca să-şi înfrunte noul duşman, şi Julien a lovit-o în spatele genunchiului stâng. S-a clătinat, prinsă fără echilibru, şi Julien şi cu mine am lovit-o împreună, cu toată forța. Dar ne-a respins. Ne-am dat înapoi şi am început să ne mişcăm în jurul ei. S-a întors încet ca să ne aibă pe amândoi în vizor. Am căutat altceva şi am văzut un obiect mare cu margini satisfăcător de ascuțite. Perfect. M-am întins după el, şi apoi am ezitat când Annabella a sâsâit nervoasă la mine, din spatele unei mese răsturnate într-o parte.

– Să nu îndrăzneşti, afurisitule! E premiul meu pentru jurnalistul anului!

– Perfect, am spus eu.

Am luat urâțenia aceea şi am aruncat-o cu toată forța. Rossignol l-a prins din aer şi l-a aruncat înapoi. Obiectul mi-a zburat pe lângă cap în momentul în care căutam refugiu. Julien a țipat către birou.

– Argus! Treci încoace, laşule! Am o idee!

– Nu-mi pasă nici dacă ai o bazooka, nu mă mişc! Nu mă plăteşti îndeajuns cât să mă lupt cu demonii!

– Treci încoace, nemernicule, sau îți tai din salariu!

– Tiranule, a spus Argus, dar nu prea tare.

A ieşit cocârjat din biroul redactorului-şef, încercând să pară cât mai anonim. Fața îi era atât de neutră, că era practic generică. S-a îndreptat către câmpul de bătaie, şi Julien i-a aruncat o privire tăioasă.

– Schimbă-te în Rossignol! Acum!

Argus şi-a schimbat forma şi a devenit o copie exactă a lui Rossignol. Tulpa s-a uitat la noua Rossignol falsă şi s-a oprit, stupefiată. Julien m-a făcut atent şi mi-a indicat o masă răsturnată. Am înțeles imediat ce avea în minte şi am ridicat-o amândoi. Tulpa Rossignol tocmai începuse să-şi revină din uimire când am lovit-o din spate ca o locomotivă. Prinsă fără echilibru, a căzut în față, şi ne-am aruncat amândoi peste masă, țintuind-o la pământ. Se zbătea sub noi, încercând să găsească o modalitate de a se elibera. Şi eu mi-am folosit darul şi am găsit legătura de care se folosea tulpa. Pe umărul gecii mele era un fir de păr de-al lui Rossignol, aproape invizibil pe pielea neagră. Probabil că rămăsese acolo când o ținusem în brațe ca s-o liniştesc. Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, mai ales în Zona Întunecată. Am ridicat firul de păr ca să i-l arăt lui Julien, în timp ce masa se zguduia sub noi. A scos o brichetă de aur, cu monogramă, şi a dat foc firului de păr. A ars instantaneu, şi apoi masa de sub noi s-a izbit de podea. Nu mai era nimic sub ea.

Julien şi cu mine ne-am ajutat unul pe celălalt să ne ridicăm în picioare. Amândoi respiram greu. El s-a uitat la spațiul devastat, în timp ce jurnaliştii şi ceilalți angajați ieşeau dintre dărâmături. Cineva a găsit un telefon care funcționa încă şi a chemat o ambulanță. Julien m-a privit şi ochii săi întunecați erau foarte reci.

– Aici e mâna familiei Cavendish. Şi asta înseamnă că o s-o iau personal. Nimeni nu atacă *Night Times* şi scapă întreg. Cred că o să le trimit porcilor aroganți o factură pentru daune şi reparații. Între timp, o să declanşez o investigație amănunțită referitoare la planurile lor şi-o să-mi folosesc cei mai buni oameni. Şi, John, îți sugerez să-l cauți pe Băiatul Mort. Dacă ştie cineva unde se ascunde Sylvia Păcat, el este acela.

Am încuviințat. Asta era favoarea la care speram.

Julien Advent s-a uitat iarăşi la spațiul de lucru dărâmat.

– Nimeni nu îmi atacă oamenii şi scapă nepedepsit.

ŞAPTE - Un fel de Moarte şi Viață

Am plecat de la *Night Times* în Rolls-Royce-ul fantomă al lui Julien Advent. Vroia să se asigure că ajungeam unde trebuie şi că nu muream pe undeva prin apropierea lui sau a birourilor *Night Times*. Am considerat că e un gest înțelept şi l-am lăsat pe el şi pe restul angajaților să curețe mizeria şi să repare stricăciunile făcute de tulpa lui Rossignol. Şoferita mea era o tinerică delicată într-o costumație de piele albă, şi avea până şi o pălărie ascuțită de şofer, trasă bine pe coama ei de păr blond şi cârlionțat. M-a întrebat unde vreau să merg şi apoi a refuzat să mai spună ceva. Am uneori

acest efect asupra femeilor. Fie era asta, fie fusese avertizată de Julien. M-am întins fericit pe bancheta din piele roşie lucioasă şi m-am servit cu un brandy foarte bun din barul încorporat. Inimii şi sufletului le place să călătorească la clasa întâi din când în când. Rolls-ul mergea rotund, strecurându-se cu uşurinţă prin traficul dens şi încâlcit din Zona Întunecată, unde singura regulă de circulaţie era supravieţuirea. Majoritatea celorlalte vehicule erau suficient de înţelepte cât să-i asigure Rolls-ului suficient spaţiu - ştiau că un automobil atât de scump trebuie să aibă apărători şi arme perfecte.

Dar mereu se găseşte câte unul, nu-i aşa? Mă uitam vag pe geamul lateral, fără să mă gândesc la nimic, dar încercând totuşi să-mi aduc aminte dacă Băiatul Mort şi cu mine ne despărţiserăm în condiţii amiabile ultima dată când ne întâlniserăm, când, treptat, atenţia mi-a fost atrasă de o limuzină neagră şi veche de o marcă necunoscută, care îşi croia drum lângă noi. Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că nu era cu adevărat o maşină. M-am îndreptat şi m-am concentrat asupra ei. Toate detaliile erau greşite şi, când m-am uitat mai îndeaproape, am văzut că roţile maşinii nu se învârteau deloc. Mi-am întors privirea către şoferiţă. Se uita drept înainte, în aparenţă deloc preocupată. Am revenit la maşina neagră. Contururile portierelor erau doar nişte marcaje pe şasiu, fără adâncime, şi, deşi geamurile negre erau opace, l-am putut vedea pe şofer prin geamul din faţă. Nu se mişca deloc. Eram sigur că e doar un cadavru, pus acolo ca să dea veridicitate şi să-i păcălească pe cei naivi.

Rolls-ul se mişca rapid, ca şi lucrul care nu era o maşină. Se apropia cam tare. O fantă a apărut pe partea dinspre mine, întinzându-se încet ca să ajungă dintr-o parte într-alta. S-a deschis ca o gură, dezvăluind rânduri de cili roşii ca sângele, tremurând înfometaţi. Au scos la iveală nişte cârlige ascuţite şi s-au năpustit către geamul Rolls-ului. M-am tras în cealaltă parte a banchetei, în timp ce cilii zgâriau fără rezultat sticla blindată. Şoferiţa s-a întins către consola de arme de pe bord.

Şi apoi maşina falsă s-a clătinat brusc, când nişte picioare uriaşe au tăbărât pe ea de deasupra, îngropând nişte gheare lungi în acoperişul fals. Sângele a început să curgă în valuri din rănile făcute de gheare. Lucrul s-a zbătut înainte şi înapoi pe şosea, încercând să se elibereze, şi nu a putut. Din gura sa cea largă a ieşit un ţipăt ascuţit în momentul în care a fost ridicat de pe şosea. S-a auzit o bătaie de aripi foarte mari şi foarte grele, şi apoi lucrul care arăta a maşină a dispărut, purtat în cerurile nopţii. Făcuse o greşeală prostească - devenise atât de fascinat de prada sa, că uitase prima regulă din Zona Întunecată. Nu contează cât de bun prădător eşti, există întotdeauna ceva mai mare şi mai puternic şi mai înfometat decât tine, şi, dacă te laşi distras, o să se furişeze direct pe la spatele tău. Rolls-Royce-ul şi-a continuat drumul, traficul rula de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, şi eu am băut şi mai mult brandy.

***

A durat cam o jumătate de oră până am ajuns în Necropola Zonei Întunecate, unde se găsea, în prezent, Băiatul Mort. Necropola se ocupă de funeraliile celor care mor în Zona Întunecată şi se găseşte chiar lângă graniţă, pentru că nimeni nu vrea să fie prea aproape de ea. Pe de o parte, pentru că până şi Zona Întunecată are câteva tabuuri, dar în principal pentru că, în rarele ocazii când lucrurile merg prost în Necropolă, merg chiar *foarte* prost.

Managerii se mândresc că pot oferi toate serviciile, ritualurile sau îngropăciunile imaginabile, inclusiv câteva la care era mai bine să nu te gândeşti deloc dacă vroiai să dormi noaptea. Motto-ul lor era: e înmormântarea *dumneavoastră*. În Zona Întunecată, nu poţi fi întotdeauna sigur că cel plecat se va odihni în pace, dacă nu sunt luate precauţiile necesare, aşa că este bine să ai profesionişti care se specializează în astfel de lucruri. Îţi iau şi pielea de pe tine, dar pot face minuni, chiar şi în lipsa cadavrului propriu-zis.

Aşa că, atunci când lucrurile merg prost, aşa cum se întâmplă chiar şi la cele mai mari case, tind să meargă spectaculos de prost, şi acela este momentul în care managerii de la Necropolă îşi calcă peste mândrie şi îl cheamă pe expertul Zonei Întunecate în toate formele de moarte - infamul Băiat Mort.

Şoferiţa a oprit Rolls-ul la o distanţă cuviincioasă de Necropolă. De fapt, de-abia puteam zări clădirea la capătul străzii. Nici nu coborâsem bine din maşină şi închisesem uşa, că Rolls-ul se şi îndepărta în viteză, îndreptându-se către pericolele mai familiare din zona rezidenţială. Ceea ce, în cel mai bun caz, rezolva problema bacşişului pe care, poate, ar fi trebuit să-l las şoferiţei. Nu m-am priceput niciodată să-mi dau seama de astfel de lucruri. Am luat-o în jos pe stradă, care era foarte tăcută şi părăsită. Toate uşile şi ferestrele erau închise, şi nu era nici o lumină nicăieri. Paşii mei răsunau greu şi apăsător, dând tuturor de ştire că veneam.

Până să ajung la clădirea Necropolei, nervii îmi erau întinşi la maxim şi eram gata să sar în sus la prima mişcare neaşteptată. Edificiul uriaş din faţa mea era construit din cărămizi vechi şi piatră, fără nici o fereastră, şi avea un acoperiş triunghiular, lung şi cu margini ascuţite. Fusese completat şi extins în toate direcţiile, de-a lungul anilor, şi acum acoperea o zonă largă, iar diversele stiluri contrastante nici măcar nu încercau să se împace unul cu celălalt. Era o structură întunecată, mohorâtă, deprimantă, cu o singură intrare. Uşa masivă era din oţel solid, cu cadru de argint, acoperită cu rune adânc săpate, sigilii şi alte semne în limbi moarte. Îmi era milă de bietul suflet care trebuia să o lustruiască în fiecare dimineaţă. Două hornuri uriaşe se zăreau deasupra acoperişului arcuit, deservind crematoriul din spate, dar nu se ridica nici un fir de fum către cerul întunecat. În spate se spunea că este şi un cimitir foarte mare, dar eu nu-l văzusem niciodată. Nici nu vroiam. Nu mă duc la înmormântări. Nu fac decât să mă deprime. Chiar şi atunci când a murit tatăl meu, m-am dus numai la slujbă. Ştiu prea multe despre durere şi pierdere ca să mă aline îngroparea oamenilor în pământ. Sau poate că am văzut prea mulţi oameni murind, şi e greu să-ţi iei mereu rămas bun.

Maşina Băiatului Mort era parcată chiar la intrare şi m-am îndreptat către ea. Pietrişul scrâşne puternic sub picioarele mele în timp ce mă apropiam de una dintre slăbiciunile Băiatului Mort - maşina viitorului, de un argintiu sclipitor. Era lunga, lucioasă, de formă aproape aerodinamică şi nu avea roţi. Plutea la câţiva inci deasupra solului şi părea că funcţionează cu lumină de stele lichidă. Probabil că avea cuplare pe warp, scuturi deflectoare şi, dacă apăsai pe un buton, se putea transforma într-un robot uriaş. Geamurile lungi şi curbate erau poziţionate astfel încât să nu poţi vedea înăuntru, dar portiera din dreapta faţă era deschisă. Un picior atârna în afară. Nu s-a mişcat în momentul în care m-am apropiat, aşa că a trebuit să mă aplec şi să mă uit pe scaunul şoferului. Băiatul Mort mi-a zâmbit amabil.

– John Taylor. Ce bine îmi pare să te văd. Bine ai venit în cel mai renumit loc din Zona Întunecată.

– Chiar aşa?

– Trebuie să fie. Oamenii mor de dorul de-a intra în el.

A râs şi a tras o duşcă zdravănă din sticla lui de whisky. Băiatul Mort avea 17 ani. Şi asta, de peste 30 ani, de când fusese ucis. Îi ştiam povestea. Toți o ştiau. Căzuse victimă unui jaf neaşteptat, căci astfel de lucruri se întâmplă chiar şi aici, în Zona Întunecată. Omorât în bătaie pe stradă, pentru cărțile sale de credit şi pentru mărunțişul din buzunar. A sângerat pe trotuar până a murit, în timp ce oamenii păşeau peste el şi se mişcau în jurul lui, evitând să se implic Şi ar fi trebuit să se termine acolo. Dar s-a întors din morți, plin de mânie şi de energii nenaturale, ca să dea de urma şi să ucidă gunoaiele care îl omorâseră. Au murit, unul după altul, şi nu s-au mai trezit. Poate că, după toate lucrurile acelea îngrozitoare la care îi supusese Băiatul Mort, Iadul a părut o uşurare. Dar, deşi muriseră de mult cu toții, Băiatul Mort era încă în Zona Întunecată, prins de afacerea pe care o încheiase.

Cu cine ai încheiat afacerea asta? era el adesea întrebat. *Cu cine crezi*? răspundea el mereu.

A reuşit să se răzbune, dar în contractul semnat nu se pomenise nimic despre găsirea păcii eterne. Ar fi trebuit să citească ce era scris cu litere mici. Şi aşa este mereu pe aici, un suflet prins într-un trup mort. Se posedă pe sine. Face fapte bune pentru că aşa trebuie. E singura şansă pe care o are ca să rupă pactul făcut. E un aliat util - nu simte durerea, accidentările nu îl afectează şi nu se teme de nimic pe lumea asta.

A petrecut o grămadă de timp făcând cercetări despre starea sa. Ştie mai multe despre moarte în toate formele ei decât oricine altcineva din Zona Întunecată. Cel puțin, aşa se spune.

A ieşit din maşină să mă salute, cu membrele lui slăbănoage, şi apoi s-a sprijinit apatic de laterala maşinii. Era înalt şi slab, ca orice adolescent, şi purta un palton lung, de un mov închis, peste o pereche de pantaloni de piele neagră şi nişte cizme lustruite, din piele de vițel. Avea un trandafir negru la rever. Haina îi era deschisă, dezvăluindu-i torsul gol şi plin de cicatrice. Fiind un mort sculat din mormânt, trupul lui nu se descompunea, dar nici nu se vindeca, aşa că, atunci când o încasa în timpul unui caz, aşa cum se întâmpla adesea, pentru că nu avea nici o urmă de instinct de conservare, Băiatul Mort îşi cosea, capsa şi lipea pielea sa cadaverică. Din când în când, trebuia să recurgă la bandă izolatoare. Nu era o privelişte prea atrăgătoare. În paltonul lui erau găuri recente de gloanțe, dar nici unul dintre noi nu le-a menționat

Chipul lui oval şi palid avea un aspect obosit, depravat, prerafaelit, cu ochi arzând de febră şi o gură strânsă şi posacă, fără culoare. Purta o pălărie mare şi neagră, cu boruri largi, care îi acoperea părul lung, negru şi cârlionțat. Bea whisky direct din sticlă şi ronțăia biscuiți cu ciocolată. Mi-a oferit din amândouă, dar am refuzat.

– Nu e necesar să mănânc sau să beau, a spus Băiatul Mort, nu simt foamea sau setea şi nici măcar beția. O fac doar pentru senzații. Şi, fiindcă mi-e greu să simt ceva, numai cele mai extreme senzații sunt bune.

A scos o cutie de medicamente din argint din interiorul hainei, a răsturnat vreo şase pilule asortate în palmă şi le-a dat pe gât cu şi mai mult whisky.

– Minunată marfă. Bătrâna vrăjitoare africană le face pentru mine. Nu e uşor să obţii droguri suficient de puternice ca să-i afecteze pe cei morţi. Te rog, nu mă privi aşa, John. Tu ai fost mereu un om mult prea sensibil. Ce te aduce în locul ăsta lipsit de farmec?

– Julien Advent mi-a spus că lucrezi la un caz aici. Dacă te ajut, ai fi dispus să colaborezi cu mine la ceva?

S-a gândit o vreme, ronţăind un alt biscuit şi îndepărtând absent firimiturile de pe revere.

– Poate. Cazul tău implică pericole, violenţă gratuită şi bătutul măr al celor necuraţi?

– Aproape sigur.

Băiatul Mort a zâmbit.

– Atunci consideră-mă partenerul tău. Presupunând că supravieţuim în cazul de faţă, desigur.

Am făcut semn cu capul către Necropola cea tăcută şi sumbră.

– Ce s-a întâmplat aici?

– Bună întrebare. Se pare că Necropola a fost afectată de o bruscă întrerupere de curent şi s-a dezlănţuit iadul. Le spun de ani de zile să-şi cumpere un generator propriu şi să le dea naibii de cheltuieli, dar... Secţia de criogenie a avut cel mai mult de suferit. Le-am spus că nu e bine să o înfiinţeze, dar nu, ei trebuiau să fie în pas cu vremurile, cu momentul, gata să satisfacă orice cerere a clienţilor lor.

A făcut o pauză.

– Am încercat şi eu asta, odată, pe când mă întrebam dacă aş putea dormi în gheaţă până când cineva găseşte o soluţie pentru situaţia mea, dar nu a funcţionat. Nici măcar n-am simţit frigul. Doar stăteam acolo, plictisit... Mi-a luat o veşnicie să-mi scot ţurţurii din păr după aceea.

Am dat din cap de parcă ascultam, dar, înlăuntrul meu, înjuram în tăcere. O altă consecinţă a trecerii mele pe la Prometheus Inc. Nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită...

Dacă secţia de criogenie era problema aici, chiar aveam ceva de furcă. Corpurile trebuie să fie moarte înainte de a putea fi îngheţate şi conservate, cea ce înseamnă că sufletul a plecat deja. Cu toate acestea, dat fiind că unii oameni au o bănuială certă despre unde se îndreaptă sufletele lor, consideră criogenia ca fiind ultima lor şansă. Adu un necromant după ce trupul moare şi pune-l să facă ritualurile necesare pentru a lega sufletul de trup. Apoi îngheaţă-l şi gata, siguri şi teferi până în Ziua Judecăţii de Apoi. Sau până când cade curentul. Se presupunea că există tot felul de dispozitive de protecţie, dar... Odată ce curentul se întrerupe, toate corpurile îngheţate încep să se dezgheţe şi vraja care ţine sufletele în ele este scurtcircuitată. Aşa sfârşeşti cu o grămadă de trupuri decongelate, neocupate, fiecare dintre ele numai bun de posedat de către forţele exterioare.

– Deci, am spus eu, încercând din greu să par calm şi normal şi neîngrijorat. Ştim ce a pătruns în ele?

– Mă tem că nu. Faptele sunt puţin neclare. Acum vreo două ore, toţi cei care lucrează aici au ieşit ţipând şi au refuzat să mai intre. Mulţi au continuat să fugă. Şi, date fiind lucrurile îngrozitoare cu care au de-a face în fiecare zi, cred că putem spune cu certitudine că factorul *vai de noi* a depăşit cotele. Conform unuia dintre managerii Necropolei, cu care am vorbit şi care nu era pe de-a-ntregul cuprins de isterie, avem cinci corpuri recent dezgheţate cu care să ne răfuim, toate posedate de *Ceva Din Exterior*. Nu că

asta ar reduce posibilitățile, nu? Singura veste bună este că pazele magice din jurul Necropolei sunt încă intacte şi rezistă. Aşa că, orice ar fi, e încă aici.

– Nu putem reporni curentul, pur şi simplu? am spus eu, cu speranță.

Băiatul Mort mi-a aruncat un zâmbet milos.

– Încearcă să ții pasul cu noi, John. Curentul a revenit acum ceva timp, dar răul fusese deja făcut. Noii chiriaşi ai cadavrelor înghețate s-au instalat ca acasă şi influența lor se extinde acum asupra întregii clădiri. Magicienii supuşi ai Necropolei au încercat deja toate tehnicile posibile de alungare a vizitatorilor nepoftiți de Dincolo, de la o distanță sigură, clar, dar se pare că entitățile astea nu sunt nişte draci sau demoni obişnuiți. Vorbim despre creaturi extradimensionale, zei mai bătrâni, cu multe fețe - reprezentanții ticăloşi ai Întunericului de Afară. Nu genul care să se sinchisească de expulzările sau exorcizările zilnice. Nu, ceva cu adevărat neplăcut a profitat de situație ca să deschidă o uşă în realitatea noastră, şi dacă nu găsim o modalitate ca s-o închidem, nu avem nici o garanție asupra a ceea ce ar putea veni mugind prin ea. Aşa că trebuie să intrăm şi să semnăm actele de extrădare în persoană. Nu suntem norocoşi?

– Noroc nu e chiar cuvântul la care mă gândeam, am spus eu, şi el a râs, deloc preocupat.

M-am uitat la pământul din fața mea. O linie subțire şi albă traversa pietrişul, marcând granița protectoare care înconjura Necropola. Fusese trasată cu sare şi argint şi sămânță de om cu secole în urmă, pentru a ține lucrurile înăuntru şi la distanță. Nu prezenta întreruperi, ceea ce era un semn bun. Necromanții ăia din vremurile de demult ştiuseră ce fac. M-am ghemuit şi am atins linia albă cu vârful degetului. Am simțit imediat prezența câmpului de forță, ca un bubuit nesfârşit care scutura aerul. Simțeam şi o presiune puternică, care împingea constant din cealaltă parte. Ceva vroia foarte mult să iasă. Urla la zidul care îl ținea prizonier, şi devenea tot mai puternic. Mi-am retras mâna şi m-am ridicat.

– O, da, a spus Băiatul Mort, golind sticla de whisky şi aruncând-o. Urât, nu-i aşa?

Sticla s-a zdrobit de pietriş, dar sunetul a părut foarte slab. Băiatul Mort a fixat uşa de la intrarea Necropolei cu o privire speculativă.

– Orice protecție cedează, dacă o loveşti suficient de tare şi de mult. Aşa că depinde de tine şi de mine să intrăm acolo şi să facem curățenie, cât mai avem timp. Ah, atât de mult îmi plac provocările! Nu te mai uita aşa la mine, o să fie distractiv! Stai aproape de mine, John. Amuleta dată de manageri ne va ajuta să trecem de protecții, dar nu te va mai lăsa să ieşi dacă ne separăm.

– Nu-ți face griji, am spus eu. Sunt chiar în spatele tău. Mă ascund.

Băiatul Mort a râs şi am trecut de barieră împreună.

***

Ne-a lovit simultan pe amândoi, un atac psihic atât de puternic şi atât de afurisit, că ne-am clătinat şi aproape am căzut. Ceva ne privea, din spatele zidurilor oarbe şi fără geamuri ale Necropolei. O prezență îmbiba atmosfera, atârnând în aer de parcă era o ceață aproape palpabilă, ceva întunecat şi îngrozitor şi atât de străin pentru modul de gândire uman. Îți dădea o senzație de urlet şi de vomă, amestecate cu mirosul propriului tău sânge, şi pulsa de furie. Apropierea de Necropolă te făcea să te simți de parcă înotai într-un ocean de rahat în timp ce persoana iubită îți înfigea cuțite în față.

Băiatul Mort s-a îndreptat de umeri şi a luat-o direct către uşa de la intrare. Cred că a fi deja mort e un avantaj atunci când se pune problema cântăririi situației. Am strâns din dinți, mi-am încolăcit brațele pe lângă trup, ca să nu mă dezintegrez, şi m-am aruncat în gura atacului psihic.

Am ajuns la uşă fără ca vreo chestie oribilă să ne sfâşie, şi Băiatul Mort a încercat mânerul. Din expresia lui, am înțeles că nu trebuia să fie încuiată. A împins-o cu o mână şi nu s-a clintit. Băiatul Mort şi-a retras mâna şi s-a uitat la ea cu atenție. Am atins şi eu uşa masivă din oțel şi am simțit-o buretoasă, de parcă substanța, realitatea ei, era suptă lent. Pielea mi s-a încrețit din cauza contactului şi mi-am retras rapid mâna şi am şters-o bine de geacă. Băiatul Mort a ridicat un picior şi a lovit uşa. Placa mare de oțel şi argint a zburat în interior de parcă nu avea nici o greutate, smulsă din țâțâni. A căzut în față şi s-a lipit de podea, scoțând un sunet slab, moale. Băiatul Mort a păşit peste ea şi a intrat în hol. M-am grăbit să-l urmez şi el a luat o postură sfidătoare, cu mâinile în şolduri, şi s-a uitat prin încăpere.

- Salutare! Sunt Băiatul Mort! Veniți încoace ca să vă bat măr! Haideți, arătați-mi ce puteți! Nu mă tem!

– Vezi? am spus eu. De asta nu vor ceilalți să lucreze cu tine.

– Nişte pămpălăi, a spus el, indiferent.

Mirosea foarte urât. A sânge şi a putregai şi a lucruri al căror loc era în interiorul trupului. Singura sursă de iluminare din holul acela mare şi larg era o ceață subțire şi schimbătoare care se aduna încet în aer, strălucind fosforescent, în tonuri de albăstrui-argintiu. Ochii mei s-au obişnuit încet cu lumina slabă şi apoi mi-am dorit să nu se fi obişnuit, când am văzut pereții şi ce era pe ei. Peste tot în jurul nostru, pereții erau acoperiți cu un strat de rămăşițe umane. Cadavrele fuseseră întinse şi turtite şi încastrate în pereți, de jos până sus, formând o barieră izolatoare de piele şi intestine umane şi oase fracturate. Erau sute, mii de fețe contorsionate, provenind de la trupurile scoase din mormânt, din cimitirul din spate, probabil. Rămăşițele umane erau oarecum vii. Au început să se foiască încet când ne-au văzut. Ochii s-au rotit pe fețele întinse, urmărindu-ne în timp ce înaintam lent pe holul larg. Mâinile şi brațele au țâşnit din pereți ca şi cum ar fi vrut să ne prindă sau să ceară ajutor. Vedeam inimi şi plămâni, pulsând şi umflându-se într-o bătaie de joc a vieții. Eram bucuros că nu recunoşteam pe nimeni.

Cel puțin podeaua era curată. Băiatul Mort a continuat să înainteze, fără să se uite la pereți, şi eu l-am urmat. Simțeam că e nevoie de un om sănătos la minte atunci lucrurile nu mai pot fi evitate. Sunetul paşilor noştri pe podeaua goală era înăbuşit într-un mod ciudat, şi umbrele din jurul nostru erau foarte întunecate şi foarte profunde. Parcă mergeam printr-un tunel, îndepărtându-ne de lumea noastră şi de regulile ei, îndreptându-ne către... un alt loc.

Ajunseserăm aproape la jumătatea holului când am văzut ce ne aştepta. În capătul îndepărtat, în cea mai întunecată dintre umbre, de-abia luminate de vălătucii de ceață, erau cinci figuri uriaşe. Corpurile dezghețate. Aduse dintr-un frig inimaginabil, sculate din morți, reanimate de spiritele neomeneşti de Afară, nu mai arătau deloc a oameni. Forțele care posedau corpurile goale erau prea puternice, prea furioase, prea *altfel* pentru ca un simplu cadru uman să le poată reține. Crescuseră şi se extinseseră, forțate de presiunile din interior să ia forme şi configurații nenaturale, şi acum se schimbaseră şi suferiseră mutații hidoase. De-abia dacă le puteai privi. Contururile lor fierbeau şi fluctuau, încercând să cuprindă mai mult de trei

dimensiuni odată. Carnea şi sângele şi oasele ar fi trebuit să cedeze şi să se sfărâme, dar cele cinci grozăvenii erau ținute la un loc de voința implacabilă a creaturilor care le posedau. Aveau nevoie de trupurile acelea, de gazdele lor. Corpurile dezghețate erau singura modalitate de a accesa lumea materială. Vroiam mereu să-mi întorc privirea. Formele pe care încercau să le ia trupurile erau prea complexe, prea complicate pentru ca o minte umană să le poată accepta.

Ne apropiam deja prea mult. L-am prins pe Băiatul Mort de braț şi l-am făcut să se oprească. S-a uitat fix la mine.

– Avem nevoie de informații, am murmurat eu. Vorbeşte cu ei.

– Vorbeşte tu cu ei. Găseşte-mi ceva pe care să-l lovesc.

Una dintre forme s-a aplecat înainte. Era de două ori mai înaltă decât un om, şi aproape la fel de lată, cu pielea ei palidă şi transpirată întinsă la maxim. Un cap se ițea la capătul unui gât alungit. Lacrimi de sânge curgeau constant, sfârâind şi scoțând aburi pe podeaua holului. Din fața contorsionată ieşeau coarne de os, şi, atunci când a vorbit, vocea era ca un cor de copii care şopteau obscenități.

- Suntem Primordialii. Ființe pur conceptuale, produşi ai primelor zile ale creației, înainte ca gloria ideilor să fie prinsă şi diminuată de limitele înguste ale materiei. Ținuți la distanță de lumile materiale, pentru ca toate creaturile lor fragile, din carne şi condamnate la moarte, să fie protejate. Am existat de la începutul Timpului. Aşteptând şi privind de la Marginea lucrurilor, căutând mereu o cale de a intra, pentru a ne arăta disprețul şi ura față de toate creaturile inferioare, care îndrăznesc să creadă că sunt mai mult decât ceea ce sunt. Suntem Primordialii. Am fost aici primii. Şi vom fi aici când toată carnea care îndrăzneşte să-şi folosească mintea va fi băgată în pământul din care a ieşit.

– Demoni sângeroşi tipici, a spus Băiatul Mort. Creați cu milenii în urmă şi încă nemulțumiți că nu au primit un rol mai bun. Să terminăm odată cu asta. Haideți, să vedem ce puteți face!

– Poți măcar încerca să ai o atitudine mai rațională? am spus eu, tăios.

Şi apoi m-am întrerupt, căci capul s-a întors brusc ca să se uite la mine.

– Te cunoaştem, prințişorule, a spus corul de voci şoptitoare. John Taylor. Da. O cunoaştem şi pe mama ta.

– Ce ştiți despre ea?

Gura îmi era dureros de uscată, dar m-am străduit să-mi păstrez vocea netulburată.

– Ea, cea care a fost prima şi care va fi prima din nou, în lumea asta, cea mai rea dintre toate lumile posibile. Se întoarce. Da. Curând, se va întoarce.

– Dar cine este? Ce este?

– Întreabă-i pe cei care au invocat-o. Întreabă-i pe cei care au rechemat-o. Se întoarce acasă, şi nu va avea milă.

– Vă temeți de ea, am spus eu, aproape cu uimire. *Şi vă temeți şi de mine*, am gândit.

– Suntem Primordialii. Mai avem timp să ne jucăm în lume, înainte ca ea să se întoarcă şi s-o facă a ei. Timp să ne jucăm cu tine, prințişorule.

– Toate astea sunt foarte interesante, a spus Băiatul Mort. Dar destul cu vorbăria. Susține-mă, John. Am un plan.

Şi a fugit înainte şi s-a aruncat asupra celei mai apropiate forme.

– Asta era ideea ta de plan? am țipat eu, şi am țâşnit după el, pentru că nu puteam face nimic altceva. În astfel de momente îmi doream să fi purtat pistol. Un pistol mare de tot. Cu gloanțe nucleare.

Băiatul Mort s-a întins ca să apuce capul mărit al Primordialului care vorbea, şi întregul corp al acestuia s-a năpustit înainte ca să-l prindă şi să-l învăluie, ținându-l ferm, ca pe o insectă în chihlimbar. Vroia să-l posede, dar Băiatul Mort îşi poseda deja trupul, şi blestemul lui nu lăsa loc pentru nimeni altcineva. Primordialul s-a scuturat şi l-a scuipat afară, scârbit de natura lui. Băiatul Mort a lovit podeaua cu putere, dar s-a ridicat imediat în picioare, căutând ceva pe care să-l poată lovi. Primordialii au ridicat tonul într-o armonie teribilă, cântând ceva într-o limbă plină de ceva mai înalt decât cuvintele. Şi morții treziți la viață şi încastrați în pereți i-au auzit. S-au prelins de pe pereți şi au început să alunece pe podea către Băiatul Mort şi către mine, o mare de corpuri umane care se scurgeau şi se unduiau către noi din toate direcțiile, scuipând şi fierbând şi împroşcând cu membre strâmbe ca nişte arme. Acidul stomacal ardea podeaua de lemn. Globii oculari s-au ridicat pe nişte tulpini şovăitoare. Mâinile îşi încovoiau degetele cu unghii lungi ca de cuțit şi ascuțite ca nişte bisturie. Am scos doi pumni de sare din buzunarul gecii mele şi am împrăştiat-o într-un cerc larg în jurul Băiatului Mort şi al meu, strigându-i să stea în el. Nu eram sigur că invulnerabilitatea lui legendară avea să reziste la sfâşierea şi digerarea într-o sută de stomacuri moarte vii. Masa aceea biologică şi nămoloasă a ezitat în fața sării şi apoi a format o punte înaltă şi vie, ca să treacă peste ea. M-am uitat în jur, în timp ce Băiatul Mort lovea cu palmele şi pumnii extremitățile masei biologice. Rostea tot felul de vrăji, de la elfă la coptă vulgară, dar nici una dintre ele nu avea vreun efect vizibil. Țesuturile readuse la viață erau încărcate de energiile Primordialilor, forțe vechi atunci când lumea era nouă, şi nici măcar Băiatul Mort nu se mai confruntase cu aşa ceva.

I-am privit pe Primordiali. Se uitau mai mult la mine decât la Băiatul Mort şi eu mi-am adus aminte de impresia mea originală, cum că se temeau de mine. De ce de mine? Ce puteam face ca să-i rănesc? Nu aveam nici măcar cele câteva arme magice pe care le avea Băiatul Mort. Desigur, aveam darul de a găsi lucruri, dar nu vedeam cum puteam să-l folosesc atunci. *Gândeşte-te, gândeşte-te*! M-am uitat fix la cele cinci corpuri posedate de Primordiali. Arătau oribil, da, dar şi... întinse, prea slabe, instabile. Corpurile umane nu erau făcute ca să țină energiile Primordiale. Poate că toată presiunea din interior nu avea nevoie decât de un mic impuls suplimentar...

Mi-am luat zborul chiar în timp ce gândul se forma în mintea mea, cu picioarele plesnind şi alunecând pe organele lipicioase şi putrezinde de sub mine M-am îndreptat direct către cea mai apropiată formă, Primordialul care vorbea, strigând „DACĂ VĂ DAȚI ATÂT DE TARI, POSEDAȚI-MĂ PE MINE, TICĂLOŞILOR!", gândind, în acelaşi timp, *Sper din tot sufletul să am dreptate*. L-am izbit pe primul Primordial exact în momentul în care încerca să se retragă şi am lovit chiar în inima sa. Corpul m-a absorbit ca o baltă de noroi, şi mi-am acoperit gura şi nasul cu o mână, ca să le țin afară. Îmi era frig, groaznic de frig, ca vidul întunecat dintre stele, dar, şi mai rău, simțeam o minte vastă şi de necunoscut lângă a mea, în frig şi în întuneric, apăsându-mă din toate părțile. Şi apoi ceva a țipat, un sunet îngrozitor de mânie şi trădare, şi corpul posedat a explodat.

Primordialul nu mă putuse suporta. Corpul îmi era încă locuit, sufletul nu îl părăsise, şi Primordialul nu rezistase. Ceva trebuia să cedeze, şi s-a

dovedit a fi corpul posedat. S-a dezintegrat cu o explozie umedă şi lipicioasă, ca o grenadă în interiorul unei creaturi mici şi păroase, şi violenţa exploziei a afectat integritatea celorlalte patru corpuri, făcându-le să se aprindă ca o serie de pocnitori. Totul s-a terminat într-un moment, şi Băiatul Mort şi cu mine am rămas uitând-ne în jur, plini de sânge proaspăt şi închegat, înconjuraţi de o mare de părţi corporale care nu se mai mişcau, deja intrate în putrefacţie şi dezintegrându-se. Băiatul Mort m-a privit.

– Şi oamenii mai zic că eu sunt impulsiv şi greu de suportat. Ce le-ai făcut?

– Cred că le-am provocat o indigestie. Şi poate că sunt un pic special, până la urmă.

Băiatul Mort a pufnit.

– Doamne, arăt groaznic. Şi tu la fel. Sper că au vreun duş pe aici, pe undeva. Şi o spălătorie cu adevărat bună.

***

După două duşuri lungi şi amănunţite, Băiatul Mort şi cu mine ne-am îmbrăcat din nou cu hainele noastre perfect curate. Angajaţii Necropolei s-au întors rând pe rând, când s-au asigurat că pericolul dispăruse şi, cu multe suspine şi sudălmi rostite cu voce joasă, au început să cureţe mizeria. Un proces lent care implica saci pentru corpuri, stomacuri tari, o grămadă de găleţi şi de mopuri şi o sticlă *foarte* mare de Lysol[12]. Managerii Necropolei au apărut scurt, să ne strângă mâna şi să-l asigure pe Băiatul Mort că cecul îi fusese achitat. Şi aşa şi era. Nimeni nu vroia ca Băiatul Mort să se supere pe ei. Avea tendinţa de a-ţi apărea la uşă şi de a-ţi dărâma casa pe tine. În momentul în care Băiatul Mort şi cu mine am ieşit din clădire, am văzut doi tineri care cărau, cu greutate, o ladă mare pe care era scris cuvântul *Odorizante* pe o parte.

Ne-am îndreptat către maşina futuristă a Băiatului Mort şi uşile s-au deschis de la sine. Băiatul Mort s-a strecurat la volan şi eu m-am lăsat pe scaunul luxos din faţă. Uşile s-au închis singure. Pe bord erau mai multe comenzi şi ecrane decât într-o navetă spaţială. Băiatul Mort a scos un baton mare de Mars de undeva şi l-a mâncat cu înghiţituri rapide, flămânde. Când a terminat, a mototolit ambalajul şi l-a aruncat pe podea, unde s-a alăturat restului gunoiului. S-a uitat amărât la parbriz. Arăta de parcă vroia să se încrunte, dar nu găsea energia necesară.

– Sunt obosit, a spus el, brusc. Sunt mereu obosit. Şi sunt aşa de plictisit să fiu obosit. Totul cere efort, fie că trebuie să mă bat cu zei mai în vârstă sau că trebuie să prind ziua de mâine. Nici nu ştii cum este să fii mort. Nu mai simt lucrurile fine, cum ar fi briza sau parfumurile, sau chiar căldura sau frigul. Nu mai am pofte şi nevoi şi nu dorm niciodată Nici nu-mi mai aduc aminte cum era să poţi lăsa deoparte grijile zilei şi să te cufunzi în uitare şi în vise. Chiar şi emoţiile mele sunt doar umbre a ceea ce erau. E greu să-ţi pese de ceva, când cel mai rău lucru care ţi se putea întâmpla ţi s-a întâmplat deja. Eu merg înainte, făcând fapte bune pentru că nu am de ales, aruncându-mă în pericole iar şi iar ca să simt *ceva*... Eşti sigur că mă mai vrei ca partener, John?

– Am nevoie de ajutorul tău, am spus eu. Şi de percepţiile tale. Nu e cine ştie ce caz, dar e... interesant.

---

[12] Marcă de detergent, (n. red.)

– Bine, a spus Băiatul Mort. Mă descurc cu lucrurile interesante. Unde mergem?

– Asta depinde de tine. Caut o fostă cântăreaţă pe nume Sylvia Păcat. Pe vremuri, impresarii ei erau familia Cavendish. Julien Advent s-a gândit că poate ştii pe unde s-a ascuns.

Băiatul Mort mi-a aruncat o privire pe care nu am recunoscut-o imediat.

– Mă mir că te interesează una ca ea, John. Nu mă gândeam că e genul tău. Nu că aş avea eu ceva de comentat...

– Face parte din cazul la care lucrez, am spus eu. Ştii unde este?

– Da. Şi ştiu şi cu ce se ocupă zilele astea. Îți pierzi timpul, John. Sylviei Păcat nu-i mai pasă de nimeni şi de nimic, în afară de ceea ce face.

– Tot trebuie să vorbesc cu ea, am spus eu, răbdător. Mă duci la ea?

A dat din umeri.

– De ce nu? Merită să văd ce mutră faci când ajungem acolo.

***

Maşina futuristă a Băiatului Mort se strecura fără probleme prin traficul din Zona Întunecată, care îi lăsa suficient spațiu. Probabil că îi era frică de phasere[13] şi de torpilele cu fotoni. Nu auzeam nici un zgomot venind de la motor şi maşina îți lăsa impresia că eşti într-un vis. Nu simțeam accelerația, deşi ne mişcăm mai repede decât orice altceva de pe drum. Am lăsat rapid în urmă fluxul principal de trafic şi am luat-o pe străzile mai liniştite şi mai lăturalnice ale unei zone rezidențiale. Am trecut pe lângă rânduri de case cu aspect tipic suburban şi ne-am oprit într-un sfârşit în fața uneia care nu arăta cu nimic diferit față de celelalte. Chiar şi Zona Întunecată are apele ei stătătoare şi aceasta era una dintre cele mai liniştite.

Băiatul Mort şi cu mine am coborât din maşină, care s-a încuiat singură în spatele nostru. Mi-am strâns geaca pe lângă mine din cauza unei ploi mărunte şi mohorâte. Noaptea devenise cețoasă şi tristă, nori grei ascunzând stelele şi luna supradimensionată. Lumina gălbuie a stâlpilor de iluminat dădea scenei un aspect murdar, bolnăvicios. Nu era nimeni prin preajmă, şi majoritatea caselor erau cufundate în întuneric. Băiatul Mort m-a condus printr-o grădină năpădită de buruieni până la uşa de la intrare, după care s-a dat la o parte şi mi-a făcut semn să bat. Din nou, expresia îi era greu de descifrat. Nu era sonerie la uşă, aşa că am ciocănit şi uşa s-a deschis imediat. De parcă cineva mă urmărise sau mă aşteptase.

Bărbatul care a deschis uşa ar fi putut la fel de bine să poarte o firmă luminoasă deasupra capului pe care să scrie *Peşte*. Îl trădau felul în care arăta, felul în care stătea, felul în care zâmbea, toate ca să te facă să te simți binevenit şi murdar în acelaşi timp. Purta o bucată de mătase orientală, de culoare neagră, înfăşurată pe lângă corp, cu modele vii de culoare roşie, reprezentând un dragon chinezesc. Era scund şi slab, aproape androgin. Pe toate degetele de la mână avea inele de argint grele, şi un inel de argint îi străpungea nara stângă. Părul lui negru ca şi cărbunele era dat pe spate şi fața lui avea ceva greşit. Ceva din unghiuri sau poate din felul în care îşi ținea capul. Zâmbea încontinuu, dar zâmbetul nu îi atingea ochii închişi la culoare, de cunoscător.

– Mă bucur să văd chipuri noi, a spus el, cu o voce ca o pală de vânt. Toți sunt bineveniți aici. Şi mai ales aşa oameni faimoşi. Legendarul Băiat Mort şi

[13] Phaser - armă fictională cu fascicule de raze. (n. red.)

recent întorsul John Taylor. Sunt onorat să vă cunosc, domnilor. Mă numesc Gri, la dispoziția dumneavoastră.

– Trebuie s-o vedem pe Sylvia, a spus Băiatul Mort. Sau, cel puțin, John trebuie.

– Cum să nu, a spus Gri. Nimeni nu vine aici ca să mă vadă pe mine.

S-a întors către mine, zâmbind.

– Ce doreşti, domnule? Tot ce vrei, pe oricine vrei, vei găsi aici, îți promit. Nimic nu este interzis şi totul este încurajat. Drăguța de Sylvia ştie cum să mulțumească pe toată lumea.

– Nu am nevoie de programare? am întrebat eu.

I-am aruncat Băiatului Mort o privire rapidă. Ar fi trebuit să mă prevină.

– Oh, Sylvia ştie întotdeauna când vine cineva, a spus Gri. Şi tocmai a terminat cu ultimul ei client. Poți urca liniştit, sigur, după ce ne-am înțeles asupra onorariului. Într-o lume ideală, astfel de vulgarități nu ar fi necesare, dar, din păcate...

– Nu sunt interesat să-i cumpăr serviciile, am spus eu. Nu vreau decât să vorbesc cu ea.

Gri a dat din umeri.

– Orice ai de gând să faci cu ea, costă la fel. Numai bani gheață, desigur.

– Du-te sus, John, a spus Băiatul Mort. Între timp, eu o să stau de vorbă cu Gri.

A înaintat şi Gri s-a dat înapoi, pentru că oamenii fac asta când Băiatul Mort vine direct spre ei. Gri şi-a revenit rapid şi a întins o mână să-l oprească pe Băiatul Mort. Câteva scântei magice s-au aprins în aer între ei, pocnind şi stingându-se după câteva clipe. Gri s-a lipit de un perete, cu ochii măriți.

– Cine... *ce* eşti?

– Sunt Băiatul Mort. Şi asta este tot ceea ce trebuie să ştii. Mişcă-te, John. Nu vreau să stau aici toată noaptea.

Am închis uşa după mine, am trecut pe lângă Băiatul Mort şi pe lângă Gri şi am urcat scările înguste. Sylvia era la etajul următor. Simțeam asta. Casa era rece şi sinistră, şi umbrele erau foarte întunecate şi foarte profunde. Scările erau din lemn, fără covor, dar paşii mei nu scoteau nici un zgomot. Parcă mă mişcam într-una din acele case care se găsesc în coşmaruri. Familiare şi totuşi oribil de străine, unde fiecare uşă şi fiecare fereastră reprezintă o amenințare, fiecare privelişte plină de semnificații. Distanțele păreau că se dilată şi se contractă şi mi-a luat o veşnicie să ajung în capul scărilor.

În fața mea era o uşă. O uşă înspăimântătoare cu secrete groaznice în spatele ei. Am stat acolo, respirând greu, dar nu ştiam dacă de frică sau de anticipare. Era uşa Sylviei. Nu era nevoie să mi se spună asta. Îi simțeam prezența, ca presiunea unei furtuni în aerul serii. Am împins uşa cu vârful degetelor de la o mână şi s-a deschis încet, invitându-mă să intru. Am simțit un miros care mi-a ațâțat nările şi am păşit înăuntru.

În cameră, în camera aceea roşie, în camera luminii trandafirii şi a umbrelor schimbătoare, era ca şi cum intram în trupul unei femei. Era cald şi umed, şi aerul stătut era încărcat de transpirație şi de miros de mosc şi de păr parfumat. Lumina nu părea să vină de nicăieri, dar erau umbre peste tot, de parcă deliciile pe care le oferea camera erau prea fine pentru a fi expuse la lumină puternică. M-am simțit binevenit şi dorit şi nu mai vroiam să plec niciodată.

Era ca şi cum aş fi pătruns în anticamera Iadului. Şi iubeam asta.

Femeia care stătea întinsă confortabil pe patul uriaş, goală şi zâmbitoare şi lipsită de orice ruşine, era oribilă şi oribil de atrăgătoare, ca preferința pentru carnea putredă sau pentru ruleta rusească. Se întindea languros pe cearceafurile stacojii ca un vierme mare într-o baie de sânge. Trăsăturile chipului său şi forma sa se mişcau mereu, schimbându-se, trecând subtil de la moment la altul, şi nici înălțimea şi greutatea ei nu erau constante. Ar fi putut fi o femeie sau o sută de femei sau o sută de femei într-una. Mişcările îi era lente şi languroase, şi pielea îi era albă ca albul ochilor. Pe fața ei se împleteau o sută de feluri de frumusețe, chiar şi atunci când era groaznic de urâtă. Structura ei osoasă se ridica şi cobora ca fluxul şi refluxul mării, gura ei se strângea şi se lărgea şi îşi schimba culoarea, şi ochii ei negri, negri promiteau tipurile de plăceri care l-ar face pe un bărbat să urle de dezgust de sine şi de pasiune. O doream aşa cum nu mai dorisem pe nimeni vreodată. Prezența ei umplea camera, înnebunitor de sexuală, cumplit de feminină.

Şi o vroiam aşa cum vrei lucrurile care ştii că sunt rele pentru tine.

– John Taylor, a spus femeia de pe pat.

Vocea îi era plăcută şi mângâietoare, vocile tuturor femeilor adunate într-una singură.

– S-au gândit că ai să treci pe aici. Cei doi Cavendish. Ardeam de nerăbdare să te am. Ei sunt cei care m-au transformat în ceea ce sunt, chiar dacă rezultatul nu a fost chiar pe măsura aşteptărilor. Eram doar o cântăreață pe atunci, şi încă una bună, dar asta nu a fost destul pentru familia Cavendish. Vroiau un star care să fie pe placul tuturor. Şi asta a fost ceea ce au primit, asta a fost ceea ce le-au adus banii lor. O femeie transformată, o himeră a sexului, tot ceea ce şi-a dorit cineva vreodată, şi o bucurie eternă.

A râs, dar sunetul nu era deloc amuzant sau uman. Carnea ei pulsa şi tremura cu mişcări lente, unduitoare, niciodată la fel de două ori. Pielea mi s-a încrețit şi nu-mi puteam lua privirea, ca să-mi salvez viața. Aveam o erecție atât de puternică, încât mă durea. Numai puterea voinței mele mă ținea pe loc, aproape în prag. Nu mă puteam apropia. Nu îndrăzneam. Vroiam să-i fac tot felul de lucruri, şi vroiam ca ea să-mi facă tot felul de lucruri.

Şi apoi şi-a dus alene o mână la gura ei mereu în schimbare. Avea ceva roşu şi lipicios pe degete, şi ea l-a dus la gură şi l-a mâncat, mestecând lent, savurând gustul. Pentru prima dată de când ochii mi se obişnuiseră cu lumina trandafirie, am văzut că mai era cineva în cameră, întins pe podea, lângă pat. Un bărbat, nemişcat, aproape ascuns de umbre. Un bărbat mort, cu craniul scobit. Pe o parte a capului avea o gaură adâncă şi, în timp ce priveam, Sylvia şi-a băgat mâna în gaură, a scormonit cu degetele şi a mai scos nişte creier.

Sylvia tocmai a terminat cu ultimul ei client, spusese Gri.

A văzut expresia de pe fața mea şi a râs din nou.

– O fată trebuie să trăiască. Există un preț pentru ceea ce sunt, dar, din fericire, nu sunt eu cea care trebuie să-l plătească. Ei vin la mine, toți bărbații şi toate femeile, împinşi către mine de dorințe pe care nici măcar nu ştiau că le au, şi eu îi las să se afunde în carnea mea. Şi, în timp ce îşi fac de lucru, eu îmi iau plata. Îi storc de dorințe, de entuziasm, de credințe şi de certitudini, şi, la sfârşit, de viață. Deşi, până atunci, nu le mai pasă. Şi apoi

îi mănânc. Vitalitatea lor mă ține în viață, şi carnea lor mă ajută să mă mențin. Trebuie să existe un echilibru între stabilitate şi haos. Nu ți-ar plăcea să vezi cum arăt, când nu obțin ceea ce vreau. O, nu mă privi aşa de şocat, John! Magia celor doi Cavendish m-a transformat în toate femeile pe care le-ai putea dori vreodată, şi ador asta. Cei care vin la mine cunosc riscurile, şi le adoră. Aşa ar trebui să fie sexul, eliberat de toate restrângerile şi de orice conştiință. Abandon total, în cea mai bună dintre toate lumile posibile.

S-a uitat la corpul mort de pe podea.

– Nu-l plânge. Era terminat. Nu servea nimănui, nici măcar lui însuşi, numai mie. Şi a murit cu zâmbetul pe față. Vezi?

Nu puteam vorbi, nu i-am putut răspunde.

S-a întins lent, voluptoasă dincolo de orice închipuire.

– Nu mă vrei, John? Pot să fiu orice femeie ți-ai dorit vreodată, şi ai putea face cu mine lucruri pe care nu ai îndrăzni să le faci cu ele. Trăiesc pentru plăcere şi carnea mea este foarte primitoare.

- Nu.

M-am forțat să rostesc cuvântul ăsta, deşi efortul a făcut să-mi apară sudoarea pe față. Învățasem auto-disciplina de timpuriu, doar ca să rămân în viață. Şi eram obişnuit să nu obțin ce-mi doream. Dar, chiar şi aşa, îmi era tare greu să stau unde eram.

– Trebuie... să vorbesc cu tine, Sylvia. Despre familia Cavendish.

– Oh, nu mă mai gândesc la ei. Nu-mi pasă de lumea de afară. Mi-am creat propria mea lume în miniatură aici, şi e perfectă. Nu o părăsesc niciodată. O savurez. Ai venit aici ca să-mi povesteşti despre Zona Întunecată? E încă plină de păcate? Cât timp a trecut, de când m-am retras?

– Un an şi-un pic, am spus eu, făcând un pas înainte.

– Numai atât? Parcă au fost secole. Dar timpul trece atât de încet, în Rai şi în Iad.

Am mai făcut un pas înainte. Trupul ei îmi ațâța trupul, şi-l chema cu o voce veche de când lumea. Ştiam că mă va costa viața şi sufletul, şi nu-mi păsa. Doar unei mici părți din mine, care urla undeva, ascunsă adânc, îi mai păsa *încă*. Aşa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face, ca să mă salvez. Mi-am activat darul, puterea mea şi am privit-o pe Sylvia Păcat cu cel de-al treilea ochi al meu, ochiul meu secret. Mi-am folosit darul ca s-o găsesc pe femeia care era, înainte ca familia Cavendish să o schimbe, şi am adus-o înapoi.

Sylvia a urlat, prinsă în convulsii pe pat, cu carnea ei albă fierbând şi clocotind, şi apoi s-a conturat o formă, un corp ridicându-se brusc dintre toate celelalte, şi schimbările au încetat. Sylvia stătea întinsă pe pat, adunată ghem, respirând greu. O femeie, cu carne de culoarea cărnii şi o față drăguță, obişnuită. Şi eu respiram greu, ca un om care tocmai reuşise să se salveze de la marginea prăpastiei. Presiunea sexuală de nesuportat dispăruse, deşi nişte vestigii slabe ale prezenței sale atârnau încă în aer. Sylvia s-a ridicat încet pe pat, goală şi normală, şi s-a uitat la mine cu ochi cu totul umani.

– Ce ai făcut? *Ce mi-ai făcut*?

– Te-am redat ție însăți, am spus eu. Eşti liberă acum. Perfect normală.

– Nu am vrut să fiu normală! Îmi plăcea cine eram! Ce eram! Plăcerile şi foamea şi hrănirea... Eram o zeiță, ticălosule! Dă-mi-o înapoi! Dă-mi-o înapoi!

S-a aruncat asupra mea, sărind de pe pat ca o pisică sălbatică, ţintindu-mi ochii cu mâinile şi gâtul cu dinţii. Am sărit într-o parte, şi m-a ratat, trădată de corpul ei nefamiliar, limitat. S-a lovit de peretele de lângă uşă, a dat să se retragă şi a descoperit că nu putea. Peretele nu o lăsa. Pielea ei era lipită de suprafaţa trandafirie. Şi atunci mi-am dat seama, în sfârşit, de unde venea lumina aceea, şi de ce urma slabă a unei prezenţe stăruia în aer. Dacă faci lucruri magice nebuneşti într-o cameră pe o perioadă îndelungată, obţii o cameră magică nebună. O adusesem pe Sylvia înapoi, dar camera rămăsese. A ţipat şi a lovit peretele cu pumnul, şi pumnul i s-a lipit de perete. Deja se scufunda în el, de parcă era o baltă trandafirie, corpul ei fiind absorbit în acelaşi fel în care ea îi absorbise pe atâţia alţii. Nici măcar nu a avut timp să strige ca lumea înainte de a dispărea, şi prezenţa sexuală s-a intensificat dintr-odată, ca ochii unui prădător feroce îndreptaţi brusc în direcţia mea.

Am fugit afară din cameră şi am coborât grăbit scările.

***

M-am oprit la baza scărilor şi m-am străduit să-mi încetinesc respiraţia. Inima îmi bătea ca un ciocan. În Zona Întunecată au existat întotdeauna tentaţii, şi una dintre primele lecţii pe care le înveţi este că, atunci când scapi, nici măcar să nu te uiţi înapoi. Sylvia Păcat dispăruse şi camera avea să moară de foame destul de repede. Cât timp vreun biet suflet rătăcit nu se apuca s-o hrănească... M-am uitat după Gri. Era adunat grămadă într-un colţ, tremurând din toate încheieturile, cu ochii plini de lacrimi. L-am privit pe Băiatul Mort, care se sprijinea fără nici o grijă de uşa de la intrare.

– Ce s-a întâmplat cu el? am întrebat eu.

– A vrut să ştie cum este să fii mort, a spus Băiatul Mort. Aşa că i-am spus.

M-am uitat la Gri şi m-am cutremurat. Ochii îi erau nefiresc de mari şi goliţi de orice expresie.

– Deci, a spus Băiatul Mort. Ai terminat cu Sylvia?

– Ea e terminată, am spus eu. Familia Cavendish i-a făcut ceva. A transformat-o într-un monstru. Poate că i-au făcut ceva şi lui Rossignol. Trebuie să o văd din nou.

– Te superi dacă te însoţesc? a spus Băiatul Mort. Cel puţin cu tine, moartea nu e niciodată plictisitoare.

– Deloc, am spus eu. Dar lasă-mă pe mine să vorbesc, bine?

OPT - Divele!

Ca în majoritatea oraşelor, în Zona Întunecată nu găseşti niciodată un loc de parcare, atunci când ai nevoie de el. Există parcări de formă hipercubică, cu suişuri şi coborâşuri, şi zone protejate, dar nicăieri unde să-ţi fie de folos. Şi maşinile lăsate nesupravegheate pe străzile din Zona Întunecată tind să fie furate sau mâncate sau chiar transformate în ceva cu totul diferit cât timp stai cu spatele. Însă Băiatul Mort a frânat şi şi-a oprit maşina futuristă în josul străzii care ducea la Grota lui Caliban, a ieşit şi s-a îndepărtat fără să se uite înapoi. M-am dus după el, dar nu m-am putut opri să nu mă uit în spate, nesigur. Maşina strălucitoare din argint arăta atât de nelalocul ei

pe străzile mizere din zona rezidențială. Deja mai multe perechi de ochi o studiau cu intenții neprietenoase.

– Vei avea nevoie de mai mult decât nişte încuietori automate ca să-ți protejezi maşina aici, am remarcat eu.

– Maşina mea poate să-şi poarte singură de grijă, a spus Băiatul Mort, liniştit. Computerele de pe bord au acces la tot felul de arme defensive, pe lângă un simț al umorului negru şi nici un fel de remuşcări.

Am înaintat pe strada măturată de ploaie şi mulțimile s-au dat din calea noastră, ca să ne facă loc. Neonul strălucitor era la fel de aprins şi de ieftin ca întotdeauna, şi muzica de saxofon şi bătăile puternice ale basului se revărsau din cluburile pe lângă care treceam. Un mic grup sacrifica un mim de pe stradă unei zeități minore, în timp ce turiştii se strânseseră în jur, cu camere video. Un ursuleț cu ochii şi gura cusute împărțea fluturaşi în care se protesta împotriva experimentelor pe animale. Mirosuri de mâncare din diverse culturi pluteau în aerul dens al nopții. Şi mai multe persoane care l-au văzut pe Băiatul Mort venind au hotărât să-şi schimbe complet direcția.

Într-un final ne-am oprit şi am studiat Grota lui Caliban de la distanță. Partea exterioară a clubului de noapte fusese puternic distrusă în timpul revoltei, şi o echipă de restauratori profesionişti era prezentă la fața locului, curățând mizeria şi lucrând cu stil şi viteză şi precizie neobişnuită. Zona Întunecată a fost întotdeauna înclinată către masacre şi distrugere în masă, aşa că nu duce lipsă de firme dispuse să se ocupe urgent de reparații şi restaurări, în schimbul unor sume exorbitante, de obicei. Majoritatea concernelor importante erau încă prinse cu haosul şi devastarea lăsate în urma războiului recent cu îngerii, dar se părea că familia Cavendish reuşise să strângă suficienți bani lichizi pentru a angaja imediat pe cineva. Trei constructori-magicieni foloseau vrăji de unificare pentru a pune la loc plintele. Era distractiv să priveşti cum bucățile sparte şi împrăştiate se ridicau de pe trotuar şi se împreunau, ca un puzzle complex. Un alt biet suflet avea sarcina deloc de invidiat de a repune uşa de la intrare în balamale, în timp ce simulacrul din lemn îl înjura constant prin crestăturile lungi şi plângărețe, spunându-i că era un incompetent insensibil.

O mulțime se adunase ca să privească, Zona Întunecată fiind întotdeauna interesată de divertismentul gratuit, şi alți oameni sosiseră ca să vândă mulțimii lucruri de care nu avea nevoie, cum ar fi tricouri, invitații gratuite în cluburi pe care nimeni întreg la minte nu le-ar fi vizitat vreodată, şi diverse soiuri de mâncare fierbinte. De obicei, era vorba de ceva neplăcut şi piperat la preț într-o chiflă, pe care numai cei mai noi turişti ar fi fost suficient de nătângi ca să-l mănânce.

Băiatul Mort a pufnit tare în momentul în care un prost într-un halat de noapte soios a plătit o sumă considerabilă pentru ceva aşa-zis din carne, băgat într-o tortilla.

– Încă o dovadă, dacă mai era nevoie, a spus el, tare, că turiştii mănâncă absolut orice. Onestitate în publicitate, de asta avem nevoie aici. Să vedem cât de bine s-ar mai vinde chestiile astea dacă furnizorii ar fi obligați să strige adevărul. *Ceva care se zvârcoleşte pe un băț! Plăcinte cu creaturi al căror nume nici măcar nu-l puteți pronunța! Mâncare cu efect atât de rapid, că va ieşi pe partea din dos înainte să vă dați seama*!

– Cumpărători, păzea, am spus eu, calm. Ăsta ar trebui să fie motto-ul Zonei Întunecate. Nimic nu este ceea ce pare…

Ne-am uitat cu interes la unul dintre constructorii-magicieni, care a folosit o vrajă de derulat timpul înapoi, pentru a restaura nişte tâmplării distruse, şi apoi ne-am alăturat batjocurii generale, în momentul în care a lăsat vraja să plece de la el, şi timpul s-a dat înapoi prea mult, astfel încât din lemn au început să crească ramuri şi frunze din nou. Băiatul Mort a examinat clubul de noapte cu ochii săi de profesionist decedat.

– Locul ăsta e înconjurat de protecții magice noi şi foarte neplăcute, a spus el, încet. Sunt bine camuflate, dar nu poți ascunde prea multe de morți. Sunt în mare parte blesteme personalizate şi vrăji de apropiere, o grămadă dintre ele vizându-te clar pe tine, John. Stăm numai bine unde suntem acum. Familia Cavendish chiar nu te mai vrea pe lângă clubul lor.

– Cât de neplăcute? am întrebat eu.

– Gândeşte-te aşa - dacă ai declanşa o singură capcană dintre toate astea, cu efecte îngrozitoare, o să-ți adune rămăşițele de pe trotuare cu un şpaclu.

– Au, am spus eu. Dar tot trebuie să ajung la Rossignol. Ai vreo idee?

Băiatul Mort s-a gândit o vreme. Oamenii l-au văzut încruntându-se şi s-au îndepărtat şi mai mult, de siguranță.

– Aş putea intra eu, a spus el, într-un sfârşit. Apărătorile astea sunt periculoase numai pentru cei vii.

– Nu, am spus eu. Mai întâi, Rossignol nu va vorbi cu tine, numai cu mine. Şi apoi, o să declanşezi tot felul de alarme. Chiar nu vreau să atrag atenția celor doi Cavendish, dacă nu e obligatoriu. Au o Putere de partea lor. Piază-Rea.

– Ah, da, tânărul Billy. Cam urâtă treabă. Dacă s-ar dubla vreodată, ar putea deveni cu adevărat periculos.

– Şansele sunt ca Rossignol să fie încă în camera ei de deasupra clubului, păzită de doi magicieni-luptători de calibru greu. I-am păcălit o dată, dar nu cred să-mi iasă şi a doua oară. Şi cine ştie ce alte surprize au mai pregătit înăuntru...

– Şi ce vrei să faci, John? a întrebat Băiatul Mort, puțin nerăbdător. Nu putem sta pe aici. Se va răspândi vestea. Cum o să ajungem la micuța ta pasăre cântătoare cu voce mortală? Haide, gândeşte pe ocolite. La asta te pricepi cel mai bine.

– Dacă nu puteam ajunge noi la ea, am spus eu, încet, va trebui să vină ea la noi. Îi vom trimite un mesaj. Majoritatea angajaților clubului probabil că-şi pierd timpul pe undeva pe aproape, fără să stea nimănui în cale şi aşteptând ca reparațiile să fie finalizate. Nu trebuie decât să dăm de urma lor şi să găsim pe cineva pe care să-l mituim, convingem, intimidăm să-i transmită lui Rossignol mesajul nostru

– Ar putea fi oriunde, a spus Băiatul Mort, neîncrezător. Ce intenționezi să faci, să-ți foloseşti darul pentru a-i găsi?

– Nu, am spus eu. Nu cred. Am făcut asta mult prea mult, mult prea des, în ultima vreme. Şi, de fiecare dată când îmi deschid mintea, gândurile mele strălucesc ca un far în noapte. Duşmanii mei se pot folosi de asta pentru a mă găsi. Şi cunoşti unele dintre lucrurile pe care le-au trimis după mine. Nu, mi-am forțat norocul cât de mult am putut. E vremea să fiu rațional şi să mă bazez pe deducțiile simple. Nu trebuie decât să verificăm barurile, cafenelele şi restaurantele din zonă, şi vom găsi angajații clubului. Artiştii nu rezistă niciodată prea mult fără să-şi satisfacă viciile.

***

I-am găsit pe toţi după o scurtă plimbare în susul străzii, la Albina Lucrătoare, o cafenea-bar tematică, mult prea luminată, dar foarte curată, unde toate chelneriţele erau obligate să poarte costume umflate de albină, cu dungi negre şi galbene, precum şi antene în zig-zag şi tocuri cui cu ace. Nu păreau prea mulţumite de asta în timp ce se mişcau fără încetare printre mese, împrăştiind specialităţile cu zâmbete ireale. Coristele de la Grota lui Caliban se adunaseră într-un colţ, bând tacticos cafea amară, pălăvrăgind tare şi fumând ca locomotivele. De faţă era şi un Ian Auger, tehnician şi muzician, şi singurul care a părut încântat că mă vede, în clipa în care Băiatul Mort şi cu mine ne-am apropiat de masa lor.

– Tu, din nou, nu-i aşa? a spus cântăreaţa blondă platinată, scuturând cu dispreţ scrumul pe podea. Necazul umblător şi de două ori mai aducător de ghinion. Totul mergea bine până când ai apărut tu. Cum ai venit, cum a avut loc o sinucidere în primul rând şi o revoltă în casă. Autorităţile ar trebui să te alunge, doar aşa, din principiu.

– Au încercat asta, am spus eu, calm. Şi sunt încă aici. Am nevoie de cineva care să-i ducă un mesaj lui Rossignol.

M-am uitat în jur, sperând să zăresc un zâmbet de susţinere, dar nu am văzut decât feţe încruntate şi guri strâmbe. Nu îi puteam acuza. Unul dintre neajunsurile unei reputaţii proaste cultivate cu grijă, ca a mea, este că sunt blamat pentru tot ceea ce merge prost în prezenţa mea.

– Cine este prietenul tău cel palid fără nici un simţ al modei? a întrebat blonda.

– El e Băiatul Mort, am spus eu, şi în cafenea s-a aşternut brusc linişte

Ian Auger şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

– Să vorbim afară, a spus el, resemnat. Nu le lua în seamă pe fete. Nu le convine nimic ce le-ar putea pune slujba în pericol.

Ne-am retras în prag, în timp ce clienţii şi personalul ne studiau cu atenţie. Ian Auger m-a privit, încruntându-se.

– Îmi fac griji pentru Ross. Familia Cavendish a stat mereu pe lângă ea de când cu sinuciderea, spunându-i ce să facă, ce să spună, ce să gândească. Nu pare să le pese decât ce turnură să dea sinuciderii pentru publicitatea muzicală. Practic, Ross este ţinută prizonieră acum, sub pază armată. Mai vrei să o ajuţi?

– Desigur, am spus eu. Poţi să-i duci un mesaj?

– Poate, a spus Ian. Cel puţin, unul dintre cei trei eu poate reuşi.

– Tu care eşti? am întrebat eu.

– Toţi, a spus Ian Auger, vesel. Sunt un triplet temporal. Un suflet, trei trupuri, la pachet. Specializate în integrarea detaliilor. Mama mea spunea mereu că Destinul s-a bâlbâit când m-am născut. În momentul de faţă, ceilalţi doi eu îşi fac de lucru prin club, reorganizând scena. Te ascultă prin mine. Care este mesajul?

– Nimic de bine, am spus eu. Cei doi Cavendish au încercat să transforme o cântăreaţă într-un superstar cu ceva vreme în urmă. Au apelat la magie pentru a creşte faima unei tinere fete, pe nume Sylvia Păcat, ca s-o facă şi mai populară, şi au transformat-o într-un monstru. La propriu. Am văzut ce i-au făcut, ce devenise, şi nu vreau să i se întâmple aşa ceva şi lui Ross. Vreau să se strecoare afară din club şi să mă întâlnească într-un loc sigur, ca să vedem ce putem face ca s-o protejăm. Nu cred că familiei Cavendish îi pasă cu adevărat de ea. Nu ar trebui să-i fie prea greu să iasă de acolo. De

obicei, gărzile personale sunt mai atente la cei care încearcă să se strecoare înăuntru.

Ian s-a strâmbat foarte urât.

– Sylvia Păcat. E un nume la care nu m-am mai gândit de o vreme. M-am întrebat mereu ce s-a ales de ea. În regulă, un eu de-al meu va vorbi cu Ross. Poate că va asculta, acum, că cei doi Cavendish au părăsit clubul. Pare întotdeauna mai vioaie şi mai independentă când nu sunt ei prin preajmă.

– Într-adevăr, au o influență nefastă asupra ei, am spus eu. E posibil să-i fi făcut ceva deja?

– Nu ştiu, a spus Ian. Nimeni nu se poate apropia prea mult atunci când cei doi Cavendish vorbesc între patru ochi cu Ross. Şi nu pot să neg că nu a mai fost ea de când a venit să locuiască în camera aia de deasupra clubului. Crezi că, dacă familia Cavendish a făcut ceva, asta provoacă sinuciderile?

– Se poate, am spus eu.

– Bine, a spus Ian. Dacă reuşesc să-i transmit mesajul şi dacă o pot scoate din club, unde vrei să vă întâlniți? Trebuie să fie un loc sigur, un loc în care să se simtă în siguranță, un loc în care să nu fie recunoscută. E cam faimoasă în ultima vreme, ştii.

– Ştiu locul perfect unde se poate ascunde cineva binecunoscut, a spus Băiatul Mort. Într-o mulțime de oameni binecunoscuți. Spune-i lui Rossignol să vină la Divele!

***

Divele! este unul dintre cluburile cele mai faimoase sau poate cele mai infame din zona rezidențială, unde te poți duce ca să le vezi şi să le auzi pe cele mai tari cântărețe din istoria divertismentului. Desigur, nici una nu este reală. Nu sunt nici măcar femei. Cele mai cunoscute fețe sunt, de fapt, travestiți, bărbați costumați ca femeile pe care le adoră. Dar, îmbrăcați cu stil şi aranjați cu gust, iluzia este mai mult decât perfectă, pentru că aceşti deghizați şi-au dus obsesia puțin mai departe decât majoritatea - au învățat să reproducă talentele şi uneori personalitățile divelor în cauză. Moarte sau vii, cele mai mari staruri din industria muzicală vin la Divele!, prin mandatari, cel puțin.

Era clar că Băiatul Mort mai fusese acolo. Portarul i-a ținut uşa deschisă şi s-a aplecat până jos, şi nimeni nu ne-a întrebat dacă eram membri şi nici nu ne-a rugat să plătim vreo taxă. Verificatoarea era o Cilla Black din anii '60 într-o bustieră neagră şi, din aruncătura către Băiatul Mort, era evident că era client fidel. Cilla s-a străduit să mă ignore cât de bine a putut, dar sunt obişnuit cu asta. Băiatul Mort este una dintre celebritățile din Zona Întunecată, în timp ce eu sunt mai mult o anti-celebritate. Am pătruns în clubul propriu-zis, plin de mătăsuri şi de flori şi de culori aprinse. Mobilierul era art deco, şi peste tot unde te uitai erau tot felul de kitsch-uri pe care le priveşti, de obicei, cu neîncredere. Din tavan atârnau candelabre şi globuri de discotecă, unele lângă altele.

Zona din mijloc era aglomerată, şi intensitatea zgomotului era asurzitoare. Noaptea e mereu palpitantă la Divele! Băiatul Mort şi cu mine ne-am strecurat printre mesele adunate una lângă cealaltă, urmând o chelneriță. Toate chelnerițele o reproduceau pe Liza Minnelli în seara aceea, îmbrăcată în costumul ei de cabaret. Ne-am oprit la o masă ascunsă într-un colț şi am comandat nişte băuturi scumpe de la Liza. Am cerut un pahar de Cola şi a trebuit să suport rutina obişnuită, *Nu, nu vreau o Cola dietetică!*

Vreau Cola adevărată! Cola de bărbat! Şi nu vreau nici un afurisit de pai! Băiatul Mort a comandat o sticlă de gin şi cel mai bun trabuc pe care îl aveau. Am notat preţurile pentru foaia mea de cheltuieli. Trebuie să reţii astfel de lucruri, altfel rişti să dai faliment în unele cazuri.

– Şi dacă Rossignol nu apare? a spus Băiatul Mort, ridicând tonul pentru a fi auzit peste gălăgia generală. Dacă nu poate scăpa?

– Atunci ne vom gândi la altceva, am spus eu. Relaxează-te. Bucură-te de spectacol. Ne costă şi aşa destul.

– Cum adică, *ne*, omule alb?

Pe scenă, în capătul îndepărtat al încăperii, o Elaine şi o Barbara cântau în duet o versiune aproape perfectă a „I Know Him So Well". Reproducerea funcţiona probabil bine în seara aceea. Alte feţe faimoase făceau paradă în mijlocul clubului, venite ca să vadă şi ca să fie văzute, oprindu-se la mese ca să pălăvrăgească şi să bârfească şi să se dea mari. Marilyn şi Dolly, Barbra şi Dusty. Elaine şi Barbara de pe scenă au fost înlocuite de o Nico, care ne-a încântat cu vocea ei tristă şi cu prezenţa ei în timp ce cânta răguşit „It Took Me More Than One Man to Change My Name to Shanghai Lily" în microfon, acompaniindu-se la acordeon. Speram că nu va interpreta „The End" a formaţiei The Doors. Am şi eu limitele mele de angoasă existenţială, dincolo de care urechile încep să-mi sângereze.

La câteva mese distanţă, două Judy se băteau ca nebunele, încercând să-şi smulgă perucile. Spectatorii le încurajau şi făceau pariuri.

Şi apoi a intrat Ian Auger, cu Rossignol de braţ, şi nimeni de la Divele! nu i-a acordat vreo atenţie, pentru că toţi au presupus că e un alt fals, poate puţin mai convingător decât altele. Ian a escortat-o la masa noastră, a tras scaunul pentru ea, i-a prezentat-o Băiatului Mort şi a refuzat politicos, dar ferm să se aşeze.

– Nu pot sta pe aici. Trebuie să mă întorc. Mai este mult de lucru în club şi nu vreau să mi se ducă dorul.

– Ai avut probleme în a o aduce pe Ross aici? am întrebat eu.

– În mod surprinzător, nu. Le-am spus gărzilor că John Taylor e pe undeva prin clădire şi au plecat cu toţii, grăbiţi, în căutarea ta. Am ieşit fără să ne împiedice cineva. Uite, chiar trebuie să plec. Ross, nu uita că ai spectacol peste aproximativ o oră.

Rossignol i-a permis să o sărute pe obraz şi apoi Ian s-a îndepărtat, spatele lui cocoşat dându-i un mers ciudat, de parcă s-ar fi rostogolit. Chelneriţa Liza a revenit pentru a lua comanda lui Rossignol. Am examinat-o în timp ce studia lista de vinuri. Arăta altfel. Acelaşi chip palid, păr negru, rochiţă neagră. Dar părea cumva mai energică, mai însufleţită, mai atentă. Şi-a ridicat privirea, a observat că mă uit la ea şi a zâmbit larg.

– Ah, John, e atât de bine să mai ieşi din când în când. Ştii ce vreau? Vreau cinci pahare de băutură acidulată cu whisky. Le vreau pe toate odată, aliniate în faţa mea, ca să le pot privi în timp ce le beau. Nu mi se permite niciodată să beau la Grota lui Caliban, din porunca celor doi Cavendish, deşi, în mod ciudat, nici nu prea vreau. Mă ţin de dieta sănătoasă pe care mi-au indicat-o, şi nu mă plâng niciodată, ceea ce nu mi se potriveşte deloc. Prăjitură! Vreau prăjitură! Adu-mi cel mai mare şi mai delicios tort de ciocolată pe care îl aveţi şi o lingură pe măsură! Vreau tot ceea ce îmi face rău, şi le vreau acum!

Chelneriţa a scos un strigăt de încântare.

– Bravo, fetiţo!

I-am făcut semn chelneriței să-i aducă lui Rossignol ceea ce comandase şi Liza s-a îndepărtat pe tocurile ei înalte. Rossignol radia de fericire.

– Familia Cavendish este mereu foarte strictă când vine vorba despre ceea ce pot mânca şi face. Se poartă mai mult ca o mamă decât ca nişte impresari.

– Am observat că asta nu te-a împiedicat să fumezi, am spus eu.

A sforăit tare.

– Numai să încerce.

Zâmbetul i-a dispărut brusc şi mi-a aruncat o privire dură.

– Ian mi-a spus că ai cercetat lucrurile în numele meu şi că ai vorbit cu oamenii. Şi că ai aflat ceva despre predecesoarea mea, impresariată tot de familia Cavendish. Îmi aduc aminte că figura ei a apărut pe coperțile tuturor revistelor, şi apoi... nimic. Ce s-a întâmplat cu ea, John? Ce i-au făcut cei doi Cavendish?

I-am spus suficiente lucruri cât să o sperii, fără să mă opresc asupra detaliilor mai neplăcute. Băiatul Mort îmi arunca din când în când câte o privire, pe măsură ce-şi dădea seama ce făceam, dar nu a spus nimic. Băuse deja jumătate din sticla de gin şi acum îşi molfăia trabucul. Când am terminat, în sfârşit, Ross a scos un suspin adânc.

– Nu am ştiut nimic din toate astea. Biata fată. Şi familia Cavendish i-a făcut asta?

– Mai degrabă a pus să i se facă, am spus eu. S-au oferit vreodată... să facă ceva pentru tine?

– Nu. Niciodată.

Vocea lui Rossignol era fermă şi pătrunzătoare.

– Le-aş fi spus eu ce să facă cu magia lor. Nu mă bazez pe rahaturile alea pentru a avea succes. Sunt o cântăreață şi nu am avut niciodată nevoie decât de vocea şi de cântecele mele.

Şi apoi s-a oprit şi s-a încruntat brusc.

– Şi totuşi, acum, că am spus asta... lucrurile s-au schimbat de când am început să locuiesc în cămăruța mea de deasupra clubului. Cântecele mele sunt acum foarte triste. Şi am nişte goluri de memorie ciudate. Mi-e frig şi sunt obosită, tot timpul. Şi felul în care mă comport când familia Cavendish este prin preajmă... parcă nu sunt eu deloc. Ar fi putut oare să mă vrăjească, fără ca eu să-mi dau seama?

– E posibil, am spus eu, cu atenție. Poate că au făcut ceva şi apoi te-au obligat să uiți. Familia Cavendish nu mi s-a părut a fi genul care să-şi încarce sufletul cu etica profesională.

Chelnerița a sosit cu cele cinci pahare de băutură acidulată cu whisky pe o tavă. Rossignol a gângurit fericită în timp ce paharele erau aliniate în fața ei, după care le-a dat pe gât pe primele două, unul după altul. A respirat greu pentru o clipă, şi apoi a chicotit mulțumită, ca un copilaş care tocmai a făcut o poznă şi căruia nu-i pasă.

– Da! Ah, da! Sunt în extaz!

Ne-a zâmbit fermecător, întâi mie şi apoi Băiatului Mort.

– Şi cum e să fii mort?

– Nu-i spune! am sărit eu, şi apoi m-am uitat apologetic la cântăreața uimită. Scuză-mă, dar e mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns. Mai ales atunci când e vorba de el.

– Cum ar fi de ce mestecă trabucul în loc să-l fumeze?

– Cam aşa ceva.

Mi-a zâmbit din nou, un moment ca o îmbrăţişare caldă, atât de diferit faţă de personalitatea ei anterioară, cumva distanţată.

– Se ştie că şi tu ai evitat uneori să răspunzi la întrebări, *monsieur* misterul în persoană.

Accentul ei franţuzesc devenise puţin mai pronunţat după cel de-al treilea pahar de whisky aicidulat. Nu-mi venea să cred cât de vie părea. M-a privit gânditoare.

– Nu crezi că familia Cavendish ar face ceva care să mă rănească, nu-i aşa? Vreau să spun, se bazează pe mine ca să le aduc o grămadă de bani.

– Poate că s-au gândit că o ajută pe Sylvia, am spus eu. Dar mai sunt şi sinuciderile, Ross. Cei doi Cavendish trebuie să aibă vreo legătură cu asta. Nu am încredere în ei şi nici tu nu ar trebui să ai. Nu e nevoie decât să spui, şi Băiatul Mort şi cu mine te vom lua de lângă ei chiar acum. Vom găsi un loc sigur unde să poţi sta cât timp găsim nişte avocaţi care să verifice contractul tău, şi poate câţiva experţi care să vadă dacă nu ai fost cumva manipulată magic. Nu trebuie să-ţi faci griji. Garantez pentru siguranţa ta. Ştiu o grămadă de oameni care de-abia aşteaptă să facă pe bodyguard-ul pentru tine. Nu sunt nişte oameni foarte drăguţi, dar...

– Nu, a spus Rossignol, amabil, dar ferm. E o ofertă foarte generoasă, John, şi apreciez faptul că vrei să mă ajuţi, dar...

- Dar?

– Dar aceasta este marea mea lansare. Şansa mea de a fi o stea. Nimeni nu are legături ca familia Cavendish. Chiar îmi pot face rost de un contract cu un studio de înregistrări important. Trebuie să fac asta. Trebuie să cânt. Este singurul lucru pe care mi l-am dorit cu adevărat, singurul lucru de care mi-a păsat. Nu pot da înapoi acum. Nu voi da înapoi în faţa a ceea ce poate fi doar o izbucnire nervoasă. Nu ai nici o dovadă că au făcut ceva greşit, nu-i aşa?

– Nu, am spus eu. Dar sinuciderile...

S-a strâmbat.

– Crede-mă, nu am uitat. Nu voi uita niciodată privirea de pe chipul bietului om, când a apăsat pe trăgaci exact în faţa mea. M-a privit fix în ochi, şi zâmbea... Nu pot permite ca asta să continue. Cântatul meu trebuia să-i facă pe oameni să se simtă bine! Vroiam să le însufleţesc inimile şi să îi alin, şi apoi să îi trimit să dea din nou piept cu lumea simţindu-se reînnoiţi... Dacă familia Cavendish chiar a făcut ceva care să-mi corupă cântecele, vocea...

Şi-a scuturat puternic capul.

– Oh, nu ştiu! Nu ştiu ce să fac!

A ridicat cel de-al patrulea pahar de whisky şi s-a uitat la el, posomorâtă.

Am stat acolo o vreme şi ne-am gândit toţi trei la problemă. Pe scenă, o Whitney cânta „I Will Always Love You". Rossignol a pufnit tare.

– Nu mi-a plăcut niciodată. Mult prea stridentă.

– Prefer versiunea Dolly Parton, a spus Băiatul Mort, pe neaşteptate. Mai multă căldură.

M-am uitat la el.

– Eşti plin de surprize, văd.

– Nici n-ai idee, a spus Băiatul Mort.

Rossignol a împins cel de-al patrulea pahar de whisky acidulat la o parte în momentul în care a sosit tortul de ciocolată. Era într-adevăr foarte mare, cu ciocolată albă şi neagră răzuită deasupra. Rossignol a început să scoată

o-uri şi a-uri, şi ochii i s-au mărit foarte mult. A înşfăcat lingura şi a înfipt-o în tort şi, în curând, gura îi era complet mânjită de ciocolată. M-am uitat la ea neîncrezător. Avusesem un gând neplăcut. Poate că motivul pentru care această Rossignol părea atât de diferită faţă de cea pe care o întâlnisem la Grota lui Caliban era că aceasta era o cu totul altă Rossignol. O altă copie, ca şi tulpa care distrusese birourile de la *Night Times*. Ar fi explicat multe, inclusiv de ce reuşise să iasă din club atât de uşor.

– Cred că trebuie să mă duc la toaletă, am spus eu, tare, aruncându-i Băiatului Mort o privire plină de înţeles.

– Bine, a spus el. Mulţumim pentru că ne-ai spus asta, John.

– E prima dată când vin în clubul ăsta, am spus eu, accentuând cuvintele. Ce-ar fi să-mi arăţi unde este toaleta pentru bărbaţi?

– Eu nu a trebuit s-o folosesc niciodată, a spus Băiatul Mort. Unul dintre puţinele avantaje ale faptului de a fi mort.

I-am aruncat o privire dură şi mi-am ridicat furios sprâncenele în timp ce Rossignol era ocupată cu înfulecatul ciocolatei şi cu scosul de sunete extaziate, şi el a înţeles în sfârşit. Ne-am ridicat amândoi, ne-am scuzat şi ne-am îndreptat către uşa din apropiere, marcată *În picioare*. Am intrat. Spaţiul cu faianţă sclipitoare era gol, cu excepţia unei Kylie care stătea la closet cu fusta ridicată. Băiatul Mort şi cu mine am aşteptat până a terminat, prefăcându-ne preocupaţi de automate, şi, după ce Kylie a plecat, Băiatul Mort mi-a aruncat o privire dură.

– Ar fi bine să fie important, John. Simplul fapt că mă aflu cu tine aici, singur, îmi strică reputaţia.

– Taci şi ascultă. Familia Cavendish a trimis deja o Rossignol falsă după mine - o tulpa cu puteri supranaturale şi foarte prost dispusă. Există vreo modalitate să poţi afla dacă asta este adevărata Rossignol sau nu? Spui mereu că nimic nu poate fi ascuns de cei morţi.

– Sigur. Deja am verificat-o.

- Şi?

– E reală. Şi e moartă.

L-am privit câteva clipe.

– *Cum e*?

– Nu are aură. A fost primul lucru pe care l-am observat la ea.

- Şi de ce n-ai spus nimic?

– Nu e treaba mea dacă a trecut în tărâmul de dincolo. Trebuie să fii mai deschis la minte, John.

– Vrei să spui că e moartă, aşa, ca tine?

- Nu, nu. Eu sunt un caz special. Şi e mult prea strălucitoare şi prea voioasă ca să fie zombi. Dar nu poţi fi viu fără aură. Toată lumea are una.

– Pe bune? am spus eu, distras temporar. Cum arată a mea?

– O grămadă de mov.

– Cum poate fi moartă fără să-şi dea seama? am spus eu, aproape la fel de mânios pe cât eram de exasperat. E acolo, afară, chiar acum, comportându-se ca orice fiinţă mai mult decât vie. Oamenii morţi nu au orgasm când mănâncă un tort de ciocolată.

– Negarea este şi ea o formă de apărare. Sau poate că are ceva de-a face cu familia Cavendish şi cu influenţa lor asupra ei. Vrei să-i dau eu vestea?

– Nu, cred că ar trebui s-o facă cineva care a auzit, cel puţin, de tact. În plus, a spus că vrea adevărul, oricare ar fi acesta.

M-am uitat mânios la faianţa lucioasă, de un alb imaculat.

– Cum spui cuiva că e mort?
– Cu gura. În fond, se poate şi mai rău.
– Cum?
Băiatul Mort mi-a aruncat o privire tipică.
– Crede-mă, John. Nu vrei să ştii.
– O, taci odată.

***

Până să revenim la masă, Rossignol dăduse gata jumătate de tort şi băuse şi celelalte două pahare de whisky acidulat. Ne-a făcut fericită cu mâna în momentul în care am reapărut şi a început să-şi lingă dârele de ciocolată de pe degete. Faţa îi era îmbujorată şi chicotea mereu. Băiatul Mort şi cu mine ne-am aşezat în faţa ei.

– Vreau mai multă băutură! a spus ea, veselă. Toată lumea ar trebui să ceară mai multă băutură! Vreţi nişte tort? Pot să cer o altă lingură. Nu? Nu ştiţi ce pierdeţi. Uneori, ciocolata este mai bună decât sexul! Unele feluri de sex, în orice caz. Dar ce-i cu feţele astea lungi? V-aţi găsit numărul de telefon pe un perete din toaletă?

Am inspirat adânc şi i-am spus lui Rossignol ce descoperise Băiatul Mort despre ea şi ce însemna. Am spus-o cât de simplu şi de direct puteam, şi apoi am stat acolo, aşteptând să văd cum avea să reacţioneze. Toata voioşia i-a dispărut, dar faţa îi era liniştită, placidă. Avea o privire pierdută şi serioasă, şi lingea încet ciocolata de pe dosul lingurii. Parcă s-ar fi gândit la o propunere de afaceri sau la pierderea unei rude îndepărtate. Când m-a privit, în sfârşit, era perfect calmă, şi când a vorbit, vocea îi părea mai re-semnată decât orice altceva.

– Asta ar explica multe, a spus ea. Golurile mele de memorie, de ce mi-e întotdeauna frig, de ce sunt întotdeauna atât de docilă atunci când cei doi Cavendish sunt prin preajmă. Ei mi-au făcut asta. Vechea eu, adevărata eu, nu ar fi suportat niciodată felul în care mă tratează. Aici, departe de ei, simt că mă trezesc dintr-un fel de coşmar întunecat, dătător de apatie. Doar că nu îmi voi reveni din visul ăsta, nu-i aşa? Sunt moartă.

Am vrut s-o iau în braţe şi s-o liniştesc, să-i spun că totul o să fie în regulă, dar îi promisesem că nu o voi minţi niciodată. Şi-a muşcat buza inferioară o vreme şi apoi şi-a mutat privirea de la mine la Băiatul Mort şi înapoi.

– Se mai poate face ceva pentru a mă ajuta? Sau măcar pentru a afla ce mi-au făcut porcii ăia?

– Pot încerca, a spus Băiatul Mort, surprinzător de gentil. Am învăţat să Văd tot felul de lucruri care sunt ascunse de cei vii. Mă ajută faptul că şi eu, şi tu suntem morţi. Îmi oferă o legătură de care mă pot folosi.

I-a luat mâna în mâna lui şi mi-a făcut semn să-l prind de cealaltă mână. Am făcut asta, ezitând puţin. Nu uitasem ceea ce se petrecuse cu Gri. Băiatul Mort a zâmbit scurt.

– Nu e cazul să faci pe tine, John. Nu voi face decât să mă uit în mintea lui Rossignol şi să activez o viziune a ultimelor ei momente în viaţă. Memoria ei este probabil blocată de trauma celor întâmplate. Cât timp sunteţi amândoi legaţi de mine, veţi putea vedea ceea ce Văd şi eu. Dar, nu uitaţi, nu este decât o viziune a trecutului. Nu ne putem amesteca şi nu putem interveni. Trecutul nu poate fi schimbat, indiferent cât de mult ne-am dori asta.

Prinsoarea lui a devenit mai fermă şi brusc eram altundeva. Fără incantații, fără obiecte de putere - doar voința unui om care fusese mort timp de 30 ani şi tot nu se putea odihni în pace. Ne aflam în biroul interior al celor doi Cavendish, locul în care fusesem adus eu, cu coastele rupte şi sângerând. Domnul şi doamna Cavendish îi zâmbeau unei Rossignol preocupate şi mânioase. Încerca să le spună ceva, dar nu o ascultau. Doamna Cavendish i-a turnat lui Rossignol un pahar de şampanie şi a spus ceva liniştitor. Rossignol i-a smuls paharul din mână, l-a dat pe gât şi apoi l-a aruncat. După care s-a prăbuşit pe podea, picioarele ei cedând sub ea. Stătea acolo, scuturată de friguri, cu spume la gură, în timp ce domnul şi doamna Cavendish continuau să o privească, zâmbind. Într-un sfârşit, s-a calmat. Şi apoi cei doi Cavendish s-au uitat la cineva care stătea ascuns în umbre, dar nu mi-am putut da seama cine era cea de-a treia persoană.

Am revenit la masă într-o clipită. Băiatul Mort ne-a dat drumul la mâini. Rossignol tremura, dar gura ei forma o linie fermă, dreaptă. S-a forțat să se liniştească.

– Cei doi Cavendish m-au otrăvit? a spus Rossignol. De ce ar vrea să ucidă pe cineva care le asigură traiul zilnic?

– Bună întrebare, am spus eu. Cred că ar trebui să-i întrebăm pe ei asta, într-un mod direct şi convingător.

– I-ai putea întreba şi ce i-au făcut după aceea, a spus Băiatul Mort.

A privit-o speculativ pe Rossignol.

– Nu te comporți ca un zombi. Îi cunosc. Eşti clar moartă, dar mai sunt nişte urme de viață în tine.

– Este posibil ca familia Cavendish să fi încheiat o afacere ca a ta? am spus eu. În numele ei, în calitate de impresari.

– Nu, a spus Băiatul Mort, ferm. Astfel de pacte nu pot fi încheiate decât din proprie voință. Tocmai asta este. Nu-ți poți pierde sufletul aşa pur şi simplu - trebuie să-l vinzi.

– Şi totuşi, am spus eu, orice magie care poate scula morții este, prin definiție, opera unui jucător important. În birou mai era cineva, chiar dacă nu ne-am putut da seama cine. Singura Putere pe care cei doi Cavendish o au de partea lor şi pe care o cunosc este Piază-Rea. Şi, deşi poate ajunge o Putere şi o Stăpânire ca şi tatăl lui, nu este un necromant.

– Dar ce legătură au toate astea cu faptul că oamenii se sinucid după ce mă aud cântând? a întrebat Rossignol.

Chipul îi era tot calm şi controlat, dar vocea îi devenea tot mai nesigură.

– Ai intrat în întuneric, a spus Băiatul Mort. Şi atunci când te-ai întors, ai adus o parte din el cu tine. Se manifestă prin cântecele tale. Asta îi ucide pe oameni.

– *Cum de-au îndrăznit*? a spus Rossignol. Cum de au putut face cei doi Cavendish aşa ceva? Cântecele mele au vorbit întotdeauna despre viață şi despre optimism, chiar şi atunci când scriam despre lucruri triste. Vocea mea era menită să-i înflăcăreze pe oameni, nu să-i distrugă! Familia Cavendish a stricat singurul lucru care dădea sens vieții mele!

Aproape că nu a mai putut vorbi, dar a continuat s-o facă, cu o voință de fier. Mâinile i se strânseseră pumn pe masă.

– Nu pot lăsa ca lucrurile să continue astfel. Gata cu oamenii morți din cauza mea. Îmi vreau vocea de odinioară înapoi. Îmi vreau viața înapoi!

S-a uitat fix la Băiatul Mort şi apoi la mine.

– Mă puteți ajuta? Oricare dintre voi?

– Nu mă pot ajuta nici măcar pe mine, a spus Băiatul Mort, încet.

– Să nu ne pierdem speranța tocmai acum, am spus eu, repede. Băiete Mort, chiar tu ai spus că nu seamănă cu nici un mort înviat pe care îl ştii. Hai să aflăm ce i-au făcut exact. Unele morți magice pot fi anulate.

– Crezi că familia Cavendish va fi de acord cu aşa ceva? a spus Băiatul Mort.

– Nu am de gând să le dau de ales, am spus eu, şi vocea mea era atât de rece, că până şi Băiatul Mort a trebuit să-şi întoarcă privirea.

Şi acela a fost momentul când în club s-a lăsat liniştea. Muzica şi cîntecele au încetat brusc la mijlocul reprezentației, şi pălăvrăgeala de la mesele din jur s-a stins încetul cu încetul. Ne-am uitat toți trei în jur şi am observat că toate divele prezente ne fixau. Toți travestiții, toate celebritățile acelea efemere se ridicaseră în picioare şi ne priveau cu ochi întunecați şi răi. Fețele lor pictate aveau ceva ciudat, deformat, un contur de emoții noi, ucigătoare. Parcă am fi fost brusc înconjurați de o haită de lupi. Rossignol, Băiatul Mort şi cu mine ne-am ridicat lent în picioare şi un fior de anticipație a străbătut mulțimea amenințătoare. Au zâmbit cu toții în acelaşi moment, o grimasă care le dezvelea dinții şi care nu avea nimic distractiv. Una dintre Marilyne a scos un cuțit din mâneca ei bufantă. Ca la un semnal, zeci de alte dive s-au înarmat cu tot felul, de la cuțite la brice şi pistoale de buzunar. Câteva dintre ele au spart sticle şi pahare, lovindu-le de mese, pentru a le transforma în arme cu margini crestate.

– Sunt posedate, a spus Băiatul Mort, încet. Cunosc semnele. Aurele lor s-au schimbat. Ele reproduceau talentele şi chiar unele dintre personalitățile eroinelor lor, dar acest canal de transfer a fost preluat de un semnal mai puternic, impus din exterior. În corpurile lor este acum ceva nou şi mult mai afurisit.

– Să fie Primordialii? am spus eu. Reveniți pentru a doua rundă?

– Nu, a zis Băiatul Mort. Semnele sunt încă umane.

Un Dusty s-a apropiat brusc, împleticindu-se, pentru a se holba la Rossignol cu ochi ficşi.

– Suntem cei mai mari fani ai tăi. Te venerăm. Te adorăm. Am muri pentru tine. Nu ar trebui să te afli aici. Am venit să te ducem înapoi acasă.

– Drace, am spus eu. E gloata aia de goți şi nătărăi cărora familia Cavendish le permite să-şi piardă vremea pe lângă birourile lor exterioare. Clubul de fani din Iad. Probabil că familia Cavendish i-a băgat în mințile divelor şi i-a trimis să o aducă pe Rossignol.

– Nu poți rămâne aici, i-a spus Dusty-ul lui Rossignol, ignorându-mă. Oamenii aceştia nu sunt compania potrivită pentru tine. Trebuie să vii cu noi, înapoi la familia Cavendish. Ei te vor transforma în steaua care eşti menită să fii. Vino cu noi, acum.

– Şi dacă nu o face?

Fără să-şi schimbe expresia, Dusty-ul mi-a țintit gâtul cu cuțitul. Mi-am tras capul înapoi şi arma a trecut razant pe lângă mine. Celelalte dive s-au năpustit înainte, cu armele ridicate. Toate Judy-urile, Kylie-urile, Marilyn-ele, Nico-urile şi Blondie-urile. Fețe faimoase, tulburate şi schimonosite de ură şi invidie la mâna a doua. Cineva vroia să le ia zeița şi preferau să moară sau să ucidă decât să permită aşa ceva. În mințile lor, îşi salvau eroina. Dusty a încercat din nou să mă taie. L-am prins de încheietură, am răsucit-o până când degetele s-au deschis forțat, lăsând cuțitul să cadă, şi apoi i-am tras un pumn. Băiatul Mort ridica divele şi le arunca în aer ca pe nişte

păpuşi de cârpă. Dar veneau tot mai multe, apropiindu-se tot mai tare, unele având arme improvizate, cum ar fi tocuri-cui cu țepi, ace de păr lungi şi unghii încârligate. O Kate Bush s-a aruncat țipând asupra mea, cu un pumnal lung în mână. L-am prins pe Băiatul Mort şi l-am tras între noi, folosindu-mă de trupul lui mort ca de un scut. Cuțitul s-a înfipt în pieptul lui până la plăsele.

– Taylor, ticălosule! a spus Băiatul Mort, şi apoi a stricat efectul, chicotind.

Manevram corpul lui mort în toate direcțiile, parând atacurile. Absorbea pedepsele şi Băiatul Mort nu obiecta. Cred că i se părea că trăieşte, într-un fel ciudat. Rossignol stătea lângă mine, luptând cu trucuri, trăgând perucile travestirilor pe ochi şi lovindu-i în testicule atunci când putea. Spatele mi s-a lovit de peretele de dinapoia mea, şi i-am strigat lui Rossignol, peste umărul Băiatul Mort, să răstoarne masa noastră şi s-o transforme în baricadă. S-a smuls din strânsoarea unei Nico şi a întors masa şi, în curând, toți trei eram la adăpost în spatele ei.

– M-am săturat de toate astea, a spus Băiatul Mort. Ştiu un blestem care o să le facă creierii să le fiarbă în cap.

– Nu, am spus eu, repede. Nu îi putem ucide! Divele nu sunt responsabile de ce se întâmplă. Sunt doar victime.

– O, la naiba, a spus Băiatul Mort. Iar trebuie să facem fapte bune?

Divele, care tăcuseră brusc între timp, roiau în jurul nostru, încercând să ne ajungă cu armele şi cu mâinile lor ca nişte gheare. Pe moment, eram în siguranță, dar nu ne puteam mişca din colțul în care ne aflam. Nu mai aveam unde să mergem şi, destul de curând, divele aveau să se grupeze pentru a trage masa la o parte, şi apoi... Am înjurat puternic şi am făcut, fără nici o tragere de inimă, ce ştiam să fac cel mai bine. M-am concentrat şi mi-am deschis ochiul meu interior, cel de-al treilea ochi al meu, şi mi-am folosit darul pentru a găsi canalul pe care îl foloseau fanii pentru a le manipula pe dive. A fost ca şi cum aş fi văzut brusc o țesătură strălucitoare de fire de argint, ridicându-se din capetele divelor şi pierzându-se în infinitate. Şi, după ce am văzut-o, a fost cel mai uşor lucru din lume să găsesc firul unic de care erau legați cu toții, locația semnalului suprapus. S-a dovedit a fi o singură divă, o Whitney, care privea totul de pe scenă. Nu a trebuit decât să i-o arăt Băiatului Mort şi el a făcut o mişcare rapidă de zdrobire cu pumnul. Whitney s-a prăbuşit inconştientă pe scenă şi toate liniile de argint s-au stins.

Vraja fusese ruptă într-o clipă şi divele atacatoare s-au transformat rapid în nişte bărbați dezorientați în haine largi, cu fețe machiate. Au rămas pe loc, şocați şi confuzi, agățându-se unii de alții pentru sprijin şi alinare reciprocă. Posesiunea e un fel de violare, a minții şi a sufletului. Pe moment, părea că pericolul dispăruse. Ar fi trebuit să nu mă pripesc.

Travestiții au țipat brusc şi s-au împrăştiat în momentul în care o duzină de figuri întunecate şi periculoase a apărut de nicăieri. Personaje înalte şi amenințătoare, îmbrăcate în costume elegante şi fără fețe. Îmi folosisem darul prea mult, arsesem prea intens în noapte, şi acum duşmanii mei mă găsiseră din nou. Îi trimiseseră pe Bântuitori după mine. Travestiții au eliberat rapid locul şi au dispărut prin ieşiri. Fusese prea mult pentru ei. Şi eu aş fi fugit, dacă aş fi putut. Bântuitorii avansau încet către noi, trimişi de neoprit ai morții şi ai ororii. Aveau formă umană, dar nu se mişcau precum oamenii, şi fețele de sub pălăriile cu boruri largi erau doar fâşii de piele albă.

Nu aveau ochi, dar puteau vedea. Unul dintre ei şi-a ridicat mâna, arătându-mi acele hipodermice în locul unghiilor. Picături groase şi verzi ieşeau din vârfuri, şi eu m-am cutremurat. Rossignol mă strângea de braț atât de tare, că mă durea. Băiatul Mort se încruntase pentru prima dată.

– Să îndrăznesc să spun că evenimentele tocmai au luat o turnură mult mai proastă?

– O, da, am spus eu. Aceştia sunt Bântuitorii. Câinii pe care îi trimit duşmanii mei după mine. Nu-i poți răni sau ucide pentru că nu sunt reali. Sunt doar nişte carcase. Şi nici tu şi nici eu nu putem face nimic ca să-i oprim.

– Cum te descurci cu ei, în mod normal? a întrebat Rossignol.

– Fug mâncând pământul. Mi-am petrecut o bună parte din viață fugind de Bântuitori.

Mi-am activat din nou darul, încercând cu disperare să găsesc o scăpare, dar nu era nici una. Nu aveam nici o ieşire în apropiere şi masa răsturnată nu avea să îi încetinească nici o clipă. Cele 12 figuri afurisite se îndreptau către noi, nemiloase ca şi cancerul, implacabile ca şi destinul. Şi apoi o figură feminină a ieşit urlând de nicăieri şi s-a aruncat asupra unuia dintre Bântuitori. Atacatoarea fusese o Kylie odată, dar toate urmele de feminitate şi strălucire fuseseră şterse de trauma recentă. Tot ceea ce conta pentru Kylie acum era că avea o țintă asupra căreia să-şi reverse furia. L-a înjunghiat pe Bântuitor în piept, dar corpul flexibil al acestuia a absorbit lovitura, fără nici o problemă, prinzând mâna şi cuțitul în carnea lui nenaturală. Bântuitorul a făcut un scurt gest de tăiere cu o mână, şi Kylie s-a dezintegrat într-o sută de bucăți, sângele țâşnind şi şiroind peste tot pe podea.

– Drace, a spus Băiatul Mort. Chiar e nasol. Ştii, trebuie să mă întreb... în câte bucăți m-ar putea tăia pe mine astfel încât să reuşesc totuşi să mă adun la loc?

– Păi, dacă nu-ți place viața sub formă de puzzle, nu te mai întreba asta şi fă ceva, la naiba, am spus eu, cu o voce stridentă.

– Băieți, a zis Rossignol, Ăştia se apropie periculos de mult. Vă rog, spuneți-mi că măcar unul dintre voi are ceva care să semene a plan.

– Dacă te gândeşti bine, a spus Băiatul Mort, eu nu sunt decât un cadavru ambulant care a adunat câteva stratageme neplăcute de pe drum. Nu am la îndemână nici un truc care să-i poată încetini măcar pe nemernicii ăştia. Chiar ai nişte duşmani puternici, John.

– În regulă, am spus eu, cu gura aproape dureros de uscată. Asta este. Băiete Mort, ia-o pe Ross şi fugiți ca disperații. Cât timp nu reprezentați o amenințare, nu o să vă dea atenție. Au venit doar pentru mine.

– Ce-ți vor face? a întrebat Rossignol.

– Dacă am noroc, mă vor omorî rapid, am spus eu. Dar nu am fost niciodată chiar atât de norocos. Bântuitorii sunt oroarea şi disperarea întruchipate. Vă rog, plecați de aici.

– Nu te pot părăsi, a spus Băiatul Mort. Fapte bune, îți aduci aminte? Dacă te abandonez acum, o să alunec înapoi câțiva ani buni.

– Nici eu nu te părăsesc, a spus Rossignol. Fie şi numai fiindcă eşti singura mea speranță de a mă elibera de sub influența familiei Cavendish.

– Vă rog, am spus eu. Nu înțelegeți. Dacă rămâneți, o să vă... supună la lucruri oribile. Am mai văzut aşa ceva.

- Găseşti tu ceva, John, a spus Rossignol. Sunt sigură de asta.

Dar nu găseam. Nu i-am putut înfrunta niciodată pe Bântuitori, am scăpat mereu cu fuga. Propriii mei demoni urmăritori. Primul Bântuitor a prins o margine a mesei noastre folosită ca baricadă cu o mână moale, de o paloare cadaverică, şi a aruncat-o într-o parte de parcă nu avea nici o greutate. Băiatul Mort şi-a strâns toate forţele, şi eu am împins-o pe Rossignol în spate, protejând-o cu trupul meu. Şi apoi toţi Bântuitorii s-au oprit şi şi-au întors feţele fără trăsături, de parcă ascultau ceva ce numai ei puteau auzi. Au început să tremure şi să se scuture, şi apoi unul câte unul s-au prăbuşit neputincioşi pe podea, transformându-se într-o mâzgă putrezindă. Într-un moment, o duzină de figuri ameninţătoare ne prindeau la înghesuială, şi în momentul următor din ele nu mai era nimic decât nişte băltoace de unsoare puturoasă, care se întindeau lent. Băiatul Mort şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, şi apoi ne-am întors brusc, când am auzit un râs slab, batjocoritor. Şi acolo, pe scenă, în capătul încăperii, era Billy Lathem, Piază-Rea, în costumul lui super elegant. Părea foarte mulţumit de sine. Era flancat de domnul şi doamna Cavendish, în hainele lor de antreprenori de pompe funebre.

– Ti-am spus eu, John, a zis Piază-Rea. Sunt mult mai puternic decât ai crezut. Sunt entropia, sfârşitul tuturor lucrurilor, şi nici măcar trimişii de genul urâţilor ălora nu-mi pot sta în cale. Acum, ai ceva ce nu-ţi aparţine. Şi am venit să-l recuperez.

– Haide, dragă Rossignol, a spus domnul Cavendish. Întârzii la spectacol.

– Nu vrei să se întâmple asta, nu-i aşa? a spus doamna Cavendish.

Rossignol se ţinea încă bine de braţul meu.

– Nu mă duc cu ei. Nu-i lăsa să mă ia, John. Nu pot fi din nou lucrul ăla pe jumătate adormit, dând din cap şi zâmbind şi fiind de acord cu tot ce spun ei. Mai bine mor.

– Nu trebuie să mergi dacă nu vrei să mergi, am spus eu, dar nu a sunat convingător, nici măcar pentru mine. Eram încă uimit cât de uşor reuşise Piază-Rea să-i distrugă pe Bântuitori. *Devenise* o Putere şi o Stăpânire, ca şi tatăl lui decedat, Contele Entropie, iar eu nu eram decât un om cu un dar. Şi cu o reputaţie proastă... Mi-am ridicat capul şi i-am aruncat lui Billy Lathem una dintre cele mai enigmatice priviri ale mele.

– Am mai făcut asta odată, Billy. Înapoi, sau îmi voi folosi darul...

– Nu ai curajul, a spus Piază-Rea, rânjind neplăcut. Nu acum, când duşmanii tăi ştiu unde eşti. Ce crezi că vor trimite mai târziu, dacă eşti suficient de prost ca să-ţi deschizi din nou mintea? Ceva atât de înfricoşător că nici măcar eu nu voi putea să mă pun cu el. Nu, singura ta opţiune acum este să ne dai fata şi să o ştergi de aici, în vreo ascunzătoare, înainte ca duşmanii tăi să pună mâna pe tine.

A râs dintr-odată.

– Nu vei mai putea să păcăleşti niciodată pe nimeni, John. Nu şi după ce le spun tuturor cum te-am văzut pitindu-te neajutorat în spatele unei mese. Şi toate astea din cauza unor chestii pe care eu le-am transformat în putregai şi mâzgă cu o simplă fluturare de mână. Acum, dă-te tu înapoi, John. Sau îmi voi folosi puterea pentru a găsi unicul ghinion care îti va distruge viaţa pentru totdeauna.

NOUĂ - În sfârşit se face lumină

Şi astfel, unul dintre cele mai mizerabile şi mai încurcate cazuri ale mele ajunsese aici - distracţie la clubul Divele!. Singura problemă era că Piază-Rea folosit de cei doi Cavendish reprezenta de departe arma cea mai bună. Felul în care îi redusese pe Bântuitori la terciurile acelea multicolore fusese cu adevărat impresionant. Nu am crezut niciodată că băiatul putea face asta. Poate că faptul că îl privisem de sus şi îl umilisem în faţa angajatorilor lui nu fusese o ideea prea bună, până la urmă. Cu siguranţă, ceva îi trăsese un şut puternic în fund. Practic, puteai să-i vezi puterea scânteind în aerul din jurul lui, fierbând şi contorsionându-se, ghinionul aşteptând să fie adus la viaţă şi aruncat asupra celor vii.

Stăteam acolo, două grupuri duşmane, în marginile opuse ale ringului de dans, separate de o mare de mese şi scaune răsturnate şi de rămăşiţele supurânde ale Bântuitorilor. Domnul şi doamna Cavendish, în hainele lor ponosite de antreprenori de pompe funebre, şi Piază-Rea, în costumul lui super elegant, lângă uşile de la intrare. Şi eu, Băiatul Mort şi Rossignol, lângă baricada noastră abandonată. Băieţii buni şi băieţii răi, faţă în faţă, gata de o confruntare inevitabilă.

Căutam discret o ieşire. Nu-mi plăcuse niciodată să mă implic în genul ăsta de confruntări, dacă exista o ieşire la îndemână.

– Omoară-i, a spus domnul Cavendish, cu vocea lui rece şi tăioasă.

– Omoară-i pe toţi, a spus doamna Cavendish, cu vocea ei ascuţită şi clară.

– Nu, a spus Piază-Rea, şi cei doi Cavendish s-au uitat la el, surprinşi.

A zâmbit, neimpresionat.

– Vreau să-i fac să sufere mai întâi.

Cei doi Cavendish s-au uitat unul la celălalt. Amândoi au vrut să spună ceva şi apoi s-au oprit. L-au privit circumspecţi pe Piază-Rea. Ceva tocmai se schimbase în relaţia lor cu arma angajată şi nu ştiau sigur ce.

– Veniţi pe scenă, cu toţii, a spus Billy Lathem, Piază-Rea, fiul Contelui Entropie. Vreau să ştii exact cât de tare ai dat-o în bară, John. Vreau să-ţi explic totul, ca să vezi că nu ai avut niciodată vreo şansă.

– De ce aş face ceva din ceea ce spui tu, Billy? am zis eu, interesat de răspunsul pe care avea să mi-l dea.

– Pentru că-ţi voi spune adevărul despre ceea ce i-am făcut bietei Rossignol, a spus Piază-Rea.

Şi aşa m-a adus exact unde vroia să mă aducă, şi amândoi ştiam asta. Aşa că am dat din umeri şi m-am îndreptat către scenă, cu simţurile aţâţate. Avea să se întâmple ceva rău, simţeam asta, şi mă viza pe mine. Băiatul Mort şi cu Rossignol m-au urmat. Piază-Rea le-a spus ceva cu voce joasă celor doi Cavendish, şi aceştia l-au urmat în partea opusă a scenei. Ne-am oprit cu toţii la o distanţă sigură unii de ceilalţi, şi l-am privit pe Piază-Rea, pentru a vedea cum intenţiona să joace. Zâmbetul de pe faţa lui denota fericire şi cruzime, un prădător gata să se distreze cu prada lui, pentru o vreme.

- I-am permis lui Rossignol să iasă din Grota lui Caliban, a spus Piază-Rea, liniştit, pentru a ne aduce la tine. Aşteptam să ia cineva legătura cu ea, şi nu a fost de mirare că intermediarul s-a dovedit a fi nătângul şi previzibilul şi prosteşte de loialul Ian Auger. Familia Cavendish a vrut ca eu să mă ţin după Rossignol şi apoi... să rezolv situaţia, dar i-am convins să mă însoţească. Vroiam să mă vadă cum te distrug, John, să vadă şi să aprecieze

cum te termin, bucată cu bucată. Ei nu prea ies în zilele astea. Poți spune asta după oribila lor paloare, nu-i aşa? Am văzut lucruri târându-se afară de sub pietre şi care aveau o culoare mai sănătoasă. Şi chiar nu le place să se afişeze în public, dar vroiam să se afle aici, aşa că, iată-i. Nu e minunat cum se pot rezolva lucrurile, dacă chiar vrei asta?

– Aşadar, servitorul devine stăpân, am remarcat eu, pentru cei doi Cavendish. Sau monstrul se întoarce împotriva creatorului său, dacă preferați. Nu ar fi prima dată, desigur. O țineți minte pe Sylvia Păcat, nu?

- O fată fermecătoare, a spus domnul Cavendish. Mereu am zis că va ajunge departe, nu-i aşa, doamnă Cavendish?

– Aşa este, domnule Cavendish.

Femeia m-a privit gânditoare.

– Ai văzut-o recent?

– Da, am spus eu. Era un monstru. Aşa că am scos-o din mizeria în care ați băgat-o.

– Oh, ce bine, a spus femeia. Aşa de mult detestăm lucrurile nerezolvate. Cât despre Piază-Rea - el este dragul nostru prieten şi aliat, şi suntem foarte mândri de el. Îi prevedem lucruri mari pe viitor.

- N-aş fi putut-o spune mai bine, a zis bărbatul. O persoană de urmărit şi de studiat.

– Ce s-a întâmplat cu Ian? a întrebat Rossignol brusc. Ce i-ați făcut?

– Ah, da, a spus Piază-Rea. Nu mi-a păsat niciodată de piticul ăla şmecher. Să zicem că trioul... a devenit un duet.

A chicotit puternic la propria lui glumă, în timp ce Rossignol îşi întorcea capul. Piază-Rea i-a privit pe cei doi Cavendish.

– Spuneți-le. Spuneți-le totul. Vreau să ştie totul, să ştie cât de lamentabil au eşuat, înainte să-i supun la nişte lucruri oribile. Puteți începe prin a le spune cine sunteți cu adevărat.

– De ce nu? a spus bărbatul. Nu vor mai rămâne mult prin preajmă, pentru a apuca să le zică şi altora.

– Spune-le tu, domnule Cavendish, a zis femeia. Te-ai priceput mereu să alegi cuvintele.

– Dar tu ai fost mereu o povestitoare mai iscusită, doamnă Cavendish, şi nu vreau să te subestimezi.

– Îți mulțumesc pentru cuvintele amabile, dragul meu, dar...

– Haideți odată! a spus Piază-Rea.

– Suntem mai bătrâni decât părem, a spus bărbatul. Ne-am luat multe nume şi multe identități, de-a lungul anilor, dar poate că suntem cunoscuți cel mai bine după pseudonimele noastre originale, din secolul al XIX-lea - Măştile Crimei.

– Da, a spus femeia, zâmbind pentru prima dată, pe măsură ce observa expresiile de pe fețele noastre. Noi eram. Lorzii necontestați ai fărădelegilor din vechea Londră, cei mai mari răufăcători ai epocii victoriene. E adevărat, nu existau păcate în vremea respectivă, dar ce contează. Le-am râs în față polițiştilor şi politicienilor. L-am distrus chiar şi pe marele Julien Advent.

– Sau, mai bine spus, tu ai făcut asta, a zis bărbatul. Apreciere atunci când este nevoie, draga mea.

– Dar nu aş fi reuşit fără tine, iubitul meu. Acum, unde rămăsesem? Ah, da. Ne-am implicat în afaceri corupte, la fel ca toată lumea, şi am descoperit, spre uimirea noastră, că afacerile îți aduc mult mai mulți bani decât fărădelegile, dacă ai atitudinea corectă. Aşa că am renunțat la faimoasele

noastre măşti, am întrerupt legăturile cu vechile noastre contacte şi ne-am făcut un nume nou în Comerț. Am prosperat, în principal pe seama concurenților noştri mai timizi, şi, destul de repede, am devenit o Corporație. Şi, întrucât corporațiile sunt nemuritoare, am devenit şi noi nemuritori. Se întâmplă astfel de lucruri, în Zona Întunecată. Cât timp afacerile noastre prosperă, la fel facem şi noi. Cât timp există, existăm şi noi. Banii aduc putere, iar puterea este magică. Şi, desigur, atunci când bunăstarea Proprietăților Cavendish este amenințată, suntem şi noi.

– Aşa că luăm toate amenințările de acest gen în serios, a spus bărbatul. Şi luăm toate măsurile necesare pentru a ne apăra.

- Sunteți doar nişte vulturi, a spus Băiatul Mort. Profitați de slăbiciunea altora şi vă hrăniți cu leşurile celor pe care îi doborâți.

– Cel mai bun gen de afacere, a spus doamna Cavendish. Născută în era capitalismului, reprezentată acum de noi.

– De asta vă spuneți mereu domnule şi doamnă, am zis eu, doar ca să simt că mă amestecam şi eu în discuție. Pentru că ați avut atât de multe identități, că acum trebuie să vă aduceți mereu aminte cine sunteți.

– Adevărat, a spus domnul Cavendish. Dar irelevant.

– Julien Advent o să vă găsească, am spus eu. Nu v-a uitat niciodată.

Cei doi Cavendish au schimbat un zâmbet cald.

– Nici noi nu l-am uitat, a spus femeia. Pentru că există o parte a poveştii, legenda aceea spusă des, pe care dragul de Julien nu a dezvăluit-o niciodată. Marea iubire a vieții lui, cea care l-a vândut Măştilor Crimei şi Găurii în timp care îl aştepta, am fost eu. Nu-i voi uita niciodată privirea şocată şi oroarea de pe chip lui când mi-am scos Masca. Credeam că nu o să mă mai opresc niciodată din râs.

– A plâns, a spus bărbatul. Chiar aşa. Lacrimi adevărate. Dar în fond, Julien a fost mereu un tip sentimental.

– Chiar nu era nimeni vinovat, doar el însuşi, a spus femeia. Lucram ca dansatoare acompaniatoare când m-a întâlnit. Doar o altă față drăguță cu o voce obişnuită şi nişte picioare frumoase, dar i-am căzut cu tronc. Ca şi altor domni, la vremea aceea. Mi-a oferit o viață mai bună, mi-a cultivat gustul pentru lux. Dar aveam şi interdicții. Credea că mă salvează. Ar fi trebuit să mă întrebe dacă vreau să fiu salvată.

De vreme ce nu îmi dădea ce aveam nevoie, am început să caut pe cineva dispus s-o facă, şi, la una dintre seratele lui Julien, l-am cunoscut pe domnul generos de lângă mine. Masca Crimei în persoană. Mi-a prezentat o lume cu totul nouă de bani şi plăceri, şi eu am acceptat-o de parcă ar fi fost ceva obişnuit pentru mine. Şi aşa mi-am pus şi eu o Mască şi am descoperit mult mai multe senzații, ca lord al crimei, decât am avut parte în brațele sărmanului Julien. La sfârşit, când l-am împins în Gaura în timp ca să scap de el, nu mai simțeam nimic.

– Spune-le, a zis Piază-Rea, nerăbdător. Spune-i lui John ce i-am făcut lui Rossignol. Vreau să-i văd expresia feței, când îşi va da seama că nu mai are cum s-o salveze.

– Rossignol a noastră a devenit cam prea independentă după ce a ajuns să fie mai populară, a spus domnul Cavendish.

Părea țeapăn şi chiar obosit, de parcă spunea toate astea numai pentru a-i da satisfacție Piezei-Rele.

– A început să aibă întâlniri pe cont propriu, fără să ne consulte mai întâi. Directorii executivi de la companiile de înregistrări au început să fie

interesați de clauzele înțelegerii noastre, deşi Rossignol a fost foarte bucuroasă când am încheiat-o, când nimeni altcineva nu avea acces la ea. Directorii ăia executivi au asigurat-o că se va descurca mult mai bine cu ei. I-au promis că vor găsi avocați care să anuleze cu uşurință contractul, dacă le va arăta loialitate. Aşa că a venit la noi şi a cerut o afacere mai bună, amenințând să plece dacă nu o ascultăm.

– Câtă obrăznicie! a spus doamna Cavendish. Desigur, nu-i puteam permite să facă aşa ceva. Nu după câți bani investiserăm în ea. Şi după toți banii pe care urma să-i facem. Noi o descoperiserăm, o promovaserăm, o îngrijiserăm. Noi o transformaserăm pe Rossignol într-un produs vandabil. Aveam dreptul de a ne proteja investiția. Să nu crezi că tu eşti apărătorul binelui aici, domnule Taylor. Domnişorica asta la ananghie nu are nevoie să fie salvată. De la ce, până la urmă? De la faimă şi bogăție? I-am promis că o vom face stea, şi ne ținem promisiunea. Dar e proprietatea noastră şi a nimănui altcuiva.

– Şi cum rămâne cu libertatea de a alege? am spus eu.

– Ce-i cu ea? a zis domnul Cavendish. Vorbim despre afaceri. Rossignol a renunțat la prostiile astea când şi-a pus soarta în mâinile noastre. Rossignol aparține Proprietăților Cavendish.

– De asta ați ucis-o? a întrebat Băiatul Mort. Pentru că vroia să plece şi să fie stăpână pe viața ei?

Cei doi Cavendish nu au părut deloc surprinşi de acuzație. Chiar s-au umflat puțin în pene.

– Nu am ucis-o, practic vorbind, a spus femeia.

– Nu de tot, a spus bărbatul.

– Nu e complet moartă, a spus femeia. Otrava pe care i-am dat-o a adus-o în pragul morții, şi apoi Piază-Rea a găsit şi a impus şansa de unu la un milion de a rămâne acolo, la uşa morții, într-o moarte clinică prelungită. Şi, când s-a întors, şi am readus-o la viață, şocul profund îi frânsese voința şi vitalitatea până la o stare atât de maleabilă, că s-a lipit de noi şi ne-a acceptat ca părinți surogat şi autorități. A trebuit s-o ținem izolată, desigur, pentru a păstra această legătură emoțională utilă. Dar, chiar şi aşa, a continuat să afişeze semne deranjante de independență... poate că trebuie s-o otrăvim din nou şi să repetăm procesul, ca să restabilim starea psihică potrivită.

– Ticăloşilor, a spus Rossignol.

– O, taci, copilă, a zis bărbatul. Artistele nu ştiu niciodată ce e bine pentru ele.

– Dar cea mai bună parte, a spus Piază-Rea, radiind de fericire, cea mai bună parte este că numai voința mea o ține unde este, în pragul morții. Magia mea, puterea mea. Viața ei este legată irevocabil de a mea acum. Dacă mă ataci, John, dacă mă ucizi, ea va trece cu totul în întuneric. Pentru totdeauna, pe veci. Aşa că nu mă amenința.

– Poate că ai dreptate, a spus Băiatul Mort, cu blândețe. Dar pe mine cu ce mă ai la mână? Eu de-abia am cunoscut-o pe fata asta, şi viața şi moartea ei nu înseamnă aproape nimic pentru mine. Tu, pe de altă parte, ai îndrăznit să te amesteci în treburile mele, şi nu permit asta. Cred că o să te omor oricum, Billy, băiatule.

- Nu-mi spune aşa! Ăsta nu mai e numele meu! Sunt...

– Afurisitul ăla agasant care ai fost mereu, Billy.

– O să...

– O să ce? O să mă ucizi? Am fost acolo, am făcut-o deja, m-am întors. Şi tu nu eşti nici pe departe suficient de puternic ca să rupi pactul pe care l-am încheiat.

– Poate că nu, a spus Piază-Rea, şi zâmbetul i-a revenit brusc.

M-am neliniştit. Nu-mi plăcea deloc zâmbetul ăla. Piază-Rea a făcut un pas în faţă pentru a-şi fixa privirea în ochii Băiatului Mort.

– Te-ai descurcat foarte bine cosându-te şi capsându-te, de-a lungul anilor. Toate rănile făcute şi toate accidentele prin care ai trecut, fără să dai vreodată înapoi. Ţi-ai ţinut trupul zdrobit şi strivit cu super-glue şi bandă izolatoare. Dar... cum ar fi dacă nici una dintre ele nu ar fi ţinut vreodată? Cum ar fi dacă toate reparaţiile tale ar... dispărea, pur şi simplu?

A făcut un gest scurt de retezare cu o mână, şi trupul Băiatului Mort parcă a explodat. Spatele i s-a arcuit în momentul în care banda izolatoare de culoare neagră s-a desfăcut şi a zburat de lângă el ca nişte panglici. Cusăturile şi capsele au sărit, căzând fără zgomot pe scenă, şi hainele îi erau numai zdrenţe. Nu a curs nici o picătură de sânge şi nici un alt lichid, dar, într-o clipită, pe carnea de un alb cadaveric a Băiatului Mort au apărut răni care se căscau tot mai mult. S-a clătinat, căci picioarele nu-l mai susţineau, organele şi intestinele de un roz pal ieşind din el, şi s-a prăbuşit cu putere pe scenă. O mână îi căzuse cu totul, şi degetele încă se strângeau. Băiatul Mort stătea nemişcat, rănile deschizându-se încet, ca nişte flori. Nu mi-am dat niciodată seama câte lovituri încasase. Rossignol m-a strâns de brat atât de tare că m-a durut, dar nu a scos nici un sunet. Şi eu am rămas pironit pe loc, pentru că nu mă puteam gândi la nici un blestemat de lucru pe care l-aş fi putut face ca să-mi ajut prietenul.

– Entropia, a spus Piază-Rea, cu îngâmfare, înseamnă că *totul* se destramă. Uită-te cum arăţi acum, Băiete Mort. Nu mai eşti chiar atât de măreţ, nu-i aşa? Mai poţi simţi durerea? Sper că da. Probabil că ai încheiat o afacere grozavă, de ai putut supravieţui după astfel de pedepse... Nu că asta ţi-ar fi servit la ceva, până la urmă. Domnule şi doamnă Cavendish, de ce nu veniţi aici, ca să faceţi onorurile? Trimiteţi-l pe drumul lui. Nu aş vrea să fiu acuzat că m-am bucurat numai eu de toată distracţia.

Cei doi Cavendish s-au uitat unul la celălalt, au suspinat încet şi apoi au înaintat, pentru a-i face pe plac Piezei-Rele. S-au aplecat asupra Băiatului Mort şi i-au studiat corpul care se încăpăţâna să trăiască cu nişte încruntături gânditoare.

– L-am putea oricând băga într-un cuptor, a spus domnul Cavendish.

– Chiar aşa, a spus doamna Cavendish. Mi-a plăcut întotdeauna ca victima să fie vie, să poată gusta ce se întâmplă.

– Dar cred că un sfârşit mai rapid este mai util aici, a spus bărbatul. Jucătorii importanţi ca Băiatul Mort au obiceiul de a-şi înşela soarta, dacă li se oferă chiar şi cea mai mică şansă.

– Şi nu am rezistat până acum oferindu-le duşmanilor noştri şanse inutile, domnule Cavendish.

– Ai mare dreptate, draga mea.

Au scos amândoi câte un pistol din nişte tocuri ascunse şi l-au împuşcat pe Băiatul Mort în inimă şi în frunte. A fost cuprins de convulsii, creierii săi de culoare roz-cenuşiu ieşindu-i prin ceafă. Şi apoi s-a lăsat pe spate şi a rămas nemişcat, cu ochii goi. Cei doi Cavendish s-au întors cu faţa către mine şi eu le-am aruncat cel mai bun rânjet al meu.

– Pistoalele voastre nu mai au gloanţe, ticăloşilor.

Cei doi Cavendish au apăsat oricum pe trăgaci de câteva ori, dar nu s-a întâmplat nimic. Au dat simultan din umeri şi s-au întors în spatele Piezei-Rele.

– Am crezut mereu în reprezentare, a spus bărbatul.

– L-ai vrut, dragă Billy, a spus femeia. E al tău.

Piază-Rea a făcut un pas înainte, cu zâmbetul lui vanitos, ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume şi nu s-ar fi grăbit pentru nimic.

– Mai ai nişte aşi în mânecă, nu, John? Dar la urma urmei, aşii au fost singurul lucru pe care l-ai avut vreodată. Prețiosul tău dar de a găsi lucruri nu a fost niciodată o putere adevărată, aşa, ca a mea. Nu poți face nimic ca să mă împiedici să te omor şi să o duc înapoi pe Rossignol. Cum să te ucid, John? Să vedem ce posibilități avem... Cancerele care de-abia aşteaptă să se manifeste şi care au nevoie doar de un mic impuls ca să apară şi să se dezvolte. Artrita care-şi face de cap în fiecare încheietură, bacteriile şi viruşii care-ți fierb în sânge... Poate că toate odată ar fi amuzant. Poate chiar ai exploda, ca Băiatul Mort! Sau poate... că voi găsi şansa de unu la un milion ca să te fi născut cu diformități oribile, complet neajutorat, şi te voi lăsa aşa. Ca să vadă toată lumea ce se întâmplă cu oricine suficient de tembel să se pună cu Piază-Rea.

O putea face. Avea puterea necesară. Şi eu nu aveam decât un dar pe care nu îndrăzneam să-l folosesc din nou. Acum duşmanii mei ştiau exact unde mă aflam şi, dacă îmi deschideam mintea, mi-ar fi atacat-o direct. Ar fi pus stăpânire pe ea şi pe sufletul meu într-o secundă, şi apoi... există lucruri mai rele decât moartea, în Zona Întunecată. Dar, fără darul meu, nu aveam nimic suficient de puternic pentru a-l opri pe Piază-Rea şi pentru a o salva pe Rossignol. Nu mă aveam... decât pe mine. Am zâmbit brusc şi rânjetul Piezei-Rele a şovăit.

– Billy, Billy, am spus eu, calm şi liniştit şi condescendent, nu ai înțeles niciodată adevărata natură a magiei. Nu e bazată pe puterea pe care o avem sau pe darurile pe care le moştenim. La sfârşit, totul ține de voință şi de intenție. Şi de mintea şi de sufletul din spatele lor.

Mi-am fixat privirea în ochii Piezei-Rele şi el a rămas nemişcat. Întreaga lume s-a redus la noi doi, ochi în ochi, voință în voință. Tot ceea ce eram, scos la lumină pe scena minții, puternic luminată, dând înapoi straturile pentru a arăta cine şi ce eram în interior. Şi, cu toată puterea lui, şi în ciuda a tot ceea ce făcuse, Billy Lathem şi-a întors privirea primul. Chiar s-a dat înapoi câțiva paşi, respirând greu, cu fața palidă şi transpirată.

– Cine dracu' eşti? a şoptit el. Ce eşti? Nu eşti uman...

– E mai uman decât tine, țângău enervant, a spus Rossignol.

A trecut pe lângă mine şi, atunci când Piază-Rea a privit-o, i-a cântat direct în față. Vocea îi era puternică şi adevărată şi răsunătoare, şi o mânuia ca pe o armă, țintită exact asupra lui. M-am dat rapid înapoi, acoperindu-mi urechile cu mâinile. În spatele Piezei-Rele, cei doi Cavendish se retrăgeau şi ei şi-şi protejau urechile. Rossignol cânta, față în față cu Piază-Rea - un cântec trist, atât de trist, despre iubiri pierdute şi iubiți dispăruți, şi despre toate înşelăciunile secrete ale inimii. Cânta direct spre el, şi el nu putea să-şi ia privirea de la ea, nu se putea da înapoi, ca un şoarece hipnotizat de un şarpe, ca un peşte prins într-un cârlig. L-a țintuit pe loc, cu un cântec nemilos despre răpirea libertății şi izolare şi coruperea talentului. Tot ceea ce i se făcuse, îi arunca în față. Şi, cu cât cânta mai mult, cu atât părea mai mult a fi şi povestea vieții lui. A bietului şi micului Billy Lathem, care ar fi

putut fi o Putere şi o Stăpânire ca tatăl lui, dar care nu fusese niciodată mai mult decât un asasin plătit.

Cei doi Cavendish s-au strâns unul în celălalt, ca să se apere, cât mai departe cu putinţă. Îmi apăsasem mâinile atât de tare pe urechi, încât aveam impresia că o să-mi explodeze capul din cauza presiunii, şi totuşi, frânturi din cântec mă sfâşiau şi mă destrămau, până când am simţit că inima mi se va frânge în piept. Faţa îmi era scăldată în lacrimi. Şi Billy Lathem, forţat să dea piept cu adevărul în sfârşit, a şoptit: *Tati, nu vroiam decât să fii mândru de mine...* şi a dispărut. Aerul s-a grăbit să ocupe locul unde fusese trupul lui, după ce Billy şi-a folosit puterea asupra lui şi a găsit unica şansă prin care să nu se fi născut niciodată.

Rossignol s-a oprit din cântat, deşi intensitatea vocii ei părea că reverberează încă în aer. S-a clătinat pe picioare, şi apoi a leşinat brusc. Am prins-o înainte să atingă podeaua, dar, dezechilibrat fiind, greutatea ei ne-a doborât pe amândoi la pământ. M-am aşezat pe scenă, ţinând-o în braţe, şi atunci mi-am dat seama că murea. Respiraţia i se încetinise, şi simţeam cum inima ei îşi înceta bătăile. Numai voinţa Piezei-Rele o ţinuse în pragul morţii, şi, dacă el dispăruse, destinul ei cel mult amânat o ajungea din urmă, în sfârşit. Vitalitatea se scurgea din ea, de parcă cineva dăduse drumul la un robinet. Am strâns-o tare la piept, de parcă puteam opri procesul prin simpla putere a voinţei mele, dar trucul ăsta nu funcţionează niciodată de două ori.

– Ţi-am promis că te voi salva, am spus eu, cu o voce moartă.

– Mi-ai promis adevărul, a spus Rossignol, şi buzele ei palide de-abia dacă s-au mişcat. Va trebui să accept asta. Nici măcar marele şi puternicul John Taylor nu-şi poate ţine toate promisiunile.

Şi apoi, s-a dus. A încetat să mai vorbească, să mai respire, şi toată viaţa a dispărut din ea. O ţineam încă în braţe, legănând-o încet, încercând încă s-o alin.

– Of, of, a spus domnul Cavendish. Ce păcat. Acum va trebui s-o luăm de la capăt, cu altcineva.

– Nu-i nimic, domnule Cavendish, a spus femeia. Vom avea noroc a treia oară.

I-am privit şi în ochi mi se citea dorinţa de a comite o crimă. Au început să-şi încarce pistoalele, dar mâinile le tremurau. Şi apoi ne-am întors cu toţii capul, uimiţi, când l-am auzit pe Băiatul Mort vorbind. Era doar o şoaptă, plămânii săi fiind zdrobiţi, dar se auzea foarte clar în liniştea din jur.

– Nu s-a terminat încă, a spus el, uitându-se cu ochi goi în tavan. Rossignol e moartă, dar nu ne-a părăsit de tot. Nu încă. Mai ai timp, John. Mai ai timp s-o salvezi, dacă ai voinţa şi curajul necesare.

– Cum se poate să mai trăieşti? am spus eu, prea amorţit ca să fiu surprins aşa cum trebuie. Jumătate din organele tale interne sunt împrăştiate pe scenă. Ţi-au zburat creierii, pentru numele lui Dumnezeu!

A chicotit scurt. Un sunet ciudat, fantomatic.

– Trupul meu e mort de ani buni. Nu mai are nevoie de organele lui interne. Nu mai au de îndeplinit nici un rol. Corpul ăsta este doar o formă pe care o locuiesc. Un obicei ce ţine de vieţuire. Ca şi mâncatul şi băutul şi toate celelalte lucruri pe care le fac pentru a reuşi să pretind că sunt încă în viaţă. O mai poţi salva pe Rossignol, John. Pot folosi forţa vieţii tale pentru a alimenta o magie, pentru a ne trimite pe amândoi după ea. În tărâmurile întunecate, la graniţa pe care o trecem între viaţa asta şi următoarea. Când

am murit şi m-am întors, uşa a fost lăsată numai puțin deschisă pentru mine. Pot să mă duc după ea, dar numai un suflet viu o poate aduce înapoi. N-o să te mint, John. Este posibil să mori făcând asta. Cu toții putem trece prin acea ultimă uşă, fără să ne mai întoarcem vreodată. Dar, dacă vrei să încerci, dacă eşti dispus să renunți la viața care ți-a mai rămas pentru un ultim pariu, îți garantez, avem o şansă.

– Chiar poți face asta? am spus eu.

– Ți-am zis, a spus Băiatul Mort. Ştiu tot ce se poate şti despre moarte.

– La naiba, am spus eu. Nu mi-am dezamăgit niciodată un client până acum.

– O să-ți găseşti sfârşitul cu o astfel de atitudine, a spus Băiatul Mort.

– Dar dacă familia Cavendish ne va ataca cât timp suntem plecați? Ne va distruge trupurile, şi astfel nu vom mai avea la ce să ne întoarcem?

– Ne vom întoarce în acelaşi moment în care am plecat. Sau nu ne vom întoarce deloc.

– Fă-o, am spus eu.

Băiatul Mort a făcut-o şi am murit amândoi.

***

Alimentați de toată viața pe care o mai aveam de trăit, Băiatul Mort şi cu mine am pătruns în întuneric împreună, şi pentru prima dată am descoperit că există o întunecime chiar mai profundă decât Zona Întunecată. O noapte nesfârşită, o noapte care nu cunoaşte stelele şi luna. Cel mai rece mormânt, cea mai lungă cădere. Era absența tuturor lucrurilor, cu excepția mea şi a Băiatului Mort. Eu eram doar o prezență, lipsită de orice formă, un țipăt fără o gură care să-l contureze, dar m-am calmat întrucâtva, când am simțit prezența Băiatului Mort. Vorbeam fără voce, ne auzeam deşi nu scoteam nici un sunet.

Nu e nimic aici. Nimic...

Ceva este, John, dar eşti încă prea aproape de viață ca să-l poți aprecia. Gândeşte-te că eşti norocos.

Unde e Ross ?

Gândeşte-te la întunecime ca la un tunel, care ne conduce către o lumină. O ieşire. Pe aici...

Da... Cum poți şti care este direcția, când nu e nimic...

Nu mai pune întrebări, John. Nu ți-ar plăcea să afli răspunsurile. Acum vino după mine.

Tu ai mai fost pe aici.

O parte din mine e mereu aici.

Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Eşti tare ciudat, ştii asta?

Nu ai idee, John. Pe aici...

Şi cădeam într-o direcție cu totul nouă. Mă ajuta dacă mă gândeam la întunecime ca la un tunel, care mă duce undeva. Ne apropiam cu siguranță de ceva, deşi, fără nici un indicator, era imposibil să-mi dau seama de viteza sau de progresul nostru. Ar fi trebuit să fiu speriat, îngrozit, dar deja emoțiile mă părăseau, de parcă locul lor nu era acolo. Chiar şi gândurile începuseră să mi se încețoşeze. Dar apoi am început să simt că era ceva în față, ceva special, care mă chema. A apărut un bob de lumină, frumoasă şi strălucitoare, ca toate culorile curcubeului adunate într-un strop clar de străluminare. A crescut fără grabă, până a devenit o incandescență mare şi glorioasă, caldă şi liniştitoare, totuşi, ca raza aurie a unui far, ce aduce

vasele în siguranță acasă, în nopțile lungi şi singuratice. Şi apoi a apărut o altă prezență, şi era Rossignol.

Sunteți îngeri?

Nicidecum, Ross. Nu cred că îmi mai vorbesc. Sunt John, şi el e Băiatul Mort. Am venit să te ducem acasă.

Dar aud muzică. O muzică minunată. Toate cântecele pe care mi-am dorit vreodată să le cânt.

Pentru ea era muzică, pentru mine era lumină. Ca strălucirea caldă de la o fereastră, lumina prietenoasă a căminului după o călătorie lungă şi grea. Sau poate ultima lumină a zilei, la sfârşitul lucrului, când toate responsabilitățile sunt lăsate la o parte, şi ne putem odihni cu toții, în sfârşit. Ziua a trecut. Bine ai venit acasă, în sfârşit.

Oh, John, nu cred că vreau să mă întorc.

Ştiu, Ross. Simt şi eu. E ca şi cum... am fi jucat un joc şi acum s-a terminat, şi e timpul să ne întoarcem la locul nostru...

Am simțit că îi iau mâna într-a mea şi ne-am îndreptat către lumină şi către muzică. Dar Băiatul Mort mai fusese acolo. Amabil, necruțător, ne-a prins pe amândoi de mâini şi ne-a tras de acolo, înapoi la viață şi la trupurile noastre şi la toate grijile lumeşti.

***

M-am ridicat dintr-odată, sorbind cu lăcomie aerul, de parcă fusesem sub apă timp de secole. Lumina mai slabă a lumii m-a lovit dintr-odată. Nu mă mai simțisem niciodată atât de *viu*, cu atâta claritate şi atât de puternic. Pielea mea pulsa de o sută de senzații, lumea era plină de sunete şi Ross era acolo, lângă mine. Mi s-a aruncat în brațe, şi, pentru o vreme, ne-am îmbrățişat de parcă nu vroiam să ne mai dăm drumul. Dar, într-un final, am făcut-o şi ne-am pus pe picioare. Ne întorseserăm în lumea reală, cu toate solicitările şi prioritățile ei. Băiatul Mort stătea în fața noastră, întreg şi intact, sclipitor în corpul său nedeteriorat. Singura diferență era gaura de glonț din frunte.

– Ți-am spus că ştiu tot ce se poate şti despre moarte, a zis el, triumfător. O, am folosit nişte energie vitală de la tine pentru a repara daunele pe care mi le-a făcut Piază-Rea, John. Ştiam că n-o să te superi. Crede-mă, n-o să-i duci lipsa.

I-am aruncat o privire fioroasă.

– Data viitoare, să mă întrebi şi pe mine.

Băiatul Mort a ridicat o sprânceană.

- Sper din toată inima să nu mai existe o dată viitoare.

- Şi cât anume din forța mea vitală am folosit în timpul cascadoriei ăsteia?

– Surprinzător de puțin. Se pare că aparențele înşală, în cazul tău, John, dar, cunoscându-te, nu mă mir că e aşa.

– Erai mort! a spus domnul Cavendish, pe un ton puțin ascuțit.

Părea că-i vor da lacrimile.

– Erați morți cu toții şi acum sunteți vii din nou! Nu e drept!

– Asta-i problema cu Zona Întunecată, a spus doamna Cavendish, bosumflată. Nu te poți baza că oamenii vor rămâne morți. Data viitoare, să-ți aduci aminte să iei şi nişte bombe cu termit.

– Chiar aşa, doamnă Cavendish. Cu toate acestea, par cu toții foarte slăbiți de orice ar fi fost chestia aia nenaturală pe care au făcut-o, aşa că

cred că e vremea să revenim la vechile metode de încredere, gloanțele. O grămadă, de data asta.

– Exact, domnule Cavendish. Dacă n-o putem avea noi pe Rossignol, nimeni n-o poate avea.

Au îndreptat armele reîncărcate către ea. M-am băgat între ea şi pistoale, dar ăsta era singurul lucru pe care-l puteam face. Faptul că stătusem în întuneric mă storsese de puteri, pe moment. L-am privit pe Băiatul Mort, care a dat din umeri.

– Scuze, nici eu nu mai am energie. Rossignol, vreun cântec, ceva?

– Dragule, în clipa ăsta, n-aş putea scoate nici o amărâtă de notă. Trebuie să putem face ceva!

– O, taci odată şi mori, a spus doamna Cavendish.

Cei doi s-au apropiat de noi, cu pistoalele întinse, fără să se grăbească, bucurându-se că îi vedeau pe duşmanii lor neajutorați. Aveau să ne împuşte pe toți, şi eu nu mai aveam nici un truc magic cu care să îi opresc. Dar la urma urmei, nu mă bazasem niciodată pe magie ca să scap de multele şi variatele pericole din Zona Întunecată. Mereu m-am ajutat mai mult cu inteligența şi cu viclenia mea. Aşa că am aşteptat până când cei doi Cavendish au ajuns exact în fața mea, şi apoi am scos un pumn mare de piper din buzunarul meu ascuns şi l-am aruncat direct în fețele lor mulțumite şi zâmbitoare. Amândoi au țipat amarnic în momentul în care piperul le-a pătruns în ochi, şi eu le-am zburat pistoalele din mâinile care se mişcau în toate părțile şi le-am dat la fiecare câte o scatoalcă la ceafă, aşa, din principiu. Băiatul Mort i-a dat jos de pe picioare şi au sfârşit prin a se prăbuşi pe scenă, strânşi laolaltă şi frecându-şi nebuneşte ochii plini de lacrimi.

– Condimentele, am spus eu, liniştit. Să nu pleci niciodată de acasă fără ele. Şi, când Autoritățile vor ajunge aici, o să presar şi sare pe rănile voastre.

Moment în care un magician-luptător inconştient a aterizat zburând pe scenă, cu capul în jos şi sângerând puternic. De-abia lovise podeaua cu o bufnitură puternică, când alți doi magicieni-luptători s-au dat rapid înapoi, spre scenă, retrăgându-se din fața unui duşman nevăzut. Magia Zen se aprindea şi sclipea în aerul din fața lor, în timp ce mâinile lor cu mişcări iuți țeseau rețele de vrăji de protecție. Dar Julien Advent, marele Aventurier Victorian în persoană, era mult prea mult pentru ei. A sărit pe scenă cu o energie minunată, ferindu-se cu îndemânare de farmecele aruncate, şi a început să alerge în cercuri în jurul magicienilor-luptători uimiți, executând gesturi acrobatice care îți tăiau respirația şi proiectând lovituri nimicitoare de pumn. Se mişca aproape prea repede pentru a fi văzut, incredibil de grațios, zâmbind în permanență, zdrobindu-i pe cei necurați cu o uşurință magnifică.

Faptul că fusese redactor în ultimii 30 ani nu părea să-l fi încetinit deloc.

A sfârşit prin a sta deasupra celor trei magicieni-luptători inconştienți, şi nici măcar nu respira greu, afurisitul. Băiatul Mort, Ross şi cu mine l-am aplaudat, pentru că merita cu adevărat. Julien Advent era într-adevăr aşa cum se spusese că este. Mi-a aruncat un zâmbet fugar în momentul în care s-a apropiat de cei doi Cavendish, învinşi.

– Văd că, până la urmă, nu ați avut nevoie de cavalerie. Bravo, John. Ne temeam că vom ajunge prea târziu.

De-abia începusem să procesez cuvântul „ne" şi să rumeg un presentiment, când Walker a ieşit dintr-o aripă şi nu m-am putut gândi decât la *O, mamă, acum chiar c-am încurcat-o.*

Walker s-a apropiat ca să se uite la cei doi Cavendish înlăcrimați, cu ochii roşii, şi expresia de pe fața lui era, ca de obicei, calmă şi imposibil de descifrat. Walker, în costumul lui elegant de citadin, cu pălăria sa melon, reprezentant al Autorităților şi, foarte posibil, cel mai periculos om din Zona Întunecată. Îi fusese dată putere peste toți şi peste toate, în Zona Întunecată, şi, dacă erai înțelept, nu întrebai de către cine. Aş fi fugit mâncând pământul, dacă aş mai fi avut ceva energie rămasă.

Cei doi Cavendish şi-au dat seama că Julien e acolo. S-au forțat să se ridice în picioare şi l-au înfruntat sfidători. El i-a studiat un timp, şi zâmbetul îi pierise, iar ochii îi deveniseră reci.

– Am ştiut dintotdeauna cine sunteți, a spus el, într-un sfârşit. Infamele Măşti ale Crimei, încă răufăcători, încă nepedepsiți. Dar nu am putut-o dovedi niciodată, până acum.

S-a uitat la mine.

– Eram sigur că, dintre toți, numai tu puteai să-i înfrângi, John. Chiar şi numai fiindcă eşti prea nebun ca să nu încerci să faci imposibilul. Aşa că, după ce ai venit la mine, l-am contactat pe Walker, şi de atunci te-am urmărit amândoi. De la distanță, desigur. Chiar am stat într-o aripă şi am ascultat cum se incriminau cei doi Cavendish cu bucuria lor malițioasă. Totul era atât de interesant, că aproape că nu i-am auzit pe magicienii-luptători decât atunci când era prea târziu. Ar fi trebuit să ştiu că ăştia vin cu întăriri.

– Vorbesc în numele Autorităților, le-a spus Walker celor doi Cavendish. Şi zic că sunteți terminați.

– Totul a început cu ei, a spus Julien. M-au trimis într-o Gaură în timp pentru că vroiau să pună mâna pe poțiunea mea de transformare, ca primă lovitură a lor. Tipic, practic. Nu puteau face bani cinstiți. Trebuiau să înşele. Nu le-a servit la nimic, pentru că, după ce am dispărut, trimis cu 80 ani în viitor într-o clipită, au descoperit că nu era nici o formulă prin notițele mele. Păstrasem toate detaliile în minte.

A făcut o pauză şi s-a uitat direct la doamna Cavendish. Stătea puțin mai drept, dar lacrimile îi curgeau încă dintr-un ochi. Legendarul Aventurier Victorian şi legendara lui iubire pierdută, trădatul şi trădătoarea, față în față pentru prima dată după mai bine de un secol.

– Irene...

– Julien.

– Nu te-ai schimbat deloc.

– Oh, nu mă privi. Arăt groaznic.

– Am ştiut mereu că eşti tu. Ascunsă în spatele noilor tale nume şi identități.

– Şi atunci, de ce nu ai venit niciodată după mine?

– Pentru că până şi cele mai mari iubiri mor, dacă înfigi un cuțit suficient de ascuțit în inima lor. Ştiam că eşti tu, dar n-o puteam dovedi. Tu şi cu soțul tău erați foarte bine protejați. Şi, până la urmă, nu mi-a mai păsat. Totul s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, şi niciodată nu am fost adeptul trăitului în trecut.

S-a uitat la el cu gura căscată, aproape îngrozită.

– Şi noi am petrecut ani şi ani aşteptând să vii după noi. Construind pânze şi rețele de protecție în jurul nostru, ascunzându-ne mereu... Toți anii ăia, când ne-am temut de tine, şi ție nu ți-a păsat deloc.

– Aveam o viață de construit, Irene. Şi trebuia să mă lupt cu lucruri mult mai rele ca voi, aici, în Zona Întunecată.

Şi-a întors privirea.

– Am crezut, uneori, că poate că nu ne-ai atacat... din cauza mea.

– Dragostea mea a murit acum multă vreme. Nu te mai cunosc, Irene.

– Nu m-ai cunoscut niciodată, Julien.

Domnul Cavendish s-a alăturat, posesiv, soției sale.

– Gata cu vorbăria! Ştim cu toții de ce eşti aici! Hai, răzbună-te odată! Ucide-ne, pentru tot ceea ce ți-am făcut!

– Nu m-ați înțeles niciodată, a spus Julien.

S-a uitat la Walker.

– I-ai de aici. Distruge-le afacerea, demontează-o, şi le vei distruge puterea. Du-i la judecată şi fă-i praf. Ia-le totul şi fă-i să fie nesemnificativi, ca şi cei cărora le-au făcut rău. Ce pedeapsă mai bună, pentru cei de teapa lor?

– Îmi va face plăcere, a spus Walker, ducându-şi degetele la pălăria lui melon. Oamenii mei se ocupă deja de asta.

Julien i-a aruncat lui Walker o privire grea, gânditoare.

– Ăştia doi probabil că cunosc tot felul de oameni importanți şi de secrete. Să nu-i laşi să-ți scape printre degete.

– N-o să se întâmple, a spus Walker, liniştit. Căutam un motiv ca să-i distrug pe cei doi Cavendish. Intriganți, mereu puşi pe fapte rele, fără să aibă vreo brumă de onoare. Ar fi putut deveni chiar o amenințare pentru Autorități, în timp. Şi nu putem lăsa să se întâmple asta, nu-i aşa?

S-a întors lent ca să se uite la mine, şi eu mi-am adunat forțele.

– Ei bine, John, a spus Walker. M-ai cam purtat pe drumuri. Cine a făcut prostioare? Dar... nu-ți face griji. Faptul că m-ai ajutat să scap de doi peştani de calibrul ăsta o să cam compenseze toate necazurile pe care le-ai provocat Zonei Întunecate în noaptea asta. Doar că, ai grijă...

Julien m-a privit cu asprime, simțind brusc o poveste în aer.

– John, despre ce vorbeşte?

– Habar n-am, am mințit eu, vesel.

ZECE – Un final neaşteptat

O săptămână mai târziu, m-am dus să văd noul spectacol al lui Rossignol de la Grota lui Caliban. S-au vândut toate biletele, ea a cântat ca niciodată şi publicul a fost încântat.

Se schimbaseră multe în ultima săptămână. Familia Cavendish a trebuit să vândă Grota lui Caliban, urgent, pentru a face rost de bani ca să-şi plătească cheltuielile de judecată, care tot creşteau. Acuzațiile împotriva lor nu mai conteneau, tot mai mulți oameni ieşind din umbră ca să-i lovească pe cei doi Cavendish cât timp erau la pământ. Amenința să devină noul sport favorit din Zona Întunecată.

Rossignol avea impresari noi. Un grup de avocați din lumea divertismentului, care recunoşteau o valoare atunci când o vedeau şi care au fost suficient de înțelepți ca să-i ofere lui Rossignol un contract onest. O

susțineau cu fonduri importante şi se spunea că va avea un succes răsunător. Îşi înregistra deja primul album, cu un producător cunoscut şi respectat.

În seara aceea, clubul era cuprins de frenezie. Oamenii îl umpluseră ochi şi dansau pe culoare. De data aceasta, era un amestec mai obişnuit, fără nici un got. Rossignol urca în topuri cu noul ei material. Eram singur. Băiatul Mort lucra la un alt caz şi Julien Advent trebuise să se ocupe de ziar. Aş fi putut-o lua pe Cathy, secretara mea, cu mine, dar îşi pierduse interesul pentru Rossignol odată ce aceasta ajunsese să fie cunoscută de toată lumea. Lui Cathy îi plăceau numai chestiile exclusiviste.

Susținută de doi Ian Augeri, un nou baterist şi cântărețe acompaniatoare noi, Rossignol cânta despre dragoste şi despre lumină şi despre renaştere cu vocea ei clară şi glorioasă, atingând inimile tuturor celor care o auzeau. Era puternică şi vibrantă şi magnific de vie. Dar tot se ținea de suportul microfonului şi fuma ca o locomotivă. Mulțimea o adora. A făcut trei bis-uri, în aplauze furtunoase, şi nimeni nu a părut că are intenția de a se sinucide. E frumos când un caz are final fericit.

După spectacol, m-am dus în spate, la cabina ei. Spre uimirea mea, uşa era păzită de Băiatul Mort. A avut eleganța să pară puțin stânjenit.

– Aha, deci ăsta este noul tău caz, am spus eu. Nu-i de mirare că n-ai vrut să vorbeşti despre el. Să fii gardă personală e oarecum o retrogradare pentru tine, nu?

– E o slujbă temporară, a spus el, cu multă demnitate. Până când ea şi noii ei impresari găsesc pe cineva de încredere.

– Ar fi trebuit să mă roage pe mine, am spus eu.

– Ah, a zis Băiatul Mort. John, ea încearcă să uite ce s-a întâmplat. Şi nu cred c-o poți învinovăți pentru asta.

– Ce s-a întâmplat cu gaura de glonț pe care o aveai în frunte? am întrebat eu, schimbând intenționat subiectul.

– Am umplut-o cu chit, a spus el, repede. După ce-o să-mi crească părul un pic, n-o să se mai vadă deloc.

– Şi gaura din ceafă?

– Nu mă întreba.

Am ciocănit la uşa cabinei şi am intrat. Camera era plină de flori. Aş fi adus şi eu câteva, dar lucrurile astea îmi scapă mereu. Rossignol se demachia în fața oglinzii. Nu a părut prea încântată să mă vadă. Mi-a dat o îmbrățişare fugară, a sărutat aerul de lângă obrazul meu şi ne-am aşezat unul în fața celuilalt. Chipul îi era îmbujorat şi încă nu-şi recăpătase de tot suflul după reprezentație.

– Îți mulțumesc pentru tot ajutorul acordat, John. Îl apreciez, sincer. Te-aş fi sunat, dar am fost foarte ocupată cu organizarea noului spectacol.

– Te-am văzut, am spus eu. A ieşit grozav.

– Da, chiar a ieşit. John... nu mi-o lua în nume de rău, dar nu vreau să te mai văd niciodată.

– Nu cred că o pot lua altfel, am spus eu, după o clipă. De ce faci asta, Ross?

– Îmi aminteşti prea mult de vremurile rele, a spus ea, fără ocolişuri. Trebuie să merg înainte, să las totul în urmă. Acum sunt vie din nou, văd lucrurile altfel. Trăiesc doar ca să cânt. E tot ceea ce am vrut vreodată şi tot ceea ce am avut nevoie vreodată. În viața mea nu mai este loc pentru altcineva, acum. Şi, mai ales, nu pentru tine, John. Îți sunt recunoscătoare

pentru tot ce-ai făcut, dar… pe cât posibil, vreau să duc o viață normală acum. Nu rămân în Zona Întunecată. Ăsta a fost doar începutul. O să călătoresc, John.

– Bine, am spus eu.

– O să scriu un cântec despre tine, într-o zi.

– Ar fi drăguț.

Mi-a întors spatele şi şi-a reluat demachiatul, strâmbându-se la ea în oglindă.

– Nu mi-ai spus niciodată cine te-a angajat să ai grijă de mine.

– Tatăl tău.

S-a întors brusc cu fața către mine.

– John, tatăl meu a murit acum doi ani.

A scotocit prin poşetă şi a găsit o fotografie veche. Era, fără îndoială, bărbatul care venise la Ciudații ca să mă angajeze. Aşadar, o fantomă. Deloc neobişnuit, pentru Zona Întunecată. Rossignol era mişcată.

– A fost mereu foarte protector.

– Deci, am spus eu, se pare că nici bani n-o să primesc pentru cazul ăsta.

I-am dat lui Rossignol un sărut de adio, i-am urat tot binele din lume şi am ieşit din cabină. Fredonând o melodie tristă.

CUPRINS